

Hoa và nước mắt

Chương 1

Hung thất thểu đi dọc bờ sông, cặp kính cận trễ xuống khiến cho gương mặt vốn sáng láng trở nên thảm hại. Bộ quần áo ký giả màu tàn thuốc thanh nhả, lem nhem bụi đất, đôi giày da màu ghi dẫm bừa vào bất kể vũng bùn, vũng nước nào.

Anh cứ đi dọc bãi sông, mắt đăm đăm nhìn bất cứ vật gì trôi lập lờ giữa dòng - Anh đi , đi mãi miết suốt dọc bãi sông từ giữa chiều đến giờ.

Mặt trời đã chuyển sang màu hồng tím sà xuống mặt sông bông bênh. Cả một vùng trời bỗng trở lên lộng lẫy. Trời nước đẹp đến sững sờ, đến đau đớn. Vẻ đẹp bùng lên trước khi lụi tàn.

Hung đứng sững, hai giong nước mắt cứ trào, trào ra mãi. Mắt kính nhoè ướt, chân mỏi rã rời, Hung ngồi xuống một cây gỗ trên bãi. Trước mắt anh ngổn ngang gỗ bèo. Cây nào cũng to tầy tay ôm, đen xỉn, rắn đanh, ương bướng nằm chắn hết lối đi. Hai tay ôm đầu, người anh rũ xuống, rồi bỗng anh nức lên:

- Quỳnh ơi, con ở đâu?

... Trưa nay đi họp , anh ghé về nhà buổi trưa thấy Thiên Thanh, vợ anh, một tay bế con một tay lấy thìa xúc cơm ăn. Hung bật cười hỏi:

- Con Quỳnh đâu mà để má vừa bế em vừa ăn thế kia?

Thanh sa sầm, giọng dấm dắp:

- Má con gì nó. Nó chửi tôi rồi bỏ đi luôn!

Hung không lạ gì cảnh đó nữa, bấy tháng nay từ khi sinh thằng cu Thịnh, thì bỗng nhiên Quỳnh đổi tính đổi nết, quan hệ giữa hai dì cháu trở lên nặng nề. Trước đây hàng xóm cứ khen: Chưa thấy dì ghẻ con chồng nào lại thương nhau đến thế!

Chính Quỳnh tự ý gọi Thanh là Má, cô gái không muốn gọi dì hoặc gọi Cô. Bởi vì Quỳnh vẫn hằng mong ước là mình lại có Mẹ.

Hung không nói gì với Thanh, anh đi vào phòng Quỳnh, một căn phòng nhỏ 8 mét vuông xinh xắn, dành riêng cho cô gái tuổi 15 ấy, cái tuổi thích có không gian riêng của mình để yên tĩnh học hành và cả để mộng mơ, buồn vơ vẩn và cả giận dỗi nữa.

Chiếc giường con kiêu Đức, chiếc gối trắng tinh như phật phồng bởi bọc gối bằng xoa trắng óng lên dưới ánh nắng và gió lộng từ cửa sổ hướng về phía vườn.

Trên gối đặt mảnh giấy viết mấy dòng:

Bố ơi!

Vĩnh biệt bố, con đi về với Bà nội đây.

Con yêu bố, nhưng không muốn sống với Bố nữa.

Lệ Quỳnh.

Hung choáng váng, nó nói gì trong thư vậy? Về với Bà nội nào? Mẹ Hung đã mất 20 năm trước rồi cơ mà, hay nó viết nhầm, có lẽ nó về ở với ông nội. Anh nhìn nhón nhác lên bàn học. Trên bàn sách vở vẫn để nguyên. Vở nháp còn để mở, đang làm bài tập toán. Trên trang giấy một dòng chữ viết chéo qua cả trang:

Đời là một bài toán vô nghiệm !

Hung vùng dậy, uống một cốc nước lạnh rồi dắt xe đi ra cổng.

Thiên Thanh ngạc nhiên và bức bối gọi:

- Anh đi đâu đấy?

- Đi tìm con Quỳnh.

- Ôi dào! Việc gì phải tìm, tôi đói lại bò về thôi mà!

Hung nói phũ phàng:

- Không phải con cô, nên cô không xót!

Hung phóng xe vụt đi. Thanh bỏ dở bát cơm ngồi tấm tức khóc.

Hung đến nhà chị Ngọc, chị ruột Hưng, ông giáo Thư, bố Hưng đang ở cùng chị. Mỗi lúc Quỳnh có chuyện giận dỗi thường hay đến tâm sự với ông nội.

Hai ông cháu là bạn vong niên của nhau. Ông cụ buồn vì cụ bà sớm bỏ ông mà đi về cõi trước một mình. Còn Quỳnh buồn vì mẹ đã bỏ hai bố con mà lẳng lặng ra đi không nói một lời, mẹ đến với người yêu của mẹ.

Hung sầm sập chạy lên gác, anh gặp ông Thư đang ngồi dịch sách.

- Ba! con Quỳnh có đến đây không?

Ông Thư buông bút, gỡ kính, lo sợ hỏi:

- Cả tuần nay không thấy nó đến. Có chuyện gì vậy?

Hung đưa mẫu giấy con cho ông cụ xem. Ông Thư thất sắc đứng dậy ngay:

- Bây giờ anh đến nhà các bạn nó, rồi đến bà ngoại nó mà hỏi thử xem. Còn tôi đến nhà cô Kim, và họ hàng xem thử nó có đến đấy không? Cái tuổi này là bông bột dại dột lắm. Thôi anh đi ngay đi.

Hung bỗng nhiên cúi kính:

- Ba bảo với con Kim, hay tâm sự lắng nghe với con Quỳnh, mà nó thì đã hiểu biết gì đâu cơ chứ!

Ông giáo Thư nghiêm sắc mặt nói:

- Kim không nói điều gì bậy đâu. Nó tuy là em của anh, nhưng nó chín chắn hơn anh đây.

- Ba khi nào cũng bênh các cô con gái. Nói rồi Hưng bỏ đi ngay. Anh phóng xe đến các nhà bạn thân của Quỳnh đều không thấy. Cuối cùng anh đến nhà mẹ vợ cũ. Bà ngoại của Quỳnh.

Bà Xuân đang ngồi máy may quần áo. Thấy chàng rể cũ đi vào, dáng điệu hốt hải, bà vội đứng dậy ra đón vừa mừng vừa lo. Mừng vì bà quý Hưng lắm, bà giận con gái vô cùng, nó ngu dại mới bỏ một con người quý đến như vậy. Nhưng nhìn nét mặt thất sắc của Hưng, bà ngờ là có chuyện chẳng lành.

- Có chuyện gì vậy con? Giọng bà êm ái thân thương.

- Mẹ! Con Quỳnh bỏ nhà đi đâu từ sáng.

Tiếng " Mẹ " thốt ra tự nhiên, khiến bà Xuân cảm động lắm. Con người sống tình nghĩa thế mà con gái tôi làm khổ nó. Bà âm thầm nghĩ.

- Cứ vào nhà uống nước đã. Có lẽ nó đi đâu với bạn bè thôi. Cứ bình tĩnh anh ạ. Gia đình có chuyện gì ư?

Hưng ngồi xuống tràng kỷ, anh nói nghẹn ngào:

- Nếu con Quỳnh mà cũng bỏ đi nữa, thì con không thể sống được nữa!

- Đừng nói vớ vẩn vậy con!

Hưng đưa mảnh giấy Quỳnh viết cho bà cụ xem. Bà cụ đọc xong, mặt tái xanh, nhưng vẫn giữ giọng điềm tĩnh:

- Gia đình có chuyện gì ư?

- Dạ cũng chẳng có chuyện gì lớn, nhưng hai dì cháu dạo này cứ khủng khỉnh cãi nhau.

- Rõ tội! Bà cụ thở dài náo lòng.

Vừa lúc đó thằng Tít cháu nội bà Xuân chạy ào vào nhà, quăng chiếc xe đạp

ngoài sân không thềm khóa.

Bà cụ mắng thằng cháu nghịch ngợm:

- Khoá xe vào chứ! Nhìn xem, rõ lắm lem như trâu đầm vậy. Kìa, thằng Tít không chào bác Hưng à? Tít lúc đó mới nhìn thấy Hưng, cậu bé mười hai tuổi mừng rỡ ra mặt:

- Cháu chào bác Hưng. May quá, cháu gửi xe chị Quỳnh bác mang về luôn.

Hưng bật dậy như phải bồng:

- Cháu gặp chị Quỳnh ở đâu? Sao lại gửi xe cháu?

- Cháu đá bóng ngoài bờ sông thì thấy chị Quỳnh, chị ấy bảo cháu mang xe về hộ rồi chị đi ra bến sông. Chị ấy bảo có việc phải đi xa, mà chị có vẻ buồn lắm.

Hưng hoảng hồn, anh bỏ chạy bộ ra bờ sông...

... Bóng đêm vừa trùm xuống, thành phố bỗng rực lên lấp lánh như vương miện của hoàng hậu. Còn ở đây, ngồi bên bờ sông, Hưng đắm chìm trong nỗi đau buồn thất vọng, không biết bám víu vào đâu mà ngoi lên. Dòng sông âm u cuộn chảy, giấu kín mọi nỗi âm thầm trong dòng nước trôi xiết. Khúc nào nông, khúc nào cuộn xoáy, mệnh mông đến kinh hoàng. " Con ơi, con đang ở đâu? ".

Đêm đen thẫm , mưa bụi thông thả ngấm dần cái lạnh lẽo vào trời đất. " Lẽ nào con gái tôi lại đang ở dưới dòng nước lạnh ngắt ấy". Hưng rùng mình, anh ngồi như hoá đá. Giá không có cái tỉnh táo của người đàn ông đứng tuổi thì anh đã nhảy xuống.

Lệ Quỳnh là tất cả hạnh phúc tình yêu còn lại với anh. Đứa con gái giống mẹ như hai giọt nước, nhưng nó là giọt nước mắt trong veo của hoa Quỳnh.

Quỳnh sinh ra đúng vào đêm hoa Quỳnh nở rộ. Tối đó, cụ giáo Thư ngồi chờ Quỳnh nở, lúc mười hai giờ đêm, bông hoa to nhất từ từ mở cánh, toả hương

thanh khiết. Vừa lúc đó, Hưng từ bệnh viện trở về reo to: " Ba ơi, Tuyết sinh con gái" . Hưng đứng sững nhìn bông hoa Quỳnh to chưa từng thấy. Cánh trắng lung linh, phơn phớt tím vươn lên kiêu hãnh như dáng một nàng tiên đang múa. Bỗng một giọt nước từ nhụy hoa ứa ra như giọt nước mắt, ông giáo Thư nâng chiếc đĩa hứng giọt nước trong veo đọng lại lòng đĩa. Ông nhìn giọt nước như hạt ngọc , cảm động nói: " Chẳng phải bông hoa nào cũng có được giọt nước tròn trặn thế này đâu. Diễm lành đây! ".

Và cụ giáo đã đặt tên cho đứa cháu nội của mình là Mạc Lê Quỳnh - Giòng họ Mạc thêm một bông hoa đẹp.

Hưng quặn lòng nhớ đến những nét tuyệt vời của con gái mà trước đây anh chẳng hề coi trọng.

Con bé xinh đẹp hơn cả mẹ nó, mà nó mới hiền hậu làm sao. Tại sao mình luôn cáu gắt với nó cơ chứ, mà nó thì ân cần chăm sóc bố đến thế!

Kỷ niệm ủa vào như một trận lũ cuốn chìm anh trong đau khổ và ân hận.

Khi Tuyết bỏ nhà ra đi với người tình, Hưng cũng ngồi hóa đá như thế này trước thềm nhà. Trời lâm thâm mưa bụi. Hồi đó, Quỳnh mới 10 tuổi, nó rón rén đến ngồi cạnh bố, im lặng gục đầu vào đầu gối anh, anh cảm thấy những giọt nước mắt nóng ẩm lặng lẽ thấm qua làn vải. Anh gục mặt vào mái tóc con gái mà nức nở:

- Mẹ bỏ bố con mình mà đi rồi!

Quỳnh ngồi dậy vươn đôi cánh tay nhỏ bé quàng qua vai bố, nói giọng trầm tĩnh như một người đàn bà:

- Bố đừng buồn. Con sẽ ở suốt đời với bố, con sẽ chăm sóc bố như khi còn mẹ.

Anh sững sốt trước thái độ ấy của con gái. Một đứa bé lên 10 đang dỗ dành an ủi người đàn ông 40. Và kì lạ thay, chính anh cảm thấy yên lòng, cuộc đời anh vẫn còn có chỗ dựa!

Trước kia khi mẹ còn ở nhà, mỗi sáng phải gọi mãi thì cô bé mới chịu chui ra khỏi chăn. Sắp đến giờ đi học mà còn ỉ eo chưa chịu ăn sáng cho. Còn bây giờ, Quỳnh dậy từ 5 giờ sáng, rón rén xuống bếp thổi cơm, lại còn đặt ấm nước sôi để bố pha cà phê. Mỗi tối khi hai bố con ngồi vào mâm cơm, Quỳnh lúi lo kể chuyện bạn bè, chuyện cô giáo, chuyện hàng xóm láng giềng. Hưng hiểu con gái đang tìm cách lấp khoảng trống vắng mà mẹ nó đã để lại trên bữa cơm gia đình.

Hưng yên tâm thấy con gái không tỏ ra buồn bã vì vắng mẹ. Trái lại nom lại có vẻ nhanh nhẹn xăm xắn hơn trong nhà. Nó sắp xếp nhà cửa gọn gàng và đem cất tất cả những bức ảnh có hình mẹ nó. Anh nghĩ thôi thế cũng là mừng, nếu mà Quỳnh khóc lóc nhớ mẹ, thì có lẽ anh đến phát điên lên mất. Một hôm Hưng đi họp mãi khuya mới về, anh nhẹ nhàng mở khoá, cố đi thật êm, sợ con gái thức giấc, bỗng anh nghe tiếng thút thít nho nhỏ, ngỡ là tiếng mèo gừ, anh bước đến gần phòng con gái nhìn qua khe cửa. Quỳnh ngồi trên giường, bật chiếc đèn bàn, em đang cầm bức ảnh mẹ, hai dòng nước mắt đầm má, em thì thầm: Mẹ ơi, sao mẹ lại đi mất? Bây giờ mẹ đang ở đâu? Con nhớ mẹ lắm mẹ ơi!

Hưng đứng như trời trồng, anh muốn chạy vào ôm con gái mà an ủi, nhưng anh không đủ can đảm phá tan giây phút tưởng nhớ kín đáo của con. Anh biết nỗi đau âm thầm, có sức mạnh để giúp con người đứng vững trước mất mát. Mỗi người đều phải tỏ ra cứng rắn để làm chỗ dựa cho nhau trong hoạn nạn. Anh lặng lẽ về phòng nằm dài ra giường, đêm hôm đó anh hiểu được nỗi đau buồn âm thầm của con gái. Có lẽ nỗi đau mất mẹ còn nặng nề hơn nỗi cô đơn của người đàn ông mất vợ.

Sáng sớm hôm sau anh dậy sớm xuống bếp định nấu cơm hộ con, nhưng Quỳnh đã đặt nồi lên bếp, em vừa cầm vớ ôn lại bài, vừa trông cơm.

Anh đến ngồi cạnh con, lúc này anh mới nhận ra dạo này con gái gầy vồ

vàng, đôi mắt ngầy thơ thâm quầng, bàn tay xanh xao gầy tong teo, lòng anh quặn thắt vì thương con nhưng anh chẳng biết nói gì với con, anh lúng túng hỏi:

- Con buồn lắm phải không con?

Quỳnh lắc đầu, giọng vui vẻ đáp:

_ Con ở với bố là vui rồi. Con yêu bố nhất trên đời.

- Đêm qua con khóc phải không? Anh lắm bầm hỏi thế.

- Con có khóc đâu, có khi là mèo gào đấy!

- Bố nghe tiếng con khóc thật mà.

Quỳnh đứng dậy nói bình thân:

- Có khi con ngủ mê đấy. Thôi, bố đi rửa mặt đi, con pha cà phê cho bố nhé.

Những ngày thân thương đầy xúc động ấy qua đi. Thời gian làm chai cứng những nỗi đau và đem lại sự yên ổn lạnh lùng. Cuộc sống bị cuốn trôi bởi những lo toan công việc và tính toán trong đời thường.

Rồi Hưng cũng quen với sự đắm đuối của con gái, anh coi đó là nghĩa vụ của nó. Anh tin sự chủ động chín chắn của nó như tin vào một người lớn từng trải. Anh không biết Quỳnh học hành ngày một sút kém.

Mãi cho đến một hôm Quỳnh đưa học bạ cho bố ký, em len lén nhìn bố với đôi mắt đầy lo âu. Trước đây thỉnh thoảng anh vẫn ký vào học bạ, nhưng anh không xem kỹ. Lần này anh chợt nhận thấy một dãy toàn điểm kém, như bị xúc phạm ghê gớm, anh quát lên:

- Học hành thế này à? Đồ ngu!

Quỳnh rom rớm nước mắt, em nói lí nhí:

- Con xin lỗi bố!

- Xin lỗi cái gì! Trời ơi sao lại đồ đôn thế này?

Anh nắm lấy vai Quỳnh mà lắc dữ dần rồi gầm lên:

- Từ nay chẳng cần thổi cơm nấu nước làm gì nữa. Đi ăn cơm bụi. Lo học

hành đi hiểu chưa? Học dốt nát thế này thì chết đi cho rảnh nợ.

Hung giận dữ như điên. Cả họ Mạc này không ai có quyền học dốt. Truyền thống gia đình mấy đời Tiến sĩ, và chính Hung cũng là Tiến sĩ đời thứ năm.

Vậy mà đứa con gái của anh lại dám rước điểm kém về, nhục ời là nhục!

Quỳnh cũng không hiểu tại sao mình học hành đột nhiên lại sa sút đến như vậy. Em không biết làm cách nào để lại hiểu bài, nhớ bài, làm bài giỏi giang như trước kia. Cố gắng lắm em cũng chỉ đạt điểm trung bình.

Hung sốt ruột, anh quyết định tự mình kèm cho con gái học. Nhưng mỗi lần dạy con học là lại một lần quát mắng. Anh nổi giận điên cuồng khi giảng mãi mà nó vẫn không hiểu nổi một bài toán đơn giản. Có hôm anh đã tát con gái lạng cả người.

Quỳnh hoảng sợ đến đần độn, em rối loạn đến mức chẳng còn hiểu một tí gì nữa. Nhiều lần em oà khóc: " Bố ời, con ngu quá, cho con thôi học. Con xin ở nhà hầu hạ chăm sóc bố, con sẽ làm mọi việc trừ việc học".

Hoa và nước mắt

Chương 2

Nhớ đến vẻ mặt run rẩy đau đớn của con gái, Hung ôm đầu nức nở, và rồi không nén nổi mình, anh thào thì gào lên: " Con ời, con tha lỗi cho bố! "

Một bàn tay mềm mại đặt lên vai Hung, giọng nói nhẹ nhàng thân thuộc:

- Anh ời !

Hung vùng đứng dậy, đôi mắt kính nhoè ướt, anh nhìn thấy Quỳnh đang đứng đấy. Phải chính là con gái dịu dàng, xinh đẹp của anh đang run rẩy nghẹn ngào. Anh ôm choàng lấy con gái hỏi dồn dập:

- Con ời, con đi đâu mà để bố tìm mãi thế?

Người con gái ấy gỡ tay anh ra, nói lí nhí:

- Anh Hung ời, con gái chúng mình ...

Hung bàng hoàng gỡ kính lau rồi đeo lại, anh thấy Diễm Tuyết ướt lướt thướt, tay cầm đôi dép và cái túi của Quỳnh, cô nức nở nói:

- Em chạy suốt bờ sông và thấy mấy thứ này trên bờ. Con gái chúng ta có lẽ đã...

Tuyết bỗng gào lên:

- Trời ơi là trời, sao lại đến nông nỗi này con ơi!

Tuyết bỗng quắc mắt, cô rít lên dữ dội:

- Tôi sẽ giết con mẹ ấy, con dì ghê hãm hại con chồng. Anh là một thằng hèn, anh để người ta giết con tôi...

Tuyết ngã sụp xuống, Hưng vội đỡ rồi dìu cô đến ngồi trên khúc gỗ, và anh ngồi xuống cạnh. Tuyết gục đầu vào gối anh, và anh lại một lần nữa cảm thấy những giọt nước mắt âm ỉ thấm qua làn vải. Anh gục mặt mình vào mái đầu tóc loà xoà mềm mại của Tuyết.

Họ lặng lẽ ôm nhau, thồn thức đau khổ cùng cực. Và thật lạ lùng là một cảm giác êm đềm, dịu ngọt trời dấy thấm dần vào anh. Bao nhiêu năm rồi, tưởng chừng như một tiền kiếp tái sinh, một ký ức hạnh phúc mờ mịt bỗng hiện lên giữa cái đêm khủng khiếp này bên bờ sông vắng xa lạ.

Trong lúc hai người đau khổ một cách bất lực, thì cả hai gia đình nội ngoại: bà Xuân, cậu Huy, cụ giáo Thư, cô Ngọc, cô Kim đang tổ chức tìm cách vớt xác. Mọi người tin chắc Quỳnh đã nhảy xuống sông. Nhiều người đã trông thấy Quỳnh đi ra tận mép bờ gỗ và ngã xuống sông. Còn tại sao họ lại không cứu cô gái thì chẳng ai giải thích cả.

Cậu Huy tháo vát đi thuê thợ lặn, và tổ chức các thuyền chài thả lưới rê, rà theo giòng chảy.

Hai bên bờ sông trở lên tấp nập như hội Hoa đăng. Các bạn của Quỳnh chẳng biết làm sao đã biết tin, các em kéo nhau ra, mỗi em đều cầm đèn pin, hoặc cầm đèn ắc qui chiếu sáng một vùng. Các em gái thút thít khóc, các em trai lăm le cởi áo toan nhảy xuống sông lặn tìm, người lớn phải ngăn lại, sợ xảy ra tai nạn và làm cản trở công việc của thợ lặn.

Bà con các nhà ven sông đổ ra xem, xôn xao bàn tán. Câu chuyện về cô gái rất đẹp mới 15 tuổi đã bước xuống sông, rẽ nước đi về Thủy cung, đã được lan truyền như một huyền thoại.

Một bà đỡ người bỗng trở thành trung tâm tụ tập, nhiều người nín thở hồi hộp lắng nghe.

Người đàn bà đưa mắt nhìn đăm đăm ra sông, giọng khàn khàn kể:

- Chiều nay, bỗng nhiên mặt trời đỏ rực, cả vùng sông sáng loà, lúc đó một trận gió xoáy, tôi thấy mặt sông như tách ra, rồi hai cột nước trắng dựng lên, và tôi nghe như có tiếng đàn sáo réo rắt vang lên từ dưới đáy. Thế rồi tôi thấy cô ấy, chà! Cô gái mới đẹp làm sao, da nõn nà như lụa, cô mặc chiếc áo vàng như Hoàng hậu, cô bước từ từ, hai tay chấp trước ngực như phật bà và cô bước xuống sông giữa hai cột trụ nước như cổng chào. Cô cứ đi xuống theo các bậc thang, thế rồi trời đang quang tự nhiên sấm nổi rền lên như

tiếng súng đại bác. Rồi mặt sông khép lại, vừa lúc đó mặt trời cũng lặn xuống theo...

Bà đỡ người nhìn mọi người, mắt long lên, giọng trở lên sang sảng nói như truyền lệnh:

- Thề có trời đất, tôi mà bịa đặt thì ma vương hà bá kéo dim tôi chết trôi ngay đêm nay!

Mọi người lặng ngắt trong nỗi hãi hùng, một ai đó thốt lên giọng lạc đi:

- ĐÚNG là chiều nay không hiểu sao mặt trời đỏ tía rực rỡ thật.

Một người khác nói xen vào với giọng khiếp hãi:

- Phải, cơn lốc chiều nay suýt làm lật thuyền, lúc đó tôi đang đi dò ngang ở bến Thanh Trì.

- Ủ mà hôm nay có sấm thật, sấm cứ rền lên, mà trời thì cứ quang. Cứ tưởng cơn giông sẽ đến hoá ra trời lặng tờ! Mọi người nhìn nhau, họ tin ở những điềm báo ấy. Và những lời oán trách dân chài không chịu cứu người chẳng ai nhắc đến nữa. Cái bà đỡ người tự nhiên được mọi người nhìn với vẻ đầy kính trọng. Bà ta thờ ơ, lững thững đi ra sông, lội xuống nước, hai tay vỗ vỗ mặt nước, rồi cất giọng rền rĩ, khiến cho ai nấy đều sờn cả gai ốc. Các cô học sinh như bị thôi miên, tê dại đi trong nỗi sợ mơ hồ. Rồi như các em chợt nhớ ra nhiều điều lạ về người bạn gái của mình. Các em rì rầm nói về Quỳnh mà như nói về một hiện tượng lạ kỳ.

- Gần đây Quỳnh đẹp rực rỡ hẳn lên, mà nó cứ trầm ngâm suy nghĩ. Rồi nó không học hành gì được. Có hôm mình hỏi nó tại sao thế? Nó nói: mình sắp từ giã các bạn rồi.

- Nó mới may cái áo dài màu vàng, hôm mặc thử nó cười bảo với mình: Mày xem có giống áo Hoàng hậu không? Tao sắp làm Hoàng hậu nay mai.

Các em gái xích lại gần nhau, nỗi sợ hãi lan truyền như làn gió buốt. Và nỗi sợ hãi ấy làm nguôi đi lòng giận dữ căm hờn đối với "Mụ dì ghẻ độc ác" mà từ khi nghe tin Quỳnh tự tử, các em không ngớt nguyên rủa bà Thanh. Các em nhìn ra mặt sông âm u đầy bí ẩn lấp loáng vẩy sáng, tự nhiên hình ảnh của những câu chuyện ma quái cứ hiện lên. Những vầng mây hình thù kỳ dị, hàng cây thâm đen lắc lư như lũ quỷ sứ. Làn sương trắng quần tụ lượn lờ di chuyển như bóng của những tà áo trắng. Bất giác các em cùng thốt lên "Quỳnh ơi", và các em ríu lại với nhau, mắt trừng trừng nhìn vào bóng đêm. Không ai chú ý đến một cậu thiếu niên lặng lẽ tách ra đi một mình đến ngồi bên bờ sông vắng. Cậu bé dong dỏng cao, khuôn mặt thanh tú, mái tóc mềm rũ xuống trán. Đôi mắt cậu thần thờ. Đó là Việt Tú, bạn học cùng lớp với Quỳnh. Cậu học sinh giỏi toàn diện của lớp 11. EM cũng đã nghe câu chuyện của bà đỡ người ấy. Khi các bạn đang lặng đi trong niềm xúc động huyền thoại thì lòng Tú cồn lên nỗi căm giận quyền lực hắc ám siêu nhiên. Tú vắn một tảng đá to, gắng sức nhấc lên, ném ùm xuống nước, em gầm lên

: " Ta căm thù mày, sao mày cướp Lệ Quỳnh của ta ?"

Em ngồi thụp xuống hai tay ôm lấy đầu thổn thức khóc. ở nơi vắng vẻ này em mới dám để nỗi đau trào ra theo nước mắt , em thầm thì nói: " Quỳnh ơi, tại sao cậu lại bỏ đi như thế ? " . Bỗng có tiếng ếch nhái kêu " ... rậu ... rậu ...", Tú nhón nhác lắng nghe, hình như có tiếng nói : " Tại cậu, tại cậu ". Tú kinh hoàng hỏi lại : " Tại sao Quỳnh lại bỏ đi? " chẳng hiểu sao một loạt ếch nhái đồng thanh kêu lên một chuỗi âm thanh nào nề. Tú nghe rõ hình như có tiếng nói: " Tại cậu, tại cậu - Tớ giận cậu, tớ giận cậu - Rậu ... r rậu ... rậu...". Trời ơi, mình đã làm gì mà Quỳnh giận mình? Tú thấy đầu căng lên, lòng thương nhớ bạn và nỗi ân hận khiến cho cậu nhớ lại những điều đã xảy ra giữa tình bạn của hai đứa bấy lâu nay. Từ khi mẹ Quỳnh bỏ đi, Tú càng thân với Quỳnh hơn. Thấy bạn học hành sút kém, Tú đã hết sức giúp đỡ. Nhiều lần Tú làm hộ bài tập. Có những kì thi Tú đã ném giấy đề cho Quỳnh quay phim. Tình bạn ấy đã bị cô giáo phát hiện nên cô đã xếp hai đứa ngồi xa hẳn nhau. Quỳnh ngồi đầu phía trái, còn Tú ngồi hàng thứ ba phía phải. Tú phải thay đổi cách giúp đỡ, tìm mọi cách giảng lại bài cho Quỳnh , nhưng Quỳnh rất đãng trí, học trước quên sau. Nhưng dù sao hồi ấy Quỳnh cũng học đạt trung bình. Và đến năm lớp chín thì khá hẳn lên và đã thi vào được lớp 10, dù là đỗ vớt. Rồi không hiểu sao đột nhiên Quỳnh chẳng chịu học hành gì nữa cả. Có lẽ Quỳnh bạn phải giúp dì chăm sóc em bé mới sinh. Tú hiểu hoàn cảnh gia đình Quỳnh, em thương bạn lắm, hồi còn học cấp I, Quỳnh học rất giỏi, lúc nào cũng đứng thứ nhì, thứ ba, Quỳnh chỉ kém Tú mà thôi.

Vậy mà lên cấp II, bị mất mẹ , Quỳnh như người mất hồn, bạn ấy luôn luôn hốt hải lo lắng việc nhà, tính toán chi tiêu, rồi đầu óc bạn ấy mịt mù cả.

Nhưng mà bây giờ bạn ấy đã lớn, đã quen với hoàn cảnh rồi. Tại sao bạn ấy không chịu học? DÙ là thông cảm đến mấy, Tú cũng không thể nào tha thứ cho bạn về việc liên tục không làm bài tập.

Mỗi lần Quỳnh bị điểm kém, bị các thầy cô phê phán thậm tệ, Tú cảm thấy đau khổ và xấu hổ như chính mình bị mắng mỏ vậy

Cách đây mấy hôm, giờ làm bài kiểm tra toán, Quỳnh hoàn toàn không làm bài, bạn ấy đem nộp giấy trắng. Khi ra về Tú hỏi Quỳnh:

- Tại sao bạn không làm bài?

- Mặc tớ, cậu chẳng việc gì phải quan tâm

Tú tức điên người, cậu nói gay gắt:

- Cậu tưởng sắc đẹp đủ để làm nên cuộc đời sao? Mình không ngờ cậu hèn dòn đến thế?

Quỳnh quay lại nhìn thẳng vào Tú, nói chua chát:

- Học để làm gì cơ chứ? Mẹ tớ đổ bằng đồ ở Nga về, vậy mà sống chẳng ra gì. Bố tớ là Tiến sĩ, mà cũng chẳng sung sướng gì. Tớ thấy đời vô nghĩa lắm.
- Cậu nói lung tung để che đậy sự lười biếng của mình. Mấy người lớn đó sống không ra gì là vì họ không biết cư xử tử tế với nhau. Nhưng nhờ có học vấn mà họ vẫn giữ được nhân cách trong xã hội. Còn nếu vừa không có học vấn, vừa không biết xử sự tử tế thì trở thành bụi đời thôi!
- Đừng giở giọng lên lớp đạo đức nữa, ngấy lắm rồi. Cậu cứ lo lấy cái thân cậu. Mặc kệ tớ, để tớ yên !

Tú chợt thấy tức bộ mặt vênh váo kiêu ngạo của cô bạn gái, Tú nhìn Quỳnh rồi dần giọng nói:

- Nếu bạn không còn lòng tự trọng nữa, thì chẳng thể mong ai tôn trọng mình. Sẽ chẳng còn ai yêu quý bạn được nữa. Mình nghĩ rằng là bố bạn phải khổ với bạn nhiều lắm. Và dĩ ghê bạn càng khinh bạn nhiều hơn.
- Mặc kệ tớ, cậu cút đi, cút đi !

Quỳnh quay phắt, đi như chạy, bỏ về nhà.

Ngày hôm sau đi học, Quỳnh không thèm chào Tú. Nhưng cô đã thuộc bài. Mấy ngày tiếp đó Quỳnh đã làm bài tập, dù là điểm vẫn kém.

Tú mừng lắm. Vậy là dù sao Quỳnh cũng đã ý thức được trách nhiệm của mình. Nhưng Quỳnh vẫn tránh mặt Tú, có lần Tú định đến gặp, nhưng Quỳnh đã quay mặt làm ngơ, Tú tự ái không cần làm lành với bạn nữa.

... Trời ơi sao mình lại độc ác đến vậy? Tú rên rỉ tự đâm vào đầu mình. Đáng lẽ mình phải chủ động gặp Quỳnh, xin lỗi vì thái độ thô lỗ của mình.

Chính mình đã để cho Quỳnh cô đơn giữa hoàn cảnh khốn khổ ấy. Mình sống trong gia đình đầm ấm hạnh phúc, nên mình không thể hiểu được sự đau khổ của bạn.

Trời mưa ngày càng đậm hạt, tiếng ếch nhái bỗng im bật, chỉ còn tiếng tí tách nước rơi, tiếng sột soạt của con vật gì đó bò đi trong cỏ cây. Mặt sông như sáng lên dưới trời mưa, bóng những con thuyền lặng lẽ rà lưới bơi đi bơi lại giữa sông. Tú vẫn ngồi im như tượng, mặc trời mưa.

Trên bờ phía xa xa bóng đèn thấp thoáng chờn vờn, tiếng nói lao xao. Có lẽ các bạn đang tìm mình, Tú đứng dậy, vuốt mặt , nước mưa hoà lẫn nước mắt, quần áo nhàu nát, tóc tai bờm xờm. Tú thất thểu đi về phía các bạn.

Một bạn nhìn thấy Tú, mừng rỡ reo lên:

- Tú đây rồi, bọn tớ lo quá, đi tìm cậu mãi.

Tất cả các bạn chạy ủa lại, một bạn gái đưa chiếc khăn mùi xoa bảo:

- Lau mặt đi, lau tóc nữa , ướt hết rồi.

Tự nhiên Tú nhìn các bạn, hỏi băng quơ ngơ ngẩn:

- Quỳnh đâu?

Các bạn nhìn nhau, rồi chẳng ai nói gì. họ kéo Tú cùng đi về. Tú đi một mình giữa đám đông, lần đầu cậu hiểu nỗi cô đơn.

Mấy người thợ lặn đã lên ngồi cả trên bờ, thân hình lực lưỡng bóng nhẫy. Họ đang uống rượu để sưởi ấm. Có lẽ chẳng hi vọng gì nữa. Lúc này dễ đến một giờ sáng rồi. Trời tạnh ráo hẳn.

Hoa và nước mắt

Chương 3

Không một ai đoán hoài gì đến hai người đang ngồi lặng lẽ bên nhau. hai con người đau khổ cùng cực, nhưng chẳng ai thông cảm an ủi họ được. Bởi vì chính họ đã đẩy con gái mình đi đến cái chết. Họ âm thầm nhục nhã và hổ thẹn nghĩ vậy.

Có thể cũng chẳng ai nghĩ gì về họ. Mọi người buồn bã, lo âu theo dõi cuộc vớt xác. Và lại họ ngồi khuất xa và im lặng như hai tảng đá, nên chẳng ai chú ý đến mà thôi.

Diễm Tuyết ngồi sát bên Hưng, cô nép sát vào anh, một cảm giác yên ổn được nương tựa nơi người mình tin cậy.

Cô đã gào lên nguyên rủa người dì ghẻ giết con chồng, nhưng thẳm sâu trong lòng mình, cô thấy tội lỗi này thuộc về mình. Cô muốn oán trách chồng đã không bảo vệ con gái, nhưng chính cô hiểu mình đã phó mặc con gái cho số phận. Cô muốn vùng vẫy thoát khỏi lương tâm đang nghiêm khắc lên án, đồng thời cô muốn đập phá tan tành tất cả. Ý nghĩ muốn giết chết Thiên Thanh cứ day dứt trong tâm trí: Con mụ hiện nay đang chiếm đoạt căn nhà của mình, đang ôm ấp chồng mình, đầy đoạ con gái mình.

Không hiểu sao tất cả ý nghĩa dữ dội ấy lại làm cho cô mềm rũ xuống và cô cảm thấy vòng tay đỡ của Hưng như một sự che chở, như một cử chỉ tha thứ cho cô. Lòng cô tan ra trong đau khổ và giận dữ. Lạ lùng nhất là Tuyết cảm thấy buồn ngủ khủng khiếp, hồn cô cứ như chấp chới bay thoát xác. Lòng cô trống rỗng, các ý nghĩ lẫn lộn tất cả. Tuyết lả đầu vào vai Hưng và ngủ thiếp đi.

Hưng ngồi yên lặng, cố gắng hết sức giữ giấc ngủ cho Tuyết, tay anh mỗi lúc một mỏi, nhưng anh vẫn ngồi yên như tượng. Thỉnh thoảng anh nhìn xuống khuôn mặt vừa quen vừa lạ đang tựa trên vai mình. Cô ta tự nhiên bỏ nhà ra đi, và bây giờ lại tự nhiên đến đây ngồi dựa vào anh. Tại sao nhỉ? Đàn bà bao giờ cũng hồn nhiên, họ cứ hành động theo ý muốn của mình, và chẳng bao giờ tự nhận thấy mình sai cả. Có lẽ bởi thế, nên bao giờ cũng cần phải tha thứ cho họ. Và chính vì mãi nghĩ về Tuyết, bằng hoàng khi lại có Tuyết bên cạnh, khiến anh chẳng quên đi việc Quỳnh đã không còn trên đời nữa. Anh

như kẻ chạy trốn nỗi đau của mình, cố quên hết, để chỉ tập trung nghĩ về Tuyết, ôm giữ Tuyết, cảm giác nếu Tuyết lại trở về với anh thì tất cả sẽ trở lại cuộc đời yên ấm vui sướng trước kia.

Trời mưa rồi trời lại tạnh, áo ướt rồi áo lại khô. Thời gian trôi chậm chậm theo đường đi của mặt trăng đang ngả dần về phía tây. Mây bỗng tản ra, cuộn thành từng mớ bông trắng, vàng trắng hiện ra vàng vạc, mặt sông bỗng rợn lên màu xanh lay láy, ánh sáng như điệu cợt những con thuyền vẫn kiên nhẫn bơi đi, bơi lại rà lưới quét một cách vô vọng, dòng sông cứ vô tình chảy mãi về phía xuôi.

Mọi người đã tản dần, đám học sinh đã kéo nhau về, chỉ còn những người trong gia đình đứng túm tụm với nhau, thì thầm bàn bạc.

Bà Xuân lưng còng xuống như gánh nặng đau buồn đè trĩu vai. Bà thâm trầm bước đến bên hai người lặng lẽ hồi lâu, rồi bà cất giọng khàn khàn:

- Về thôi các con. Ngoài này đề các anh chị sẽ lo.

Hung như một tảng đá, đầu óc anh mù mịt, thời gian và không gian đều đọng lại. Anh không biết tại sao lại ngồi đây. Đôi mắt cận thị của anh nhìn trân trân, rồi anh hỏi một cách vô nghĩa:

- Cái gì cơ?

Bà cụ già nhắc lại:

- Về đi các con, không thể chờ được nữa. Tuyết đang ốm, khéo quy mất.

Hung lại ngơ ngác hỏi:

- Về đâu?

Tuyết giật mình tỉnh dậy, rồi lại rũ xuống như một tàu lá héo. Bà Xuân thờ dài lắc đầu. Chúng nó khéo đã hoá dại hết mất rồi. Tội nghiệp !

Bà đi tìm gọi xích lô. Lát sau xe đến bà Xuân đến đỡ Tuyết dìu cùng lên xe. Còn Hung thất thủ đi bộ về.

Trời tảng sáng. Ngày và đêm giao thoa. Cuộc sống đã trôi qua một vòng quay nữa. Ước gì trái đất quay ngược lại và ta lại được trở về quá khứ ! Chiếc xích lô lăn đi trên con đường đất mấp mô của vùng bãi. Tuyết gục đầu vào vai mẹ, lúc lúc lại nấc lên. Bà ôm con gái vỗ nhẹ nhàng vào vai, như thuở còn bé bà đã ru dỗ con ngủ. Đứa con gái của bà bây giờ đã trở thành một thiếu phụ cao lớn lộng lẫy, lúc này đang nép sát vào một bà già gầy guộc, đôi cánh tay khẳng khiu của bà đang nâng đỡ tấm thân run rẩy suy sụp vì đau khổ.

- Mẹ ơi, con không thể sống được nữa !

- Đừng nói vậy con. Số phận nó được về trời sớm. Cầu mong cho cháu tôi được siêu thoát về nơi cực lạc.

Bà ngược đôi mắt nhoè ướt hướng lên bầu trời. Sao đang mờ dần, màn đêm bợt bạt, không gian lúc này dường như lặng ngắt, không còn tiếng dế rền rĩ, lũ chim còn lặng thít trong tổ. Có lẽ vào giờ này, tất cả đều chìm ngấm

trong nỗi huyền bí siêu nhiên của sự chuyển tiếp thời gian.

Bà Xuân thốt lên bầm:

- A di đà phật. Cuộc đời này chẳng có gì mất đi mà cũng chẳng có gì tồn tại mãi mãi ...

Tuyết rùng mình, cô xiết chặt tay mẹ, một điều gì đó loé hiện trong cô. Bà Xuân vẫn chìm lắng trong dòng miên man, bà lại thì thào một mình:

- Nghiệm ra ở đời, cái gì mà ta hất hủi thì nó sẽ ruồng bỏ ta. Còn nếu biết thiết tha yêu thương thì phước lành sẽ tưới mát đời ta, tất cả sẽ lại trở về ....

Tuyết nức nở nói xen lời mẹ:

- Mẹ ơi, Quỳnh chẳng bao giờ trở về nữa !

Bà Xuân trầm trầm nói tiếp một mình:

- Sự trở về của cõi luân hồi chẳng thể lường được. Tình thương yêu có sức mạnh tái tạo những gì ta đã mất. Quỳnh sẽ trở về, nhất định sẽ trở về theo cách của nó. Nếu lòng con biết thiết tha sống vì con cái. A di đà phật. Cầu mong cho lòng được soi sáng, cho tâm được minh mẫn, cho cõi đời an lạc. Lời nói rí rả thấm dần vào tâm trí mụ mẫm của Tuyết. Lòng cô rạo dần theo ánh hồng thấp thoáng phía chân trời. Bất giác cô đặt tay lên bụng mình, và quyết định: mình sẽ không nạo thai nữa, mặc cho Lâm phản đối. Vì nghe theo Lâm, cô đã hai lần phá thai.

Tuyết xiết tay ôm mẹ, cô thì thào:

- Mẹ ơi, cho con về ở với mẹ nhé.

- Được con ạ, hãy về với mẹ

Tuyết nghẹn ngào:

- Đời con chỉ còn có mẹ thôi. Chỉ có mẹ là thương yêu con hết lòng mà thôi !

Lòng bà mẹ dịu lại, thế là ánh sáng từ bi đã chiếu rọi, sáng lòng người, con gái bà đã giải thoát si mê, để biết sống vì lòng nhân hậu. Đã quá chậm nhưng vẫn còn kịp. Bà nói dịu dàng:

- Đời người đàn bà là phải sống vì con cái. Đó là thiên chức trời phật giao phó. Đừng từ nan con ạ.

- Lần này thì con sẽ không phá nữa. Mẹ ơi, mẹ giúp con nuôi cháu mẹ nhé.

- Cảm ơn con. Mẹ mừng lắm vì con đã nghĩ điều phải.

Về đến nhà mẹ, Tuyết lần bước như người mù, cô nằm vật trên giường mẹ rồi thiếp đi. Bà Xuân cầm chiếc khăn mặt ẩm vào, thấy con đã ngủ mê mết. Bà lau mặt, lau tay cho con, kê lại gối, đắp chăn bông mền, rồi ngồi xuống bên cạnh đầm đăm nhìn con gái.

Người thiếu phụ ba mươi bảy tuổi, đối với bà vẫn chỉ là con bé Xíu ngày nào. Bà đã cầu mong mãi mới sinh được nó. Lấy chồng 5 năm mà bà vẫn tro ra như cái cây không quả. Về sau nhờ chạy chữa và cầu cúng khắp các chùa

chiều, đèn miếu linh thiêng, mãi bà mới sinh được nó một cách khó khăn. Cảm giác hạnh phúc khi bế đứa con nhỏ xíu của mình thật to lớn, choáng ngợp. Từ ngày có bé Xíu, bà không sống cho mình nữa, hàng ngày bà chỉ còn có một mục đích, sống cho con: ăn để có sữa cho con, tắm để sạch sẽ mà bế con, thời tiết tốt hay xấu là tùy thuộc vào sức khỏe của nó. Thậm chí chiều chồng, giữ chồng cũng là để cho con. Tính bà trở nên đôn hậu dịu dàng. bà cố gắng sống hiền hoà, làm việc thiện để tu nhân tích đức cho con. Cuộc đời đã ân thưởng bà xứng đáng. Bà có gia đình hạnh phúc, tiếp đó bà sinh được cậu Huy nữa. Thế là bà hoàn toàn mãn nguyện.

Vậy mà thời nay, cuộc đời vẫn xoay thế nào mà đàn bà bây giờ lại có thể bỏ con cái mà chạy theo tình yêu. Mà tình yêu nào có thể lớn hơn tình cảm đối với con cái cơ chứ?

Bà nhớ một buổi chiều, trời mưa lâm thâm, lòng dạ bà bỗng nhiên bồn chồn nóng ruột. Linh tính như có điều gì chẳng lành. bà định khoác áo đến nhà con gái thăm. Chợt thấy bóng dáng bé nhỏ đầu trần, áo phong phanh, Quỳnh vừa đi vừa khóc bước vào nhà. Bà ôm choàng lấy cháu, Quỳnh nức nở oà lên:

- Bà ơi, mẹ cháu bỏ đi rồi.
- Đi đâu? Bà sưng sốt chẳng hiểu cháu nói gì.
- Mẹ cháu đến ở với chú Lâm
- Chú Lâm nào, sao lại thế? Bố cháu bảo sao?
- Bố cháu chỉ nói " mẹ bỏ bố con mình đi rồi".
- Khổ thân cháu tôi! Bà sẽ đi tìm mẹ về cho cháu.

Quỳnh ôm bà khóc nức nở, bà ôm cháu mà lòng tan nát. bà thương cháu, nhưng còn thương con gái hơn. Thế là đời nó hỏng rồi. Người đàn bà bỏ nhà ra đi là lấm bụi trần ai rồi, chẳng còn đường quay về nữa.

- Bà đừng tìm mẹ cháu nữa. Cháu chẳng cần mẹ nữa. Quỳnh nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.
- Đừng nói vậy cháu ạ. Mẹ chắc có việc gì đó, rồi mẹ sẽ lại về với cháu thôi. Quỳnh ngẩng mặt nhìn bà, mắt nhoà lệ, một đứa bé lên 10 mà có ánh nhìn khắc khoải già nua.

- Cháu biết là mẹ thế nào cũng đi theo chú Lâm, đã từ lâu cháu biết thế rồi.
- Cháu biết như thế nào? Đừng nghĩ xấu về mẹ thế

Quỳnh lắc đầu đau khổ rồi nó kể với bà:

- Chú Lâm là kĩ sư ở cơ quan bố cháu. Chú ấy trẻ như cậu Huy nhà ta. Chú vẫn hay đến nhà để hỏi bố về công việc. Có khi còn ở lại ăn cơm với cả nhà. Cháu thích chơi với chú ấy lắm. Chú ấy rất hay đưa cháu đi chơi vườn bách thú. Có hôm đèo xe máy đưa cháu đi lên tận Hồ Tây. CHÚ gọi mẹ cháu là chị và xưng em.

- Thế thì chẳng bao giờ mẹ cháu đi theo chú ấy đâu

- Bà không biết đấy. Có một hôm cháu đi học về sớm, cháu vào nhà thấy buồng mẹ cháu đóng cửa, mà xe máy vẫn để ở nhà. Cháu ra phòng khách ngồi xem sách. Lát sau cháu thấy mẹ và chú Lâm ở trong buồng đi ra. Tự nhiên mẹ mắng cháu: " Trốn học hay sao mà về sớm thế? "

Bà Xuân hoảng hồn nghe cháu kể, bà khổ tâm vì con gái bà lại hư đồn đến như vậy, nhưng bà còn lo lắng hơn cho cháu gái bé bỏng đã chứng kiến những điều xấu xa ấy, Quỳnh vẫn tiếp tục kể:

- Một hôm sau cháu trốn học để rình, Cứ giữa buổi học là cháu về nấp sau tủ. CHỜ chú Lâm với mẹ cháu vào buồng, là cháu nhìn qua lỗ khoá xem họ làm gì.

- Trời ơi, sao cháu lại làm chuyện rình mò tệ hại ấy. Thôi , cháu đừng kể nữa, bà không thích nghe đâu.

- Cháu cũng chẳng dám kể đâu, Tởm lắm

- Thế cháu có nói với bố cháu những điều ấy không?

- Cháu sợ bố buồn, cháu chẳng nói gì cả

- Còn với mẹ, cháu có nói gì không?

- Cháu chẳng muốn nhìn mặt mẹ nữa. Cháu tránh gặp mẹ, mà mẹ cũng đi suốt ngày không ở nhà, và chú Lâm cũng không thấy đến nữa.

- Mẹ có biết cháu nhìn trộm không?

- Chắc là có, bởi vì hôm cháu chưa kịp bỏ đi thì mẹ mở cửa thấy cháu. Mẹ chẳng nói gì. Nhưng từ hôm đó mẹ đi từ sáng đến tối, và bây giờ thì bỏ đi !

- Thế sao cháu không đến nói với bà ? Khổ chưa, thế là nó đi hẩn rồi, còn mặt mũi nào mà quay về nữa.

Quỳnh dụi đầu vào lòng bà, em muốn tìm thấy hơi hướng của mẹ nơi bà, Quỳnh nhớ mẹ lắm nhưng làm sao mẹ lại có thể yêu Quỳnh như trước kia được ? Khóc hồi lâu rồi chợt nhớ ra, Quỳnh dụi lau mắt rồi nói:

- Thôi, cháu về đây bà ạ, không bố cháu lại lo.

Con bé đã trở thành người nội trợ, khốn khổ thân cháu tôi ! Bà đứng dậy lấy nón cho cháu, khoác tấm nilông, rồi bỏ mấy quả cam quả chuối cho cháu xách về.

Rồi từ đó hàng tuần bà chuẩn bị kho cá, kho thịt bò sẵn trong cặp lồng, để cháu mang về hai bố con ăn cả tuần.

... Còn bây giờ cháu đã bỏ cả bà, cả bố mà đi rồi !

Nước mắt bà lúc này mới tuôn trào dần dụa. Suốt từ chiều nghe tin Quỳnh bỏ đi, rồi lại nghe tin Quỳnh nhảy xuống sông. Lòng bà tê tái, đau đớn đến lặng người. Bà cố nén lại để giữ bình tĩnh cho mọi người.

Lúc này đây, ngồi bên con gái, nhìn nét mặt đã bắt đầu có nếp nhăn mờ mờ

ở khoé mắt, bà thương con quá chừng, trời phật đã phạt nó quá nặng nề. Nỗi khổ đau nhân gấp hai lần, và cũng vì phải gánh nợ đời trên vai gấp hai lần: nợ với con, nợ với cháu, mà bà phải gắng gượng, để lại dẫn con một lần nữa đi vào đạo lý của người làm mẹ. DỪ muện vẫn hơn chẳng còn gì. Bà đứng dậy đi lên gác ba, nơi lập điện thờ Phật.

Cắm nén hương lên bàn thờ đức Phật bà Quan âm , bà ngồi xếp nếp, tay chấp trước ngực tay lần tràng hạt, cầu kinh. Thời gian trôi theo từng hạt, từng hạt. Quá khứ đi qua, tương lai sẽ đến, cầu nguyện cho cuộc đời bằng an, cho lòng người từ bi, cho lẽ đời sáng suốt ...

Bà thâm trầm buông tâm hồn phiêu diêu trong cõi huyền diệu.

Tuyết mở mắt khi nắng rọi qua khe cửa, những chùm sáng chiếu lên gối. Mình nằm ở đâu nhỉ, một mùi thơm quen thân từ thuở ấu thơ : mùi của mẹ ! Phải, đã từ lâu lắm rồi, Tuyết không còn nổi nhớ da diết thuở bé mỗi lần xa mẹ. Hồi đó mỗi lần mẹ có công việc về quê, Tuyết thường vào phòng mẹ úp mặt vào gối của mẹ, mà khẽ thút thít: mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm ! Và cái mùi thơm dịu dịu từ gối của mẹ đã làm vợi đi nỗi nhớ.

Đến khi có con, con gái của mình cũng đã một lần nói với mình câu đó, khi ấy mình vừa đi công tác ở nước ngoài về. Những ngày hạnh phúc làm sao ! ... Hồi ấy Quỳnh lên 5, Tuyết được cử đi làm phiên dịch cho đoàn cán bộ công nghiệp của Chính phủ đi ký kết các văn bản về hợp tác kinh tế. Tuyết rất mừng vì sẽ trưởng thành nhiều về cả nghiệp vụ phiên dịch lẫn hiểu biết thêm về kinh tế của các nước phương Tây.

Tuy vậy Tuyết ngần ngại không muốn đi. Cô sợ xa con gái. ĐỐI với cô sau khi có con, tất cả cuộc đời là quy tụ vào nó. Ước vọng thành đạt ư? Chẳng có ý nghĩa gì so với khuôn mặt rạng ngời của con bé. Niềm vui được đến những chân trời mới lạ ư? Chẳng thể nào vui sướng hơn khi nghe thấy tiếng cười hồn nhiên của con bé. CHỈ xa con một ngày thôi là Tuyết thấy bồn chồn không yên. Vậy mà bây giờ xa những hai tháng trời. CÔ toan từ chối nhiệm vụ vinh quang mà ai cũng thêm ước ấy. Nhưng Hưng không đồng ý. Anh khuyên cô cần phải đi vì đó là sự nghiệp tương lai và cô đã lên đường. Hai ngày đầu cô không ăn không ngủ gì được. Mọi người xung quanh đều vô nghĩa, cô thờ ơ với tất cả. Các thành phố hoa lệ, các khách sạn sang trọng đều chẳng làm cô chú ý. Cô chỉ nhớ bé Quỳnh.

Ra đón đoàn ở sân bay có rất nhiều quan chức cao cấp, nhiều nhà doanh nghiệp lớn. Và trong đám người sang trọng bệ vệ ấy có một thanh niên cao lớn trẻ măng, chạy đến bên Tuyết:

- Chị Tuyết, chị nhớ em không ?

- Nhìn quen quá mà chị chẳng nhận ra em là ai

Tuyết ngượng ngịu cười nhìn đắm đắm vào người thanh niên đẹp trai đến

sững sờ ấy. Cậu ta tự giới thiệu:

- Em là Lâm bạn thằng Huy đây mà.
  - Trời , thằng Lâm sữa đây ư ? Em khác trước nhiều quá, sao em lại ở đây?
  - Em được cử sang đây đào tạo Tổng công trình sư. Bây giờ vừa học vừa nhận việc ở một công trình.. Tổng công ty của bọn em lần này tham gia hợp tác với ta đây. Em được chỉ định là phiên dịch cho Tổng giám đốc.
- Gặp được một người quen ở nơi đất nước xa lạ, bỗng thấy như mình vừa gặp được người thân thiết . Tuyệt vui hẳn lên. Lâm chăm sóc Tuyệt chu đáo mà tế nhị. Cậu ta thấy Tuyệt tỏ ra chẳng thiết đi đâu, không háo hức mua hàng hoá đã đành, mà cũng chẳng đi tham quan, Lâm băn khoăn hỏi Tuyệt :
- Chị mệt à ? Phải tranh thủ đi mà tìm hiểu đất nước người ta, nếu không khi về rồi thì tiếc đấy.
  - Mình chỉ mong về, về được với cái Quỳnh thì thế giới này chẳng có gì để tiếc cả.

Lâm im lặng , rồi cậu ta nói với Tuyệt:

- Hai chị em mình ra cửa hàng đồ chơi trẻ con, ta xem có thứ gì mua cho Quỳnh.

Thế là Tuyệt bật dậy , náo nức tươi cười đi cùng Lâm ra phố. Hai người vào cửa hàng bách hoá lớn nhất, ngắm hết gian hàng này đến gian hàng khác, Lâm bảo:

- Chị thích gì cứ mua, em sẵn tiền lắm. bên này, chị đừng lo hà tiện như trong nước.

Hoa và nước mắt

Chương 4

Tuyệt rạng rỡ đứng trước gian hàng búp bê, chị cười khanh khách với những con búp bê biết đi, biết hát, biết chào. Lâm mua ngay một con búp bê ấy. Tuyệt ôm nó vào lòng kêu khe khẽ: Tí Khuỳnh của mẹ !

Lâm nhìn Tuyệt cảm động nói:

- Nhìn chị Tuyệt lúc này, em thấy chị như cô bé vậy .

Rồi Tuyệt lại mua một bộ ấm chén bằng sứ bé xíu, một bộ xoong nồi nhôm của búp bê ...

Về đến khách sạn, Tuyệt bắt đầu vui lên, và lao vào công việc một cách hào hứng đầy năng động. Công việc của đoàn đạt nhiều thành công vượt cả dự kiến. Trong đó có công lao lớn của cô phiên dịch xinh đẹp, thông minh và có tài ứng phó linh hoạt.

Thỉnh thoảng Lâm đến thăm Tuyết, dẫn cô đi xem những danh lam thắng cảnh, hoặc vào các viện bảo tàng, hoặc ngồi trầm ngâm trong một quán cà phê ven hồ, hoặc lang thang ở một vùng quê ngoại ô.

Lâm vẫn đối xử với Tuyết thân tình và lễ độ như một người em ngoan.

Ngoại trừ đôi lúc Tuyết bất chợt nhận thấy ánh mắt chăm chú đắm say của cậu ta. Lòng Tuyết vẫn trong sáng, nhưng cũng vui vui khi biết mình có nhan sắc lôi cuốn được cả những cậu thanh niên trẻ hơn mình.

Dần dần các cuộc đi mua sắm không còn là mua cho bé Quỳnh nữa, mà là sắm sửa cho người đẹp, Tuyết ngạc nhiên về khiếu thẩm mỹ của Lâm. Cậu ấy mua cái gì cũng hợp với Tuyết. Từ màu áo đến kiểu cách, và cả những món nữ trang đắt tiền và đẹp đến sững sờ.

Mãi đến lúc sắp trở về nước. Khi kiểm tra lại đồ đạc, Tuyết mới nhớ là chưa mua gì cho Hưng cả. Ngày hôm sau, Tuyết định một mình đi mua quà cho chồng, cho mẹ, cho Huy và bè bạn.

Lâm đã đến trước lúc Tuyết chuẩn bị đi. Anh mang đến một cái đồng hồ bằng vàng nói là tặng Hưng, một dây chuyền vàng có tượng Phật bằng ngọc bích để gửi biếu mẹ, và một cái ti vi nhỏ như bao thuốc lá để cho Huy.

Ngoài ra một bọc bút bi loại sang nhất và một hộp mỹ phẩm để Tuyết phân phát cho bè bạn.

Tuyết cảm động không chỉ vì những món quà quý mà Lâm đã hiểu Tuyết đến mức những ý nghĩ của Tuyết đều được cậu ta biết trước.

- Lâm ạ, em mua cho chị nhiều quá, chị cảm thấy phiền hơn là mừng.

Lâm cười ngượng ngịu:

- Chị Tuyết không hiểu em rồi. Chắc chị nghĩ làm em tốn kém nên chị ngại.

Thực ra tiền chẳng là bao so với em làm ra ở bên này. Nhưng niềm sung sướng được làm cho chị hài lòng thì chẳng gì có thể sánh được. Nếu như chị biết em ngay từ hồi còn bé, em đã ngưỡng mộ chị như thế nào.

- Từ bé ? Cậu nói gì lạ vậy ?

- Hôm nay trước lúc từ biệt chị, và em còn phải ở lại đây bốn năm nữa, em muốn tâm sự hết để chị hiểu em.

... Lần đầu tiên thằng Huy rủ Lâm đến nhà, hồi đó hai đứa học cùng lớp 4, Lâm thấy chị Tuyết đang phơi quần áo ở sân. Người con gái 16 tuổi mặc chiếc váy ở nhà màu hoàng yến. hai cánh tay trần nõn nà vươn lên vắt chiếc áo lên dây cao, bộ ngực đầy đặn nhấp nhô dưới ánh nắng, cặp chân trần nhẩy nhẩy trên đôi dép trắng. Lâm sững sờ trước vẻ đẹp bất ngờ, cậu ta như bị nam châm hút, lừ lừ đi đến gần. Tuyết vui vẻ bảo: " À, cậu bé đến giúp chị, tốt lắm ! ". Thế rồi chị giao cho Lâm nhặt từng chiếc quần áo đưa để chị đứng lên trên ghế phơi cho dễ. Vừa phơi chị vừa bảo " Thằng Huy tệ lắm, nhờ mãi mà nó cứ lờ đi ". Huy hét lại " Em đã múc nước giúp chị giặt còn gì nữa, được thể cứ sai mãi ".

Huy thân với Lâm, hai đứa đều học giỏi thông minh và cùng hiền lành, nên gia đình Huy rất mừng thấy Lâm đến học và ở chơi với Huy suốt ngày. Nhưng hồi đó Lâm đến không phải vì Huy, mà Lâm thích gặp chị Tuyết. Mỗi khi được điểm giỏi, nó khoe chị Tuyết trước tiên, nó thích nghe chị khen và cười với nó. Lúc đôi môi hồng xoè ra như cánh hoa và hàm răng trắng nhỏ, đều lấp lánh như hạt ngọc trai. Đứng gần chị, nó thở mạnh để hít hương thơm man mát, không phải mùi nước hoa, mà hương thơm như trái táo.

Sau này khi lớn dần, học hết cấp 2, lên cấp 3, Lâm vẫn thân với Huy, nhưng nó rụt rè không dám đến gần Tuyết nữa. Nó sợ, chẳng hiểu sợ gì nhưng nó cảm thấy một nỗi e ngại như khi bước vào nhà thờ, tượng Đức Mẹ Maria đẹp diễm lệ, vậy mà không ai dám đưa tay sờ vào khuôn ngực, vào dáng dấp yếu điệu của Người. Nhưng ai cũng đắm đuối để ngắm nguyện. Cái đẹp khi đã lên đến mức siêu nhiên cho tâm hồn bay bổng thì cũng là kim giữ thân xác đứng im như đóng đinh xuống đất. Và hình ảnh đó theo ta mãi mãi suốt cuộc đời, soi sáng cho đời mình về ý niệm cái đẹp, giữ cho mình không sa đoạ.

Lâm thở dài nói:

- Đến bây giờ em mới hiểu mình, em yêu chị ngay từ lúc em gặp chị lần đầu. Nhưng là tình yêu cái Đẹp, cái hoàn thiện, cái trong sáng, mà con người ai ai cũng hằng hướng tới.

Tuyết ngồi im lắng nghe, sung sướng thì ít, mà hoảng sợ thì nhiều. Cô cảm động đến ngen ngào. Thực lòng Tuyết muốn ôm lấy người con trai đẹp như thần Apollon, một cảm xúc muốn được hiến dâng tràn ngập, nhưng Tuyết như bị gắn chặt vào ghế, hai tay tự nắm chặt nhau, mắt nhoà lệ, tai ù đi trong giọng nói trầm trầm âm áp, chân tình của chàng trai.

Lâm cũng ngồi im, cậu không dám nhìn Tuyết nữa, đôi mắt của Tuyết lúc này không trong veo dịu dàng, vô tư như mắt của Đức Mẹ, mà đôi mắt rực lửa thiêu đốt anh. Lâm vội vã đứng dậy, anh muốn chạy trốn thần Tình yêu. Dù là thần chẳng nữa, thì cậu bé có cánh ấy vẫn là kẻ tai quái hiểm độc. Đêm hôm đó họ tránh được mũi tên nguy hiểm ấy.

Hôm sau khi Diễm Tuyết ra sân bay, hai người như vừa trải qua giấc mộng huy hoàng chưa kịp tỉnh.

Tuyết nhìn Lâm với ánh nhìn đắm đuối. Và Lâm sững sờ trước vẻ đẹp long lẫn của người đàn bà đang độ rực rỡ nhất.. Tuyết đưa tay cho Lâm bắt, nhưng anh ghé môi áp chặt vào bàn tay mềm mại thơm mùi táo. Khi Tuyết rút tay lại, cô áp tay vào ngực mình, rồi bất ngờ cô tự hôn lên bàn tay mình, và quay lưng vội vã lên máy bay.

Suốt 15 giờ ngồi trên máy bay, Tuyết như hòn đá, cô ngồi lặng yên không ăn

một chút gì, mắt nhắm lại, và dù cố gắng thế nào cũng không thể xua đi hình ảnh chàng trai " Mặt Trời " ấy.

Mãi cho đến khi về đến nhà, Tuyết vẫn bước đi bập bồng như người trong mơ.

Bé Quỳnh chạy xô ra ôm lấy mẹ, dụi đầu vào lòng mẹ, em nức nở vừa khóc vừa cười:

- Ôi con nhớ mẹ quá! Tối nào con cũng ôm gối của mẹ, ngửi thấy mùi mẹ thì con mới ngủ được.

Lúc đó Tuyết mới sức tỉnh lại, cô ôm xiết con, rên rầm nói:

- Con gái của mẹ, thiên thần của mẹ. Ý nghĩa của đời mẹ. Có con là mẹ có tất cả ...

Tuyết lảm nhảm một thôi một hồi, chính cô đang cố gắng bấu chặt lấy cái sinh linh bé bỏng ấy để mà cố gắng đứng vững với đời bằng đạo lý ngàn đời của người mẹ.

...

Tuyết rên lên:

- Con gái của mẹ ơi, Quỳnh ơi, con không thể tha thứ cho mẹ được ư ? Trở về với mẹ đi con ơi.

Nỗi đau tận cùng, cuộc đời tan vỡ hết rồi. Chẳng còn gì để mà tự hào, chẳng còn gì để mà hi vọng, chẳng còn gì để mà yêu thương nữa. Hết rồi ! Hết tất cả rồi !

Bỗng cái thai cựa quậy, Tuyết nín thở lắng nghe, lại cựa quậy. Đặt tay lên bụng, dường như sự sống đã trả lời với Tuyết. " Hãy tha thứ cho mẹ Quỳnh ơi ! ".

Hưng thất thểu về đến nhà lúc 3 giờ sáng. Thanh vẫn đứng ở cửa ngóng đợi. Hưng như người mù, anh không nhìn thấy vợ đang bồn chồn lo lắng, cô đi theo anh vào nhà, bưng chậu nước ấm, khăn mặt để anh rửa ráy.

Hưng lẳng lặng đi lên gác, toan bước vào phòng thì Thanh rụt rè hỏi:

- Có tìm được Quỳnh không?

- Không

- Xe máy anh để đâu ?

Hưng ngơ ngác hồi lâu rồi sức nhớ:

- À tôi để ở nhà bà Xuân.

Nét mặt Thanh biến sắc, cô nhìn xoáy vào Hưng rồi giọng gay gắt quát lên:

- À, thế ra anh gặp con mẹ Tuyết phải không? Thảo nào mà mặt mũi ngây độn thế kia !

Hưng gườm mắt nhìn vợ, anh găm gù trong cổ:

- Câm đi

Con giận nén từ chập tối, vì chờ đợi và nghi ngờ bùng lên, Thanh rít lên the thé :

- Biết ngay mà, con đã hút mất hồn vía rồi về quát mắng vợ con.

Hưng đẩy Thanh cúi dúi, rồi đi lên gác, anh gằn giọng nói:

- Đồ di ghê độc ác !

Anh đóng sập cửa cài then, rồi ngồi phịch xuống ghế. Một cảm giác khoan khoái tăn nhần vì anh tỏ được thái độ căm giận, hình như làm vậy thì anh tạ tội được với con gái. Anh hoàn toàn không nghĩ đến Thanh, mặc cô với nỗi đau hờn ghen.

Hưng chậm rãi thay quần áo, rồi lên giường nằm duỗi ra. Không hiểu sao tâm hồn anh lại thư giãn cùng với cơ thể được nghỉ ngơi. Anh chỉ nghĩ đến Tuyết với cảm giác như được đang ôm nàng. Hình như nàng một khi đã ở trong vòng tay anh, thì hạnh phúc sẽ trở về nguyên vẹn như xưa.

Hạnh phúc thật tuyệt vời làm sao, vậy mà chẳng hiểu sao nó lại bỗng tan ra như tuyết dưới nắng mặt trời. Anh nhớ lại thời kỳ ấy, thời kỳ mà hạnh phúc gia đình bỗng nhiên loãng dần, chảy đi một cách lặng lẽ.

Sự rạn dần bắt đầu từ lúc nào nhỉ ? Đúng là từ lúc Lâm xuất hiện ở gia đình anh. Hồi đó chính anh đã xin Lâm về làm phó cho mình. Hưng làm Tổng giám đốc một liên hiệp công ty liên doanh với Đức. Anh có ân hận về việc ấy không? Không, Lâm là một cán bộ lãnh đạo rất tuyệt. Và lại hình như vết rạn đã tự nó xuất hiện từ trước đó khá lâu.

Không hề có sự va đập nào cả, tự nó nứt ra như các cấu kiện bê tông dưới tác động thấm thấu của mưa nắng lâu ngày.

Nhưng nó rạn như thế nào nhỉ, không thể nào nhận ra. Anh chỉ nhớ mang máng hồi nhận nhiệm vụ Tổng giám đốc, một công việc quá mới mẻ đối với một Tiến sĩ khoa học, chỉ quen nghiên cứu ở viện khoa học. Nay lại làm việc với tư bản. Nỗi lo âu và niềm hứng thú trong nhiệm vụ khiến anh quên cả gia đình. Và lại gia đình anh có một hạnh phúc vững chắc: Vợ anh hết lòng yêu chồng, thương con; kinh tế vững vàng nếu không nói là sung túc. Hai gia đình nội ngoại đề huề gắn bó với nhau. Đứa con gái đầu lòng xinh đẹp, ngoan ngoãn là sợi dây bền chắc gắn bó giữa hai vợ chồng.

Thế nhưng có lần anh chợt nhận ra Tuyết có vẻ buồn, hình như cô ta thờ ơ với bé Quỳnh, nhưng mà đàn bà tính tình thất thường, cứ mặc kệ họ rồi đầu lại vào đó cả thôi.

Có một lần anh đi làm về sớm hơn, ngạc nhiên thấy Tuyết đang ôm xiết con gái vào lòng và nói lảm nhảm:

- Con gái của mẹ, chỉ có con là quý nhất thôi. Trên đời này bọn đàn ông là ích kỷ, họ chỉ nghĩ đến họ mà thôi. Đàn bà là khổ lắm. Rồi đời con sẽ ra sao đây ?

Thấy Hưng về, Tuyết im bật, cô lảng đi vào bếp, chuẩn bị bữa cơm chiều.

Tối đó, sau mấy tháng cặm cùi với bản luận chứng Kinh tế cho một công

trình mới nên anh ở lì tại phòng riêng, hôm nay anh sức nhớ đến nghĩa vụ làm chồng của mình, anh sang phòng vợ.

Tuyết nằm dài trên giường, tay để sau gáy, mắt mở to nhìn vô định lên đỉnh màn. Tiếng nhạc khe khẽ từ băng nhạc cổ điển. Hưng sững lại vì vẻ đẹp như thiên thần của cô. Tấm thân nuột nà thon dài sau lần áo lụa trắng, mái tóc đen mượt chảy tràn trên gối trắng tinh. Thấy Hưng vào, cô vẫn nằm yên như không biết. Anh ngồi ghé cạnh giường, hai tay đặt lên vai Tuyết, anh khẽ hỏi:

- Em giận anh ư ?
- Giận anh cũng vô ích. Anh là kẻ vô cảm.
- Tha lỗi cho anh, anh bận việc quá, mụ cả người .
- Anh không bao giờ có lỗi. Anh là rô bốt tinh xảo !

Hưng gục mặt xuống ngực vợ. Vàng ngực êm ái thơm mát. Sự lạnh lùng của Tuyết đốt cháy con người anh. Anh bùng lên một cảm xúc dữ dội. Anh hôn tới tấp khắp mình vợ, rồi không nín nổi mình, anh ôm chặt Tuyết và rên lên:

- Anh yêu em vô cùng, Tuyết ơi, Tuyết ơi !

Tuyết bình thần tiếp nhận tình cảm bột phát mà giản đơn ấy của chồng. lát sau khi Hưng nằm nghiêng xuống bên cạnh vợ, mệt rũ và nguội lạnh. Tuyết mỉm cười hỏi :

- Tình yêu của anh là như thế đấy ư ?

Hưng uể oải trả lời:

- Đời anh chỉ yêu có mình em thôi, chỉ một mình em !

Tuyết nhẹ nhàng đỡ anh nằm xuống gối, rồi nhích ra xa, cô nói :

- Anh không biết yêu. Anh chỉ biết làm theo nghĩa vụ, như chương trình đã lập sẵn cài vào máy vi tính.

Chẳng hiểu sao, Hưng nổi cáu, anh cần nhằn:

- Chúng mình đâu còn trẻ nữa, mà yêu quên trời đất như tuổi 20 ?
- Thôi anh về phòng anh đi. Em buồn ngủ lắm.

Hoa và nước mắt

Chương 5

Hưng đứng dậy , hôn phớt vào má vợ rồi vội vã ra khỏi phòng. Hưng cũng buồn ngủ rũ ra rồi, anh chẳng nghĩ gì nữa. Hôm sau trong nhà vẫn êm đềm. Tuyết vẫn chăm lo cơm nóng canh ngọt, vẫn là quần áo trắng tấp cho chồng đi làm. Nhà cửa lúc nào cũng ngăn nắp sạch sẽ.

Thật không hiểu Tuyết lấy đâu ra thời gian mà cô ấy làm tốt cả việc nhà, cả

công tác và dạy dỗ con học hành nữa.

Hung không thể hình dung nếu đời anh thiếu Tuyết thì làm sao anh có thể sống nổi được. Bận thế mà lúc nào Tuyết cũng đẹp đẽ, thanh thản, sang trọng. Chẳng ai hình dung nổi Tuyết liên tục làm việc, chẳng được nghỉ ngơi lúc nào. Hung cho điều đó là tất yếu. Cả việc Tuyết chẳng bao giờ cáu gắt, nói năng lúc nào cũng nhẹ nhàng, anh cũng cho đó là thiên tính trời phú cho, đàn bà là phải như vậy.

Anh đã hưởng hạnh phúc một cách hồn nhiên như con người hít thở khí trời vậy. Của trời cho, lúc nào cũng có sẵn !

Cuộc sống êm đềm ấy cứ trôi đi theo năm tháng. Hung ngày càng yên tâm với gia đình thì anh lại càng trở thành Rô Bốt tuyệt diệu. Tuyệt diệu đến mức mọi việc trong ngày diễn ra đúng theo thời khắc đến từng phút. Bảy giờ rưỡi là Hung lên xe ô tô đi làm. Đúng 11 rưỡi về nhà, ăn cơm nửa tiếng, rồi vào phòng ngủ trưa đúng 30 phút. Rồi lại lên xe ô tô đi làm. Chiều đi bơi ở bể bơi Ba Đình. Đúng 6 h chiều có mặt ở nhà, ăn cơm tối. Xem ti vi hết giờ thời sự quốc tế là vào buồng làm việc. 11 giờ vào giường với vợ - Nếu quá giờ ấy không vào, tức là anh ta ngủ tại phòng riêng.

Hung thú vị với nề nếp ấy, bởi nó giúp anh tiết kiệm thời gian, đỡ mệt mỏi vì những đảo lộn sinh hoạt, đỡ phiền phức với mọi người trong nhà. Hơn nữa anh thấy mình là chủ nhà và vợ con phải phục tùng nề nếp do anh đặt ra. Tuyết trái lại, cô thấy mệt mỏi trong cuộc sống đơn điệu vô hồn ấy. Cô hoảng sợ thấy mình biến thành một bộ phận trong con người máy ấy. Cô vừa quý vừa ghét ông chồng Rôbốt.

Cô làm việc cần cù ở nhà, nhưng chỉ thấy niềm vui ở cơ quan, giữa bè bạn.

Thế rồi Lâm xuất hiện, như một ngọn gió lạnh thổi tới giữa mùa nóng nực. Căn nhà bỗng tươi sáng lên.

Hôm đó ô tô Hung về trước cửa, không chỉ một mình Hung bước vào nhà, mà còn có một ông khách cao lớn, sang trọng bước vào cùng. Tuyết đứng sững lại, má ửng hồng không nói được lời nào. Ông khách reo lên:

- Chị Tuyết !

- Lâm, cậu về lúc nào mà chị không biết.

Hung vui mừng thấy vợ vui vẻ đến thế, anh nói :

- Hai người quen nhau à ? Tuyết lắm

Tuyết giới thiệu:

- Lâm là bạn với cậu Huy từ thuở học cấp I. Cậu ấy vẫn đến nhà chơi - Lúc bé đùa nghịch quá thế, vậy mà bây giờ nom sang trọng như một chính khách.

Hung cũng giới thiệu lại với vợ:

- Lâm bây giờ về làm Phó Tổng giám đốc cho anh. Cậu ấy phụ trách về kỹ

thuật xây dựng công trình. Anh phải đấu tranh mãi với ban tổ chức chính phủ mới kéo về được đây. Có người cộng tác giỏi còn sướng hơn cả được vợ đẹp cơ đây !

Tất cả cười xoa, Tuyết chẳng giận mà còn vui hơn nữa:

- Rô bớt không cần vợ, chỉ cần người lập chương trình !

Hung cười , nói với Lâm:

- Cô ấy gọi mình là Rô bớt Tuyết điệu đấy !

Tuyết nói quyết đoán và thân tình:

- Tôi nay Lâm ở lại ăn cơm. Chúng ta liên hoan gia đình. Huy đi Sài Gòn thành ra không mời được, hôm nào cậu ấy ra, ta lại liên hoan nữa.

Lâm nói chân thành và hồ hởi:

- Em sẵn sàng nhận lời. Gã độc thân bao giờ cũng tự do làm theo ý mình

- Nay cậu Lâm, dễ đến 30 rồi đấy nhỉ. Thôi lo kiếm vợ là vừa, không thì ế đấy.

Lâm nhìn Tuyết, anh nói chẳng hiểu đùa hay thật:

- Khi nào em gặp được cô nào như chị thì em mới lấy, còn không thì sống một mình sướng hơn.

Hung nghe đầy tự hào, anh cười hể hả:

- Thôi ta vào nhà. Minh với Lâm làm tiếp công việc, để Tuyết lo chuyện cơm nước.

Lâm lắc đầu:

- Chuyện công việc để mai anh ạ. Bây giờ em phải làm giúp chị Tuyết chuẩn bị tiệc chứ

- Thế thì tớ làm gì? Hưng thật thà hỏi vợ, anh chưa bao giờ biết làm việc nội trợ.

Tuyết buồn cười về sự ngây ngô của chồng, cô nói:

- Anh dọn dẹp lau nhà cửa đi. Phải tập làm đi cho quen. Còn Lâm làm gà.

Em chỉ đạo kỹ thuật nấu nướng.

Thật là một buổi chiều vui vẻ rộn ràng. Quỳnh lập tức thân thiết với chú Lâm. Hai chú cháu mổ gà, rồi lại cùng nhau gọt khoai tây, nhặt rau, chuyện trò râm ran.

Lâm bước vào nhà Hưng một cách tự nhiên như thế, và cả nhà cũng tự nhiên yêu quý Lâm theo cách của mình. Hưng quý Lâm lắm, đó là một con người thông minh tuyệt vời, xử sự các mối quan hệ trong nội bộ rất tài tình, các mâu thuẫn khó khăn anh ta đều gỡ một cách dễ dàng. Quan hệ với các nhà tư bản người Đức cùng liên doanh rất đáng hoàng tự tin. Bao giờ anh ta cũng kéo được nhiều điều lợi ích kinh tế lớn lao cho Tổng công ty.

Lâm là người đáng tin cậy. Anh ta bao giờ cũng trung thực và thẳng thắn.

Cho đến nay, gia đình Hưng đổ vỡ vì Lâm, anh vẫn cần phải dùng Lâm giúp

việc cho mình. Tuy không còn thân tình với nhau, nhưng họ vẫn là một ê kíp hợp "ro" trong mọi công việc điều khiển Tổng công ty. Chính vì thế mà Hưng đổ mọi tội lỗi là do Tuyết. Đó là người đàn bà phù phiếm còn đàn ông họ chỉ là bị động. Anh đã mất Tuyết ở gia đình, anh không thể mất Lâm ở công ty được.

Hôm Tuyết bỏ nhà ra đi, Lâm đến gặp Hưng bối rối nói:

- Anh Hưng, em có tội lớn với anh, em chẳng biết làm thế nào bây giờ ? EM không nở đây chị Tuyết ra khỏi nhà em được ! Và lại em cũng yêu chị ấy.

Hưng vừa giận dữ ghen tuông, vừa bất lực, anh rên rỉ:

- Lâm, cậu giết đời mình rồi, Tuyết là cả cuộc đời mình. Mình đã đánh mất cô ấy. Chẳng biết sẽ sống thế nào đây?

Lâm gục đầu, giọng nghẹn ngào:

- Em sẽ bỏ đi xa nơi đây. Trước mắt em vào thành phố HCM. Sau đó em sẽ đi làm thuê cho nước ngoài. Anh cho em thôi việc - Chỉ có như vậy em mới trốn khỏi Tuyết được. Và trốn cả chính mình nữa.

Lúc đầu Hưng đã gạt đầu:

- Phải, có lẽ cậu đi đi. Chắc cậu cũng hiểu mình đau khổ như thế nào. Mà bé Quỳnh còn đau đớn hơn mình nhiều. Nó không thể sống thiếu mẹ được.

Thế nhưng một tuần sau, khi Lâm chuẩn bị mọi thủ tục để ra đi, thì Hưng lại phải mời Lâm đến.

- Lâm ơi, cậu đừng đi. Công việc không thể thiếu cậu được. Còn Tuyết thì chẳng bao giờ trở về nữa đâu. Mình biết cô ấy không yêu mình. Vậy thì nếu cậu đi thì mình đã mất Tuyết lại mất cả cậu nữa.

Câu chuyện diễn ra giữa hai người có vẻ như êm dịu, nhưng thật ra sóng gió dữ dội trong lòng Hưng. Cái tên đẹp mã khôn khéo đã cướp vợ anh.

Câu chuyện diễn ra giữa hai người có vẻ như êm dịu, nhưng thật ra sóng gió dữ dội trong lòng Hưng. Cái tên đẹp mã khôn khéo đã cướp mất vợ anh.

Không chừng nó sẽ còn dành cả chức vụ của anh nữa. Nhiều đêm anh đã tính toán để trả thù đích đáng cái tên khốn nạn ấy, giết thì không thể và cũng không nên làm. Nhưng làm cho nó khốn đốn về kinh tế, mất uy tín về lãnh đạo. Để xem thử không chức, không tiền thì còn đủ ma lực quyến rũ đàn bà được nữa không?

Nhưng vốn bản lĩnh hiền lành, nên anh rút cục lại nhận thấy sai lầm về chính mình : chính mình không đáp ứng được tình cảm nồng nàn của Tuyết, mình bỏ Tuyết trong cô đơn. Cô ấy ra đi vì chán mình. Không có Lâm, thì cô ấy cũng đi theo người khác.

Thế nên khi Lâm đến nhận lỗi và xin ra đi , thì lòng anh mềm lại, và bỗng nhiên nhận ra việc mất Tuyết là một tất yếu số phận của mình.

Cả cơ quan sừng sốt thấy Hưng và Lâm vẫn giữ được quan hệ công tác tốt

đẹp. Lúc đầu họ rất lo việc tan vỡ gia đình của Hưng sẽ dẫn đến tan vỡ mối quan hệ trong ban lãnh đạo của tổng công ty. Và như vậy thì sẽ tổn hại đến lợi ích kinh tế chung, và tất nhiên đời sống của từng người sẽ chao đảo.

Lớp cán bộ già tằm tắc khen ngợi:

- Những con người có văn hoá xử sự bao giờ cũng đúng mực. Nhân cách con người được sáng lên qua những việc đời thường như vậy đây.

Còn lớp trẻ thì nhận xét:

- Quy luật kinh tế có sức mạnh thế đấy. Chẳng cần hội họp kiểm điểm gì cho rách việc. Vì lợi ích thiết thân, mỗi người đều tự biết điều chỉnh cách xử sự sao cho có lợi.

Hưng bỏ ngoài tai cả lời khen, lời chê. Anh biết chẳng thể làm gì hơn được nữa, đành cam chịu vậy .

... Nghĩ ngợi miên man làm Hưng lãng quên nỗi đau hiện tại và anh thiếp ngủ đi. Mãi đến lúc anh nghe tiếng đập cửa như phá và tiếng khóc nức nở của vợ:

- Anh Hưng ơi mở cửa nào, mở cửa ra. Anh làm sao thế trời ơi là trời !

Hưng bật dậy mở khoá cửa, găt gỏng nói:

- Cô làm sao thế, cho người ta ngủ một tý, thức suốt đêm qua, mà mới sáng ra đã làm ầm lên.

Thiên Thanh ôm choàng lấy chồng thôn thức:

- Ôi trời, em lo quá. Em tưởng anh làm sao rồi.

- Làm sao ?

- Em tưởng anh bỏ mẹ con em mà đi theo con Quỳnh rồi, nếu thế thì mẹ con em sống làm sao được..

Hưng bực bội gạt vợ ra, rồi nói lầu nhàu:

- CHi nghĩ lầm cẩm. Mấy giờ rồi nhỉ ?

- 7 giờ anh ạ. Anh xuống ăn sáng rồi đi làm cho kịp, để chẵn màn đầy em gấp cho.

Thiên Thanh cô tỏ ra sẵn đón để lấy lòng chồng. Suốt đêm qua, sau sự giận dữ của chồng , cô lo lắng lắm. Việc con gái chồng bỏ nhà đi tự tử, trong đó có trách nhiệm của người mẹ kế. Trong việc này dư luận xã hội, ý kiến gia đình chắc không tha thứ cho cô đâu. Chỉ hi vọng người bệnh vực cho cô là chồng cô mà thôi. Vậy mà đêm qua anh ấy đã quát vào mặt cô : Đồ di ghê độc ác !

Thao thức không ngủ, cô tự biện hộ cho mình: mình không hề làm gì đây doạ con chồng cả. trái lại mình chăm lo hết lòng việc học hành cho nó.

Chính mình đã đi xin điểm để nó được đỗ vào lớp 10. Mình mua sắm may mặc cho nó, và mình chưa một lần nào mắng mỏ nó cả. Anh ấy không thể

chê trách được mình điều gì hết. Anh ấy phải biết ơn mình mới đúng. Từ khi mình về đây, nhà cửa được chăm lo khang trang. Trước đây hai bố con thui thủi, nhà rộng tuênh toàng như cái nhà kho. Một tay mình làm tất cả mọi việc, anh ấy giận mình về cái nổi gì cơ chứ ?

Rồi Thanh lại nghĩ đến Quỳnh. Con bé giống mẹ nó quá thể, cứ đẹp lòng lòng như người trong tranh. Anh ấy yêu con gái hơn cả đứa con trai, mà cô đã sinh cho gia đình đứa cháu đích tôn của dòng họ. Công lao ấy sao anh lại không quý trọng, mà chỉ nghĩ đến đứa con gái ?

Có lẽ tình yêu với người vợ cũ sâu nặng quá mà đứa con gái ấy là hình ảnh của cô ta.

Nghĩ đến đây, Thanh rùng mình sợ hãi. Bây giờ nếu Quỳnh chết thật, khéo anh ấy cũng tự tử mất. Mình biết là thiếu Quỳnh anh ấy không sống nổi. Chính vì Quỳnh mà anh ấy mới lấy mình. Mình đã bám theo Quỳnh để đi vào cái nhà này.

Nỗi lo lắng đã khiến cô rón rén lên phòng chồng lắng nghe, thấy yên tĩnh cô lại trở về phòng mình, nhưng đến 7 giờ sáng mà chưa thấy Hưng thức dậy thì cô phát hoảng. Anh ấy bao giờ cũng dậy đúng 6 giờ, dù thức khuya cũng vậy. Thần hồn nát thần tính cô vùng chạy lên đập cửa gọi hốt hoảng là thế. Thanh bung bát phở vào bàn ăn cho chồng, cô mở nắp cặp lồng trút ra bát, rắc tiêu, cho tương ớt, vắt chanh, rồi đứng ra bên cạnh lễ độ mời:

- Anh ăn đi cho nóng.

Hưng lẳng lặng ngồi ăn, chẳng hề nói một lời. Nhưng anh ấy chịu ăn cho là mừng rồi. Thanh để sẵn chiếc khăn nóng để anh lau tay. Rót sẵn chén nước trà để bên cạnh. Anh vừa ăn xong thì còi ô tô báo hiệu. Hưng đứng dậy xách cặp đi ra, chẳng nhìn vợ, anh nói trống không :

- Hôm nay tôi đến cơ quan, rồi tôi còn đi lo việc tang cho Quỳnh. Có thể hôm nay tôi không về nhà đâu, đừng chờ.

Thanh vội vã nói với theo:

- Cho em đi cùng với. Nó là con của chúng ta cơ mà.

- Không cần ! Cô ở nhà mà trông nom thằng bé.

Hưng leo lên ô tô phóng vụt đi. Thanh sững sờ đứng trơ ra giữa cổng, rồi lùi thui đi vào.

Thanh chỉ muốn gào lên cho hả nỗi đau đớn, một nỗi đau không ai có thể thấu hiểu được.

Nỗi đau ghen tuông, nỗi đau bị ruồng rẫy, nỗi đau oan ức, nỗi đau vì sự mất mát không gì cứu vãn được và đau hơn cả là không một ai chia sẻ được với cô, tất cả mọi người đều oán ghét cô, kể cả người chồng mà cô thờ phụng yêu thương nhất trên đời.

Thanh ngồi rũ xuống khóc nức nở, càng khóc càng uất nghẹn.

Thiên Thanh trở vào nhà, pha sữa cho con ăn. Từ hôm qua đến hôm nay cô mất sữa, chẳng xuống một giọt nào. Thằng bé háu ăn, bú một hơi hết cả bình rồi lăn ra ngủ. ỒN trời ! May mà cô có nó, lẽ sống của đời cô, nếu không thì có lẽ chẳng có gì níu cô lại với cuộc đời này nữa.

Cả cuộc đời cô là một cuộc săn tìm hạnh phúc, và khi đạt đến thì chẳng thấy ngọt ngào đâu, chỉ thấy đắng cay và tủi nhục nữa.

Có lẽ chỉ có những ngày sống với bầm ở làng quê là sung sướng nhất, vậy mà những ngày ấy cô lại thấy đời mình bị chôn vùi ở chốn làng quê hẻo lánh và chỉ nuôi mộng được ra thành phố.

... Con bé Thành, Lê Thị Thành tên khai sinh như thế, được bầm yêu chiều hết mực, lên ba vẫn còn bú tí. Lớn lên vẫn ngủ cùng mẹ, rúc đầu vào lòng, đòi nghe chuyện cổ tích và luôn mơ màng mình trở thành công chúa được ở chốn kinh thành đô hội. Rồi ước mơ biến thành mục đích cuộc đời Thành, khi cô trở thành thiếu nữ.

Chỉ một con đường duy nhất để ra thủ đô là phải đỗ vào đại học. Lên cấp 3 Thành đổi tên là Lê Thiên Thanh, vì cái tên phải xứng với người. Cô không đẹp nhưng người mảnh mai, mỏng mày hay hạt, đáng điệu đài các. Lại được mẹ cho ăn trắng mặc trơn, nên mặc dù là thôn nữ, nhưng Thành vẫn nổi trội trên đám bạn bè quê mùa. Thành đỗ vào Đại học sư phạm, học khoa Địa lý, cô chẳng kén chọn khoa, điều quan trọng là vào được đại học, thế là may mắn lắm rồi.. Nhưng đại học mà không có hộ khẩu Hà Nội thì cũng khó ở lại Thủ đô. Bởi vậy cô ra sức tìm cách để năm nào cũng dành toàn điểm giỏi, nuôi hi vọng được giữ lại trường làm cán bộ giảng dạy, hoặc được cử đi học nước ngoài. Khi tốt nghiệp, cô được nhà trường giữ lại cho học " cao học" nâng cao trình độ, làm trợ lý rồi làm giảng viên.

Con đường phấn đấu để trở thành người Hà Nội của Thành là cực kỳ kiên nhẫn. Cô khước từ mọi niềm vui của tuổi sinh viên, dồn ý chí vào học hành, cô từ chối những tình cảm chân thành, bóp chặt con tim rung động lứa tuổi hai mươi để giành cho được chỗ đứng ở nhà trường đại học. Và cô đã đạt được tất cả.

Nhưng đạt được vị trí người cán bộ giảng dạy đại học, cô mới thấy mình chơ vơ giữa chốn đô hội này. Không nhà cửa, không tiền bạc thì sống ở thủ đô còn khổ hơn ở với mẹ. Ở quê, nhà cô thênh thang năm gian, vườn rộng, giếng trong, cây trái ở vườn quanh năm lúc nào cũng có . Còn ở đây bao giờ cô mới có được một phòng của riêng mình? Bây giờ cô được nhà trường xếp cho một chỗ ở tập thể, căn hộ 20 m vuông cho bốn người. Hai người một phòng - Thế là so với trước kia, cán bộ giảng dạy bây giờ sang trọng gấp mấy lần rồi. Trưởng phòng quản trị nhà trường bảo với cô như

vậy.

Thôi hãy tạm yên lòng với bước đầu thế đã. Cô tự an ủi mình. Nhưng mà thời gian vùn vụt trôi qua, Thành đã xấp xỉ 30 mà vẫn chưa tìm được hạnh phúc ở chốn kinh kì, như trong truyện cổ tích. Không có chàng hoàng tử nào đến với cô.

Thật ra có những người tốt yêu mến cô, nhưng mà Thành lại không muốn. Có anh cán bộ giảng dạy trẻ chân thành yêu cô, và cô cũng cảm mến anh. Thế nhưng anh ấy lại cũng ở tập thể như cô. Cho dù cố gắng sắp xếp đổi chỗ thì may lắm hai người cũng chỉ được một phòng 10 m vuông, diện tích phụ dùng chung. Thế thì công lao phấn đấu 10 năm thật chẳng bõ! Cô chán chừ, và người con trai tự ái, anh ấy lấy vợ, họ sống hạnh phúc trong cái chuồng cu bé xíu.

Ba mươi hai tuổi, Thành bắt đầu lo. Về duyên dáng tuổi học trò qua đi. Soi gương Thành thấy nét mặt bắt đầu đanh lại, dáng mảnh khảnh đã trở thành khô cứng, và đôi mắt đã mất vẻ sinh động. Cô tự trách mình đã để cho tuổi xuân trôi qua. Nhưng mộng ước được sống trong một toà biệt thự riêng, hay chí ít cũng là căn hộ lớn 50 m vuông vẫn nung nấu lòng cô. Cô không mong đợi tình yêu, mà cô cầu ước một người chồng thành đạt. Lặng lẽ mà cần trọng, cô sưu tầm tên tuổi những người đàn ông không có vợ mà có chức vụ cao, rồi cô tìm cách làm quen.

Hoa và nước mắt

Chương 6

Trò chơi mới, trò làm quen với các quan chức không vợ, cũng đầy kiên nhẫn và trí tuệ như việc giành được vị trí giảng dạy ở đại học vậy. Cô đã đến nhà một ông thứ trưởng vợ chết. Vất óc để tìm cơ đến, may mắn có một sinh viên gọi ông ta là chú, cô bắc cầu qua cô cháu để đến với ông chú. Ông thứ trưởng đón tiếp cô rất nhã nhặn, có hôm nói chuyện đến hàng tiếng đồng hồ, nhưng lúc nào ông cũng ân cần một cách lễ độ. Thế rồi mấy tháng sau cô biết ông ấy quý trọng cô vì ông yêu một cô sinh viên trẻ trung xinh đẹp là bạn của cháu, là học trò của Thành. Đám cưới của họ, Thành được mời dự. Và cô cay đắng nhận ra, những người có danh vọng, có cuộc sống đàng hoàng, họ thích những cô gái trẻ và đẹp, hai thứ mà cô đã để trôi mất theo thời gian. Cô cũng đã tìm đến một ông tiến sĩ mãi mê vì khoa học, quên cả lấy vợ. Căn nhà của ông thênh thang và bừa bộn. Thành cũng tìm ra cơ để đến thăm, cô đến để nhờ ông giảng giải về một lý thuyết mới. Ông

tiến sĩ giảng giải rất cặn kẽ, còn cho tài liệu mượn đọc nữa. Nhưng những lần sau cô đến thì ông tỏ ra khó chịu nói thẳng: " Tôi bận lắm, xin lỗi cô, tôi không tiếp được ".

Thành bẽ bàng ra về, và một lần nữa cô nhận ra là không thể chinh phục đàn ông bằng bộ mặt luống tuổi của mình. Một mỗi vì mất lòng tin, cô thôi săn đuổi những địa chỉ vàng. Thành đi xin quẻ ở những ngôi chùa linh thiêng, ở đâu cô cũng được Thánh dạy : Phận cô cao số, nhưng nếu kiên nhẫn cầu xin thì phúc phận sẽ đến.

Từ đó cô chăm đi lễ, khấn nguyện rất thành tâm.

Rồi trời phật đã thấu lòng thành của Thành, và giáng phúc cho cô một cách bất ngờ.

Một lần dẫn sinh viên đi thực tập ở trường cấp III, Thành gặp Kim, cô bạn quen trong dịp Đại hội sinh viên toàn quốc.

- Kìa Kim, lâu quá mới gặp lại cậu.

Kim mừng rỡ nắm lấy tay bạn:

- Thanh, cậu dạy học ở trường này à?

- Mình đưa sinh viên về đây thực tập sư phạm . Thế cậu bây giờ công tác ở đâu?

- Mình làm bác sĩ ở bệnh viện nhi. Nay Thanh có thể giúp mình một việc được không?

- Việc gì vậy? Nói đi xem mình có giúp được không?

Kim kể chuyện gia đình Hưng, anh ruột của Kim đang gặp khó khăn trong việc học hành của cháu Quỳnh, nó thi vào cấp III bị thiếu điểm. Kim nói:

- Mình thương con bé quá, từ khi mẹ nó bỏ nhà đi theo người tình, nó học hành sút kém hẳn. Mà anh mình thì bận quá, ông ấy làm Tổng giám đốc công ty liên doanh với Đức, suốt ngày đi vắng. Về đến nhà đã mệt mỏi lại buồn vì cô đơn, lại thấy con gái học hành kém quá, anh ấy sinh ra cáu gắt. Nay con bé thi lại thiếu điểm, nó không dám nói với bố mà nhờ mình giúp, mà mình thì chẳng quen ai ở ngành giáo dục này cả.

Thanh mừng lắm, một dịp để làm quen. Nhưng rồi cô cũng sợ, lại phải dấn thân một lần nữa. Mấy lần bẽ bàng cũng đủ lắm rồi ! Nhưng mà giúp đỡ bạn là một việc tốt. Thì hãy cứ làm việc tốt đi đã. Đừng nuôi hi vọng gì hết, kéo lại âm thầm nhục nhã. Thanh ngẫm nghĩ đắn đo hồi lâu , rồi cô nói :

- Mình sẽ cố gắng nói chuyện với bà hiệu trưởng. Mình nhận Quỳnh là cháu của mình. Người trong ngành được chiếu cố một điểm.

Kim sung sướng nắm chặt tay Thanh:

- Được thế thì may quá. Cháu Quỳnh cũng chỉ thiếu một điểm thôi.

Thanh dè dặt nhìn Kim rồi nói nho nhỏ:

- Kim ạ, cái chính là phải kèm cho cháu nó học, phải nâng trình độ lên mới

là vấn đề cơ bản.

- Mình cũng nghĩ thế, nhưng anh ấy không kèm cho nó được, cứ bắt đầu dạy cho nó học, lại quát tháo, làm cho nó mệt cả người.

Thanh trầm ngâm nói:

- Thôi được, cứ lo cho nó vào trường đã. Rồi sẽ tính sau. Mình sẽ giúp tìm thầy dạy cho nó.

Kim ôm choàng Thanh, cảm động nói:

- Thật trời phật phù hộ, hôm nay may mắn làm sao mà mình gặp được cậu.

Thanh nghĩ : Mình bước vào nhà này là do Quỳnh. Mà mình đã từng thương yêu cô bé ấy một cách thành tâm. Và cho đến lúc này mình vẫn thương Quỳnh, mình chưa hề làm một điều gì không phải với nó thế mà anh ấy đã quát tháo vào mặt mình : " Đồ di ghê độc ác ". Trời phật ơi ! có thấu cho nỗi lòng của con không? Có thể con chưa thật tốt, nhưng con đâu có độc ác ?

Thanh vừa tức tức khóc, vừa đến bàn thờ thắp mấy nén nhang rồi quỳ sụp xuống khấn khứa:

" Quỳnh ơi, con tha tội cho má, má đâu có dám làm gì để con khổ. Má đúng là thương em Thịnh hơn con, không quan tâm săn sóc con như trước. Nhưng mà sao con nổi giận dữ với đời làm vậy. Khổ quá con ơi, má biết làm sao bây giờ ? "

Thanh rùng mình hoảng sợ, gia đình có thể tan vỡ sau cái chết của QUỳnh.

Thanh nhớ lại cuộc tình của cô với Hưng cách đây hai năm.

Thanh đã xin được cho Quỳnh vào học lớp 10, và cô tự mình đến kèm dạy học cho cô bé. Tội nghiệp đứa con gái khao khát bàn tay âu yếm của người mẹ. Thanh dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, rồi trang trí lại, trồng hoa, may lại ri đô. Thanh dạy nó cắt may quần áo, hai cô cháu cùng vẽ mẫu rồi tự may máy ở nhà, cô dạy nó nấu các món ăn ngon, cô dạy nó cắm hoa nữa.

Từ ngày có Thanh, Quỳnh vui vẻ tươi tắn hẳn lên. Cô bé học hành đã khá hơn trước.

Hưng đi làm về thấy nhà cửa khang trang, bữa ăn lại có những món ăn ngon lành như thuở Tuyết còn ở nhà. Anh cảm thấy cuộc sống nhẹ nhõm. Anh nhìn con gái âu yếm nói:

- Con gái bố giỏi lắm. Có con là đời bố ấm cúng lắm rồi. Bố chỉ cần sống với con là đủ hạnh phúc.

Quỳnh cười vui vẻ bảo lại:

- Nhờ có cô Thanh dạy bố ạ. Cô ấy dạy con cách làm đấy. Con quý cô ấy lắm bố ạ.

- Cô Thanh đến dạy con học thêm, lại còn dạy cả nữ công cho con nữa ư?

- Vâng, cô ấy bảo ban con nhiều điều lắm bố ạ. Mà cô ấy rất có nghị lực phấn đấu, nhà nghèo mà tự mình học để trở thành cán bộ giảng dạy đại học cơ đấy !

- Con phải noi gương cô ấy mà học hành.

Hôm sau Hưng gặp cô Thanh để cảm ơn. Nhìn cô gái giản dị, nhan sắc tầm thường, dáng vẻ vẫn còn quê quê, Hưng càng yên tâm về người dạy dỗ con mình. Những người đàn bà như vậy thường có tâm hồn trong sạch, cuộc sống đứng đắn.

Thanh xúc động được nói chuyện với Hưng. Từ hôm đến dạy, cô chỉ gặp anh có mỗi một lần, mà chỉ để thoả thuận về giờ giấc và tiền thù lao mà thôi. Hưng nói:

- Thật tôi không biết nói thế nào để cảm ơn cô. Cháu Quỳnh ngoan ngoãn hẳn lên. Học khá, lại biết chăm lo việc nhà. Cháu bảo với chăm lo việc nhà. Cháu bảo với tôi là cháu quý trọng cô lắm.
- Cảm ơn anh đã có lời khen - Nhưng bản chất cháu là thông minh, và rất dịu dàng. Thực ra em chẳng phải dạy dỗ gì nhiều. Cháu tự làm lấy cả.
- Nhưng trước đây nó có biết làm gì đâu. Ngay hồi mẹ nó còn ở nhà, nó chẳng hề phải làm một việc gì hết.

Thanh ngược nhìn anh, Hưng chợt nhận ra cô ấy có đôi mắt thật đậm thắm., thông minh. Mà giọng nói thật êm ái.

Thanh nói:

- Con gái ở với mẹ bao giờ chả làm nũng. Lúc ở nhà với mẹ em, em còn lười biếng vùi vãnh đủ thứ. Nhưng sống với mẹ thì tinh thần bao giờ cũng ổn định. Đến khi vào đại học, ở một mình và cả đến bây giờ, em mới hiểu xa mẹ khổ sở cô đơn như thế nào.

Hưng bỗng thấy mến cô gái thật thà chân chất ấy. Nhưng tình cảm chỉ đến vậy thôi. Anh không hề nghĩ xa hơn. - Người đàn bà ấy không làm thức dậy tình cảm người đàn ông trong anh.

Còn Thanh thì say mê bố của cô học trò nhỏ. Cô kính phục sự thành đạt của anh đến gần như sùng bái. Nhưng anh lại thờ ơ với cô, khiến cô thấy anh cao xa vời vợi.

Cô dồn tình cảm vào cô học trò nhỏ và cảm thấy mình yêu Quỳnh như chính con gái của mình. Đó là lòng chân thật, không gợn chút nào tính toán.

Có lẽ vì tấm lòng chân thật ấy mà sau gần một năm dạy dỗ Quỳnh, bỗng một hôm Hưng chủ động gặp cô nói chuyện riêng.

Hưng mời cô vào phòng làm việc của anh, cô ngồi trước bàn giấy, hai tay đặt trên lòng, nghiêm trang như đang chờ nghe chỉ thị của thủ trưởng. Hưng ngồi sau bàn giấy, mặt đắm chiêu như đang cân nhắc ý kiến sắp phát biểu.

Hưng nói:

- Cô Thanh ạ, hôm nay tôi gặp cô là theo ý kiến của cháu Quỳnh,. Cháu cần

có một người mẹ, một người thật sự yêu thương cháu, và được cháu tin cậy để dìu dắt cháu trong cuộc đời. Trước đây tôi nghĩ hai bố con tôi sống với nhau là đủ, nhưng bây giờ tôi hiểu người đàn ông có thể sống không có vợ, nhưng đứa con gái thì không thể thiếu mẹ được. Riêng tôi thì tôi không thích ràng buộc với một người đàn bà nào nữa cả. Tất cả tình yêu của tôi đã trao hết cho Tuyết, người vợ cũ của tôi. Bởi vậy lòng tôi bây giờ nguội lạnh, tôi chẳng thể yêu ai được nữa ...

Thanh rung rung nhìn Hưng, cô cảm thấy thương anh vô hạn, tội nghiệp một con người chung tình thế mà đã bị bội bạc đau đớn đến như vậy. Cô nói khe khẽ:

- EM hiểu, vâng, em hiểu anh.

Hưng vẫn đứng đứng trước ánh nhìn thiết tha của Thanh, anh nói tiếp:

- Tôi xin phép được bày tỏ điều này với cô, nếu cô không bằng lòng thì xin cô thứ lỗi cho. Tôi xin cầu hôn với cô, không phải vì tình yêu, mà là do sự quý trọng của tôi đối với cô, và vì tình yêu của con gái tôi đối với cô, nó thật sự cần có cô, để được sống trong gia đình êm ấm như mọi đứa trẻ khác. Tôi thành tâm nói hết sự thật với cô. Nếu cô thương bố con tôi, xin cô nhận cho lời cầu hôn đường đột này.

Thanh cúi đầu nghẹn ngào nói:

- Em xin nhận lời. Nhận lời vì em yêu anh và yêu Quỳnh. Hưng vươn tay qua bàn, nắm lấy bàn tay Thanh đưa ra. Hai bàn tay nắm chặt nhau rồi buông ra. Chỉ có vậy !

...

Hạnh phúc đã đến trọn vẹn đúng như những điều mà cô hằng khát nguyện. Rồi hạnh phúc đã đạt đến cực điểm khi cô sinh hạ được đứa con trai: cu Thịnh. Thế mà không hiểu sao, cô không hề cảm thấy mình được sung sướng.

Cô đã có tất cả, và cảm thấy tất cả đều không phải của mình: Có người chồng đẹp đẽ, giàu sang, danh vọng, nhưng anh ấy chỉ là một người hờ hững. Gần gũi đấy mà như người dưng, cô lấy được anh mà không chinh phục được anh. Có Quỳnh rất mến yêu tin cậy cô, nhưng cô cảm thấy mình không thể yêu nó, thậm chí lòng cô luôn gợn lên một nỗi ghen tuông với nó, QUỳnh là hình ảnh của Tuyết. Có căn nhà đẹp đẽ thênh thang, nhưng mỗi góc nhà, mỗi tiện nghi đều còn nguyên dấu vết của Tuyết, người vợ cũ. Bà ta vẫn ngự trị trong nhà, còn cô chỉ là người ở nhờ. Đến cả lúc cô sinh con gái, đứa cháu nội đích tôn của dòng họ Mạc. Đứa con trai duy nhất của chi họ trưởng tộc.

Vậy mà Hưng cũng chẳng vì thế mà yêu quý cô hơn. ANh ấy yêu quý con ,

còn cô chỉ như người vú nuôi !

Mặc cảm ấy khiến cô trở thành người đàn bà hay sắc mắc vớ vẩn. Cô quyết tâm xoá nhoà hình ảnh Tuyết trong nhà này. Cô định kê dọn lại tất cả, và biến căn buồng của Tuyết thành phòng riêng của mình. Nhưng Quỳnh nhất định không cho làm. Nó yêu cầu phải chờ bố nó về có ý kiến đã, rồi mới được sắp xếp lại.

Nhưng Quỳnh nhất định không cho làm. Nó yêu cầu phải chờ bố nó về có ý kiến đã, rồi mới được sắp xếp lại:

- Má đừng làm thế, buồng của mẹ hãy để nguyên, để chờ bố về xem ý kiến bố thế nào?

- Để một buồng trông là lãng phí, trong khi má và em ở buồng hướng Tây rất nóng.

- Má cứ chờ bố về đã .

- Con không được cản. Má là chủ nhà này, má muốn làm gì thì làm.

- Má nhầm rồi, nhà này chỉ là của bố mà thôi.

Thanh sững sờ uất nghẹn, cô không nén được quát lên:

- Không được hỗn. Má là vợ của bố, má có quyền.

Quỳnh đứng dậy nghiêm sắc mặt nói lại:

- Nhà này làm ra đứng tên chủ là bố và mẹ Tuyết. Còn má là người đến sau. Chẳng có quyền gì cả.

Thanh buông rơi mình xuống ghế, cô choáng váng vì nhục nhã, cô ôm mặt khóc rưng rức. Quỳnh lạnh lùng bỏ đi.

Đến tối, sau bữa cơm, Thanh vào phòng riêng của chồng, cô ngồi xuống chiếc ghế trước bàn giấy , vẫn đáng vẻ trang trọng như làm việc với thủ trưởng, cô cố gắng lựa lời nói:

- ANh Hưng, em định xin anh cho em dọn về căn buồng phía đông, cô nói tránh để không nhắc đến buồng Tuyết. Buồng của em mùa này nóng quá, thằng bé ngủ không yên giấc.

Hưng nói giọng thản nhiên:

- Buồng của mẹ Quỳnh hãy để nguyên. Không ai được phép kê dọn lại gì hết. Còn cô nếu thấy buồng ấy nóng thì dọn xuống buồng ở tầng một.

Thanh nghẹn lại vì tức tối, nhưng cô không dám cáu kỉnh, cố gượng cười nói nửa đùa nửa thật :

- Nhà là của chung, sao anh lại phân biệt thế ? Nay mai cu Thịnh lớn thì nhà này là nhà của nó. Chị Quỳnh rồi sẽ đi lấy chồng, về nhà chồng thôi .

Hưng cau mày, xẵng giọng nói:

- Nhà này là nhà của Quỳnh. Bởi vì mẹ nó có công lao xây dựng lên.

Thanh đứng bật dậy:

- Thế thì mẹ con tôi là con đòi con ở cho anh à ? Đã vậy tôi sẽ bế con tôi ra khỏi nhà này ngay.

Hưng nhìn Thanh mặt cau lại giận dữ :

- Nếu cô muốn đi thì tôi sẵn sàng để cô đi. Tôi sẽ tìm căn hộ khác cho cô. Còn ở đây thì đừng làm gì để tổn thương đến Quỳnh. Nó là tất cả tình yêu của tôi.

Thanh bật khóc nức nở, cô cúi gục mặt xuống bàn vai rung lên. Nhưng Hưng vẫn ngồi im lặng, khóc hồi lâu không thấy Hưng dỗ dành an ủi gì, Thanh ngược đời mắt đầy lệ nhìn Hưng :

- Em khổ quá, em yêu anh vô cùng , mà anh chẳng hề yêu thương em lấy một chút nào cả .

Hưng cũng cảm động, anh thấy thương Thanh, nhưng anh không thể nào tìm thấy sự rung động đối với cô.

- Tôi đã nói với cô từ lâu là tôi không yêu cô. Vậy đừng đòi hỏi gì ở tôi. Tôi lấy cô vì Quỳnh rất cần có mẹ, mà nó lại yêu cô. Bởi vậy nếu cô đánh mất tình yêu của nó, thì tôi chẳng thể nào quý cô được nữa. ĐÓ là sự thật mà cô nên biết. Nhưng tôi nhắc lại lần nữa để cô đừng oán trách tôi.

Thanh hiểu tình thế của mình, cô lẩm bẩm nói:

- Vâng, em đã hiểu thân phận của mình !

RỒi cô đi ra, khép cửa phòng lại, thề rằng từ nay sẽ không bước vào đây nữa. Anh ta chẳng bao giờ mở lòng với mình, chẳng việc gì phải cầu cạnh. Rồi kể từ hôm ấy, cô chỉ dồn tất cả tình cảm , thì giờ tâm sức, để chăm sóc đứa con trai của mình. Việc nhà cô phó mặc cho Quỳnh, việc học hành của nó cô cũng chẳng quan tâm đến nữa.

Quỳnh trở lên trầm ngâm , ở nhà với Thanh hầu như nó chẳng nói một lời nào. Nó càng ra sức chăm sóc bố chu đáo. Quần áo của Hưng thay ra, nó đem đi giặt rồi là cẩn thận. Nó nấu những món ăn mà bố thích. Nó dọn dẹp phòng của bố thật ngăn nắp, không để vương một tí bụi nào. Nó giành bố nó hoàn toàn khỏi tay của Thanh.

Lòng Thanh ngấm ngấm căm tức Quỳnh. Càng lớn Quỳnh càng giống mẹ nó. Nó đẹp rực rỡ như bông hồng buổi sáng còn Thanh vốn da ngăm ngăm, nay vì buồn phiền, da lại xám xịt, vì nuôi con nên Thanh gầy tong teo, ngực lép, tóc rụng, đứng cạnh con gái chồng nom cô càng héo hon xơ xác đến thảm hại .

Nỗi oán hận biến thành lòng căm thù, mặc dù Thanh không muốn thế. Nhiều lần cô chợt nhận ra mình đang thầm cầu mong Quỳnh bỏ nhà đến ở với mẹ. Một lần ngồi nghe đài, cô nghe nói các cô gái đẹp mất tích vì bị lừa đem bán cho nước ngoài. Cô bỗng nghĩ Quỳnh đẹp thế, sao chúng không rủ rê nhỉ ? Ý nghĩ ấy ám ảnh Thanh đến mức, những lần cô đi chùa khi khăn vái cầu phúc cho con trai, cầu sự bình yên cho gia đình, thì thăm sâu lòng cô cũng thăm

ước nguyện Quỳnh đừng sống ở trong nhà nữa, để cô được hưởng hạnh phúc với người chồng mà cô yêu quý vô cùng.

Tuy nhiên cô chẳng bao giờ la mắng Quỳnh, hay đầy đoạ khổ sở về vật chất. Nói cho đúng cô không thể làm như vậy được, cô sợ chồng. Mà Quỳnh đã lớn, nó có phòng riêng, có tiền chi tiêu riêng, cô chẳng chi phối được nó về kinh tế.

Nhưng gần đây cô khoái trá khi thấy Hưng nổi giận vì cô gái yêu đã mang số học bạ về toàn điểm kém. Hưng gầm lên rồi tát con gái lạng cả người đập đầu vào tường. Thanh chạy vào can, kéo Quỳnh ra khỏi phòng.

Cô nói giọng trách móc:

- Anh Hưng, không được đánh con, nó lớn rồi có gì bảo nó, sao lại đánh ?

Quỳnh văng ra khỏi tay Thanh rồi càu nhàu:

- Mặc tôi, không can gì đến bà. Bố tôi thương tôi thì mới đánh. Nói rồi Quỳnh bỏ xuống phòng mình đóng kín cửa, ngồi khóc.

Thanh nói to với Hưng:

- Học giỏi hay không là ở trí tuệ. Có đánh cũng chả làm cho đầu óc sáng ra được đâu.

Hưng quay lại nói gay gắt với Thanh :

- Cô vô trách nhiệm lắm. Tại sao cô không giúp nó học hành như trước kia.

Cô trút mọi công việc nhà bắt nó làm. Không giảng bài cho nó. Tại sao thế ?

- Thì bố con anh đâu có cần gì đến tôi?

Thanh hể hả lắm: Đó là một bài học cho anh ấy hiểu là không có mình thì cái nhà này tan nát !

...

Thanh lẩm bẩm trước bàn thờ, mấy nén nhang đã lụi, cô lại thắp nén nhang khác, cô đang nói chuyện với hương hồn Quỳnh: Quỳnh ơi, tha lỗi cho má. Má nhỏ nhen vì ghen tuông vô lý. Nhưng quả thật má chẳng làm gì xấu cho con cả. Má cầu xin con hiểu cho má. Má xin con đừng làm hại em con, má xin con cho má được tiếp tục sống với bố con !

Nỗi hoảng sợ làm cho Thanh gần như phát rồ, cô ta cảm thấy những điều khấn nguyện của cô trước đây hầu như đều đạt hết, cả điều ước tốt lẫn điều ước xấu. Cô cảm nhận tội lỗi của mình đối với Quỳnh, hình như chính cô cầu nguyện cho Quỳnh bỏ đi. Và bây giờ Quỳnh đã chết. Cô đã giết người bằng ý nghĩ độc ác của mình. Trời ơi rồi sự báo oán sẽ rơi xuống như thế nào đây !

Hoa và nước mắt

Chương 6 (tt)

Lâm cười chiếc hôn đa đời mới, đồ sộ, nâu sẫm, thân vươn lên như một con ngựa chiến, anh phóng vọt qua cổng cơ quan, bác thường trực giờ một bàn tay vừa ra ý chào, vừa có ý muốn gặp thủ trưởng. Lâm gật đầu, nhưng anh phóng thẳng vào sân.

Cơ quan của Tổng công ty là một toà nhà mới xây năm tầng, kiến trúc hiện đại, đẹp một cách trang nhã. Bác thường trực là một đại tá công an về hưu, có lẽ xưa kia ông làm tình báo nên tính tình ông vừa điềm tĩnh vừa nghiêm nghị. Ông biết cả tiếng Anh, tiếng Pháp. Phải nói rằng Tổng giám đốc rất tinh khi chọn ông làm thường trực. Khách đến đều hài lòng về thái độ lịch sự tận tình giúp đỡ của ông. Nhất là khách nước ngoài, chỉ mới gặp người gác cổng, họ đã hiểu đây là một cơ quan có thể tin cậy về cách làm việc được.

Và điều quan trọng hơn, là không một điều gì qua được mắt ông. Ông hiểu người qua nét mặt và cách ứng xử. Ông đã giúp ban giám đốc nhiều điều không ai ngờ tới. Thường những lúc sáng sớm, hay buổi chiều tối, Hưng hay ra ngồi uống trà, hoặc làm chén rượu để chuyện trò tâm sự với ông đại tá. Làm việc ở đây không những lương cao, ông được lĩnh lương cao ngang với cấp đại tá đương chức. Tức là về hưu ông được lĩnh những hai chức đại tá. Mà điều thích thú của ông là được làm việc với những con người có trí thức, được tiếp cận với cuộc chiến đấu mới, chiến đấu cho sự giàu có.

Ông thích êkíp giám đốc này. Mỗi người một tính cách, nhưng họ làm việc hết lòng và rất ăn ý với nhau, biết gạt bỏ những việc rắc rối trong mối quan hệ đời thường để lo cho công việc. Nhưng ông hiểu rõ nỗi đau khổ của Hưng bị mất vợ, sự áy náy của Lâm khi lấy vợ của Tổng giám đốc. Họ gắng tránh động chạm đến điều ấy. Còn trong công việc thì họ gần như tuyệt đối ủng hộ nhau, hỗ trợ nhau cho sự phồn thịnh của Tổng công ty.

Tính Hưng trầm tĩnh, cẩn thận, đúng giờ đến từng phút. Bao giờ Hưng cũng đi ô tô. Anh bảo rằng đi như vậy vừa đảm bảo giờ giấc, vừa tranh thủ đọc báo được. Bởi vì đã vào cơ quan là ngập vào công việc, về nhà lại bận đọc tài liệu nghiên cứu.

Còn Lâm thì chỉ thích đi mô tô. Anh bảo đó là phương tiện vừa đảm bảo tốc độ lại vừa đảm bảo tự do. Lâm là người duy nhất được ông thường trực cho phép phóng thẳng xe từ ngoài đường vào cơ quan. Còn tất cả đều phải xuống xe. Có người trách ông nịnh thủ trưởng nên không giữ đúng kỷ cương.

Nhưng ông nghĩ: nếu Lâm đi ô tô theo tiêu chuẩn thủ trưởng, thì anh ấy cũng được vào thẳng, vậy anh ấy đáng được ưu tiên lắm chứ !

Đó là sự biện bạch để tự trấn an mình thôi. Thực ra dù ông có ngăn lại cũng chả được. Tính anh ta vẫn ngang tàng chẳng gì cản nổi. Đã không cản được thì coi đó là chuyện hợp lý, thế là ổn !

Ông rất mến người thủ trưởng trẻ rất trung thực và rất năng động ấy, ngoại trừ việc lấy mất vợ của Tổng giám đốc thôi.

Sáng ấy ông muốn báo một tin quan trọng cho Lâm, nhưng anh ấy vẫn quen lệ, cứ phóng thẳng. Thôi đành phải gọi điện lên phòng anh y.

- Alô, chào thủ trưởng, tôi ở phòng thường trực đây.

- A, chào bác. Có chuyện gì vậy?

- Tôi muốn báo cho anh một tin không vui.

- Tin gì vậy ?

- Tổng giám đốc có điều bất hạnh lớn.

- Chuyện gì , nói nhanh lên.

- Con gái của anh ấy chết rồi !

- Trời ơi! Sao lại thế ?

- Cô bé ấy tự tử.

- Ôi sao vậy? Bác nói nhanh lên.

- Tôi không biết rõ. Sáng nay anh Hưng ghé qua báo tin như vậy, rồi nói là anh sẽ thay mặt anh ấy điều hành mọi việc của Tổng công ty. Anh ấy phải lo nhiều việc ở nhà trong vài ba hôm.

- Mặc kệ nó công với việc ! Tôi phải đến nhà anh ấy ngay.

- Không được. Sáng nay phải họp với đoàn Đức, anh không có quyền để thiệt hại cho Tổng công ty.

Bác thường trực lúc này thực sự đóng vai trò chỉ huy và Lâm ngang ngạnh vẫn phải tuân thủ. Tiếng đặt máy dần mạnh đầy bức bối.

Trời ơi, cô bé thiên thần ấy đã chết rồi ư ? Mà tại sao cơ chứ? Hình ảnh Quỳnh như hiện hiện trước mắt Lâm.

Lần đầu tiên đến nhà Hưng, Lâm gặp ngay cô bé Quỳnh, hình ảnh rạng ngời của Tuyết thuở ấu thơ. Quỳnh bé hơn Tuyết hồi Lâm gặp, nhưng vẫn đôi mắt, khuôn mặt ấy, và giọng nói ấy. Hai chú cháu thân nhau ngay khi ngồi vật lông gà chuẩn bị bữa cơm liên hoan.

Quỳnh ghé tai Lâm hỏi nhỏ:

- CHÚ biết bơi không ?

- Ồ ! Chú bơi thuộc loại vô địch đấy

- chú dạy cháu học bơi nhé

- Được, được rồi.

- Nhưng chú phải dấu đừng cho mẹ cháu biết nhé.

- Sao thế ?

- Mẹ cháu cấm cháu xuống nước. Cấm cả đi đò nữa. Ông thầy tử vì bảo cháu sẽ gặp nạn dưới nước. Lão ta lão toét chú nhỉ.

- Thế thì chú càng phải dạy cho cháu học bơi thật giỏi.
- Hay quá !

Quỳnh ôm cổ chú Lâm hôn "chút" vào má. Từ đó hai chú cháu âm mưu với nhau, chiều chiều đi đến bể bơi để tập , nhưng nói dối mẹ là chỉ đi chơi công viên. Con bé biết bơi rất nhanh. Thân hình thon nhỏ, trắng mịn bơi lượn dưới nước như chú cá bống.

Lâm còn dạy cho Quỳnh đi xe máy nữa, tất nhiên là phải dắt mẹ, đó là trò nguy hiểm.. Càng dắt càng vui.

Lâm vốn tính tình phóng khoáng tự do. Anh sống thoải mái theo ý thích của mình. Anh chủ trương không bao giờ ràng buộc với bất cứ người đàn bà nào. Họ là những con người hấp dẫn, nhưng rất nhiều phiền phức . Ai mà đại dốt gần bó với họ là coi như hết đời !

Lâm tránh tất cả những mối tình nghiêm chỉnh, các cô con gái nhà lành.

Đối với anh, đàn bà có hai loại: loại để đùa vui giải trí, và loại để ngưỡng mộ tôn thờ.

Loại thứ nhất là các cô gái dễ dãi, vui vẻ chẳng hề coi trọng tình yêu. Anh rất thích các cô gái ấy. Quan hệ với họ chẳng phải lo âu gì, xong là thôi. Còn loại thứ hai thì chỉ có hình ảnh Tuyết thiếu nữ.

Hình như càng buông thả chơi bời thì lại càng cần có một khoảng riêng để thờ phụng vẻ đẹp trong sáng.

Lâm đến nhà Tuyết , như con chiên đến nhà thờ vào mỗi buổi sáng Chủ nhật. Anh đến đó để chiêm ngưỡng CÁI ĐẸP, để tìm niềm vui sướng hồn nhiên thuở trẻ thơ, anh đến để được chan hoà trong không khí gia đình đầm ấm với cách sống có văn hoá. Đối với anh đó là những buổi sáng Thánh thiện đầy thơ mộng.

Anh yêu quý cả nhà: Anh kính trọng kiến thức uyên bác của Hưng, và thú vị cách nói chuyện đầy trí tuệ của anh ấy. Anh rất yêu mến cô bé Quỳnh, đó là một cô bé xinh đẹp, vui tươi hóm hỉnh, và thật thông minh.

Anh sùng mộ chị Tuyết, Đức mẹ Maria của lòng anh. Đó là hình ảnh trong trắng vời vợi, là vẻ đẹp hoàn mỹ, là tấm lòng cao cả.

Tưởng rằng trong " Ngôi nhà thờ " linh thiêng ấy thì sẽ không bao giờ có tội lỗi xảy ra. Thế mà mọi việc cứ từ từ diễn ra đến chính anh cũng không hiểu được nổi làm bắt đầu từ lúc nào nữa.

Có lẽ bắt đầu từ cái hôm Lâm đến bắt gặp Tuyết ngồi thẩn thờ trước trang sách để mở.

- CHị Tuyết, sao chị buồn vậy ?

- Mình chẳng hiểu tại sao, nhưng mình chán cuộc sống đơn điệu này quá.

Lâm ngồi xuống bên chị, hương thơm thoang thoảng tinh khiết như từ cánh hoa hồng, một hương thơm mà không một người đàn bà nào có được. Lâm

hỏi nhỏ nhỏ:

- Em nghĩ là chị hạnh phúc lắm. Anh Hưng là người đàn ông tuyệt vời, đến em cũng phải mê !

Tuyết thở dài , cười buồn bã:

- Thì mình vẫn bảo anh ấy là Rôbốt tuyệt diệu mà !

- Tại sống bên nhau lâu quá, chị hiểu hết nề nếp sinh hoạt của anh ấy nên chị mới nói vậy thôi. Anh ấy cực kỳ thông minh và năng động. Bọn Đức khâm phục anh ấy lắm. Mà bọn ấy thì nổi tiếng là kiêu hãnh chẳng chịu khen ai bao giờ đâu.

Tuyết ngược nhìn Lâm, tìm anh nhói lên bắt gặp đôi mắt thăm thẳm, rợp sau hàng mi dài rậm cong cong. Một đôi mắt mà hình như lần đầu tiên anh phát hiện được một vẻ đẹp hút hồn, chẳng hiểu là thần thánh hay ma quái. Tuyết cất giọng trầm ngâm , tiếng vang từ lồng ngực dội ra:

- Mình chẳng đủ thông minh để hiểu cái điều tuyệt vời ấy.

Lâm bối rối, anh chẳng biết nói gì để an ủi Tuyết, anh ngồi sững sờ nhìn Tuyết chăm chăm như bị thôi miên. Tuyết nắm lấy tay Lâm , nói dịu dàng:

- Thỉnh thoảng Lâm đến nói chuyện với mình cho vui, với cậu, mình cảm thấy hiểu mình hơn. Còn với anh Hưng, Tuyết thở dài nhếch mép cười gằn, mình còn khó hiểu hơn cả tượng phật trên toà. Mình chẳng cần cái cao siêu, mình cần được sống hồn nhiên giản dị như đời thường của một con người.

Lâm vội vã đứng dậy, anh tìm cách cáo từ.

- CHị Tuyết ạ, em bận phải về để kịp họp. Hôm khác em sẽ đến.

Tuyết bỗng cười phá , giọng cười không vui, chỉ thấy lạnh lạnh:

- Cậu sợ chị phải không? Lại muốn làm ông Thánh chứ gì ? RỒ chán !

Lâm ngồi lên xe phóng vội đi. Chẳng hiểu sao anh toát mồ hôi như vừa trải qua cơn sợ hãi. Một thằng đàn ông lang chạ với đủ loại đàn bà, vậy mà lại run rẩy sợ hãi như một chàng trai mới lớn.

Mấy tuần lễ sau đó anh không dám đến nhà Hưng nữa. Chẳng phải anh sợ vi phạm đạo đức gì, đối với anh , đạo đức là một khái niệm để cho những kẻ nhút nhát và cầu an làm mũ che đậy sự hèn kém của mình mà thôi. ANh không dám đến vì anh sợ phá vỡ ngôi đền thiêng thờ CÁI ĐẸP trong sáng của mình.

Thế nhưng từ hôm đó anh bị ám ảnh. Anh không còn hứng thú đi chơi với các cô bạn gái khác. Gần gũi với bất cứ cô nào , anh cũng cảm thấy khó chịu: mùi nước hoa của họ hắc quá, đôi mắt họ nhìn trâng tráo quá.

Anh cảm thấy cuộc sống của mình chẳng còn vui vẻ trẻ trung như trước nữa. Anh bắt đầu uống rượu nhiều. anh cố quên ánh nhìn ma quái của Tuyết, anh cố quên bàn tay mềm dịu, ấm áp nắm lấy tay mình...

Mà có lẽ tội lỗi bắt đầu từ cái buổi chiều mình quá say ấy.

... Lâm khật khưỡng bước vào nhà. Tuyết đang ngồi đọc sách đứng vụt dậy chạy bổ ra mừng rỡ reo lên:

- Lâm, sao lâu nay không đến ?

Lâm dang tay, Tuyết rơi vào vòng tay Lâm, gục đầu vào ngực anh thăm thì: " Ôi nhớ cậu quá ! "

Lâm cúi nhìn Tuyết, cô ngẩng mặt nhìn lên, và bất ngờ, hai đôi môi gắn chặt vào nhau. Rồi chẳng ai nói một lời, họ dìu nhau vào phòng riêng của Tuyết. Buổi chiều êm ả, vắng vẻ ấy, họ đã bước vào mê cung của tình ái. Và đèn thiêng sụp đổ !

Tình yêu là một thứ ma túy. Đã một lần bập vào là say mãi.

Người đàn bà trong Tuyết bây giờ mới được thức tỉnh. Lâm đã cho cô hiểu thế nào là đỉnh cao của khoái lạc. Lâm đã giúp cô hiểu được vẻ đẹp của chính mình, lần đầu tiên cô được chiêm ngưỡng.

Người đàn bà khi yêu họ trở lên mù loà, họ chỉ nhìn thấy có mỗi một người thôi: Chỉ có người đàn ông của họ là tồn tại. Còn tất cả đều trở lên

Người đàn bà khi yêu họ trở lên mù loà, họ chỉ nhìn thấy có mỗi một người thôi: Chỉ có người đàn ông của họ là tồn tại. Còn tất cả đều trở nên vô nghĩa. Kể cả đứa con gái yêu quý nhất.

Nhưng với Lâm thì khác. Anh đã lên đến tận cùng của niềm ước vọng. Và bây giờ chẳng còn gì là thiêng liêng nữa, chỉ còn những thú vui chốc lát, mà ngày càng chóng nguội lạnh.

Điều khó xử là Tuyết yêu anh cuồng nhiệt như một cô thiếu nữ mới yêu lần đầu. Anh càng tìm cách để rời xa cô, thì cô càng níu chặt lấy anh. Anh thương Tuyết quá, nhưng với anh bây giờ Tuyết cũng chỉ là một người đàn bà như mọi đàn bà khác mà thôi. Thậm chí là người đàn bà làm vương vãi cuộc đời thoải mái của anh.

Giữa lúc anh đang tìm cách để dần dần rời xa Tuyết, thì đúng lúc đó Quỳnh phát giác ra quan hệ bất chính của họ.

Nghĩ đến hôm đó, Lâm lại thấy mồ hôi toát đầm lưng.

Khi Tuyết mở cửa, Lâm thấy Quỳnh đứng nhìn hai người, mắt mở to kinh hoàng, rồi bỏ chạy ra phòng khách ngồi gục xuống khóc nức nở. Tuyết tái xanh, cô chầm chậm bước đến bên con gái, rụt rè đưa tay sờ vào vai Quỳnh định nói điều gì đó, nhưng cô gái ngẩng phắt đầu lên, đưa tay gạt tay mẹ, nó rít lên:

- Các người cút đi, cút đi !

Trời , đôi mắt long lên như hai ngọn lửa.

Mấy hôm sau, Tuyết bỏ nhà đến ở hẳn với Lâm. Và thế là đời anh phải gắn bó với một người đàn bà. Điều mà anh không muốn. Thế là anh đã có vợ, mặc dù không hề cưới xin gì cả. Tuyết té nhị chẳng bao giờ nhắc đến điều

ấy, thế nhưng anh biết Tuyết rất muốn hợp pháp hoá cuộc hôn nhân. Chẳng bởi thế mà khi Tuyết có thai, cô ấy báo tin với Lâm, anh chỉ nói:

- Nếu Tuyết thích có con, thì nó sẽ mang họ của Tuyết. Tuyết chẳng nói gì, cô đã đi nạo bỏ đứa con ấy. Hình như việc ấy có xảy ra vài lần nữa, nhưng Tuyết không nói gì với anh về điều đó.

Tuyết đủ tinh tế để hiểu rằng không nên can thiệp đến sinh hoạt của Lâm, phải để cậu ấy tự do, hoàn toàn tự do thì mới có thể sống cùng nhau được. Tuyết yêu Lâm vô cùng, cô không thể sống thiếu anh được. Cô quan sát để hiểu tâm lý của Lâm. Cô chiều chuộng chăm sóc anh, mà không hề làm phiền anh. Chẳng bao giờ cô trách móc anh, kể cả khi anh say bết nhè, hoặc anh quan hệ với những người đàn bà khác. Sống mãi với nhau, anh đã quen với nề nếp gia đình: Sự êm đềm dễ chịu trong đời sống: có người tâm đắc để chuyện trò: và quả thực về mặt đàn bà, Tuyết cao sang tế nhị hơn hẳn mọi cô gái khác dù họ có trẻ hơn. Tuyết đem đến cho anh không chỉ khoái lạc mà còn có một cái gì cao hơn thế, hình như là sự thanh khiết về tình cảm. Anh sống với Tuyết đã 5 năm, và anh có cảm giác anh sẽ sống mãi mãi bên cô mà không chán.

Thế rồi, tuần trước đây, anh đang cùng bè bạn chè chén ở một khách sạn, cô bồ của anh đang ngả ngón trên lòng anh, anh cũng đang sàm sỡ sờ nắn cô bạn gái. Bỗng anh ngẩng nhìn lên, tìm anh như dừng lại, anh đẩy cô ta ra ghế bên cạnh và nhìn trân trân ra cửa. Ở đó Quỳnh đang đứng cau mày nhìn anh. Trời, cô bé mới đẹp kỳ ảo làm sao. Một chiếc áo màu hoàng yến, mái tóc dài óng mượt xoã xuống bờ vai, một dáng người thon mảnh với khuôn ngực tròn đầy. Hiện thân của Tuyết hai mươi năm trước.

Lâm từ từ đứng dậy đi đến gần Quỳnh, còn ba bốn cô bạn gái cùng đứng ở đấy nữa. Quỳnh vẫn quắc mắt nhìn anh. Khi anh đến gần, cô bé nói:

- Ông đã phá hoại gia đình tôi. Nếu bây giờ ông lại phản bội mẹ tôi nữa thì tôi sẽ không tha cho ông đâu.

Lâm lắp bắp:

- Cháu Quỳnh, đây chỉ là cuộc vui chơi thôi mà. Cháu vào đây làm gì?

Quỳnh đành giọng nói lại:

- Tôi vào là để theo dõi ông. Tôi đã bắt gặp nhiều lần ông vui chơi kiểu này. Nhưng những lần trước mỗi hôm ông chơi một cô khác. Riêng cô này đã ở với ông cả tháng nay. Vậy ông đã bỏ rơi phụ bạc mẹ tôi phải không?

Mấy cô bạn gái của Quỳnh đứng vây lấy Lâm, có vẻ để áp đảo Lâm. Lần đầu tiên Lâm cảm thấy sợ. Một nỗi sợ của sự xấu hổ. Anh vội nói để thanh minh:

- Không phải đâu, Quỳnh hiểu cho chú, chú không bao giờ tệ bạc vậy đâu, đây chỉ là chơi bời thôi mà.

Mấy cô bạn gái Quỳnh nói về đành hanh:

- Chúng cháu sẽ đánh tuốt xác đũa nào dám quyến rũ chú. Mẹ Quỳnh khở
lắm rồi, chú không được bỏ cô ấy.

Quỳnh bĩu môi:

- Ông này thì chỉ đi quyến rũ đàn bà thôi! Thật tiếc là bố tôi vẫn còn tin cậy
ông đến thế. Còn tôi thì căm thù ông. Căm thù những thằng đàn ông đều
cáng như ông. Tất cả mấy cô gái đã ra về, mà Lâm vẫn còn đứng sững ở cửa.
Cô bồ của anh đến kéo anh về chỗ,

Tất cả mấy cô gái đã ra về, mà Lâm vẫn còn đứng sững ở cửa. Cô bồ của
anh đến kéo anh về chỗ, nhưng anh chẳng còn tâm địa đâu mà vui vẻ nữa.

Lâm đặt xấp tiền xuống bàn bảo:

- Các vị cứ tiếp tục đi, tôi có việc phải về đây.

Cô bồ nũng nịu níu tay anh:

- Việc gì cũng bỏ, ở đây với em.

Lâm hất tay cô ra rồi xẵng giọng:

- Thôi đủ rồi.

Mọi người ngơ ngác. Còn cô bồ thì nói:

- Con bé đẹp thế, hớp mất hồn rồi!

Một người nói lại ngay:

- Nói bậy, nó là con gái Tổng giám đốc đấy. Chắc có việc gì cần thiết.

Lâm ra về không thèm chú ý đến những lời nói lao xao ấy. Cô bé ấy làm
sống lại hình ảnh vời vợi của người thiếu nữ thiên thần của anh.

Hoa và nước mắt

Chương 7

Ông giáo Thư từ bờ sông trở về nhà lúc trời bắt đầu mưa nặng hạt, khi ấy
cũng đã khuya lắm rồi, cô Ngọc nhất định bắt ông về, sợ dầm mưa người già
dễ bị cảm. Nhưng ông đâu có sợ ốm, giá mà ông chết được, để cháu Quỳnh
sống lại thì sung sướng biết bao !

Về đến nhà, ông lập cập thắp hương lên bàn thờ làm rằm khấn nguyện hồi
lâu. Ông cũng chẳng biết mình đang cầu xin điều gì, còn gì đâu mà xin ?
Cháu Quỳnh, tình yêu lớn nhất, còn lại với ông trên đời này, không còn nữa.
" Bà ơi, bà đón cháu về với bà. TÔI nghiệp cháu tôi, nó sống mới cô đơn làm
sao, giữa cõi đời ích kỷ này" .

Tại sao con người ngày càng ích kỷ hơn ? Mà họ còn tự hào về việc " biết sống cho mình " như là một thái độ văn minh phù hợp với tiến bộ xã hội !

Có lẽ loại người thành đạt dễ dàng là những con người ít biết nghĩ đến người khác. Họ không thể hiểu được những nỗi khổ của những kẻ lận đận. Hưng con trai ông là loại người như vậy. Ông nhớ mãi hồi đó nó vừa từ nước ngoài trở về với tấm bằng tiến sĩ khoa học, ông và mấy cô con gái tổ chức một bữa cơm liên hoan gia đình đón tiến sĩ vinh quy.

Trong khi gia đình hàn huyên trò chuyện, cô Kim đã nói chuyện với anh trai:

- Số anh Hưng may mắn thật ! Đúng là " con trời" , chả bù với chị Ngọc, lận đận đến trên ba mươi mới bắt đầu vào đại học.

Hưng cười khà khà:

- May mắn chỉ đến với người thông minh và có bản lĩnh mà thôi.

Ông THư nghiêm trang nói:

- Cần thận đấy con ạ. Ông trời chẳng nuông chiều riêng ai đâu.

Hưng nheo mắt nhìn chị gái rồi vui vẻ nói:

- Nếu trời nuông chiều thì chính ông ta đã ban cho chị Ngọc bao nhiêu là ưu việt: xinh đẹp này, thông minh này, tài hoa này. Thế mà sao chị lận đận thế ?

Ông giáo thở dài phiền muộn, ông nói giọng thâm trầm:

- Đừng đùa diều vậy. Chính chị con đã chịu khổ để gánh cho cả nhà được yên lành. Mẹ các con mất sớm ...

Ngọc thấy không khí bỗng dưng nặng nề, cô cười xoa cắt ngang lời bố:

- Bố ơi, số trời cho thế nào được thế. Thằng Hưng số tử vi đã nói là công thành danh toại mà.

Hưng lắc đầu, anh nói:

- Em không tin tử vi. Em tự tin mình. Quan trọng nhất trong cuộc sống là

con người biết chớp lấy vận may mà tiến lên. Còn ai cứ do dự khi thời vận đến, cứ ngần ngại cân nhắc mãi, thế là suốt đời nhờ nhàng.

Ông giáo cảm thấy ghen, một cái gì như xúc phạm đến cuộc đời thanh bạch của ông. Ông là người luôn nhường nhịn mọi người, chịu đựng thiệt thòi một cách vui vẻ. Trong cả đại gia đình, thì ông là người có địa vị xã hội khiêm tốn nhất, nhưng mà cả họ đều kính trọng người anh cả, đã hi sinh để dìu dắt cả đàn em học hành, làm nên danh giá. Vậy mà giờ đây đứa con trai của ông đã nói thẳng ra ý nghĩ của nó như vậy.

Nhưng thôi, âu đó cũng là sự khôn ngoan của lớp trẻ, có như vậy thì hôm nay ông mới có vinh dự đón đứa con đỗ đạt cao. Ông nâng cốc chúc mừng:

- Mừng con trai bố nổi nghiệp được ông nội !

Hung nhìn lên ảnh ông nội, anh đến bên bàn thờ thắp thêm nén hương, mắt ngưỡng mộ ngắm nhìn người ông râu tóc bạc phơ phơ uy nghiêm nhìn xuống đàn con cháu. Hung nói giọng thành kính :

- Cháu hứa với ông sẽ giữ gìn truyền thống giòng họ nhà ta.

Khi Hung trở lại bàn ăn, ông giáo từ tốn nói:

- Theo con truyền thống giòng họ Mạc nhà ta là gì ?

- Bố ơi, con nghĩ là con sẽ phấn đấu thành đạt và gìn giữ đạo đức gia phong nhà ta.

Cụ giáo lại nâng ly rượu chạm cốc với con:

- Thành đạt là số trời cho. Còn sự trong sạch là do lòng mình thành tâm gìn giữ. Bố chúc con !

...

Ông Thư chưa bao giờ thật yên tâm với đứa con trai của mình, nó càng tự tin ông càng thấy nó chệnh vênh. Theo ông, cuộc đời vững bền cốt ở lòng nhân hậu, mà nó thì ít quan tâm đến người khác quá. Nó đã quen được mọi người chăm lo cho nó rồi.

Hồi bà ấy còn sống chả hiểu thầy tướng số nói thế nào mà bà ấy gọi nói là "con trời", nên chị và em gái nó đều phải nhường nhịn cho nó mọi điều.

Ông Thư đến trước bàn thờ, nhìn vào ảnh vợ, khuôn mặt hiền từ như Đức Phật Quan âm, bà đang trầm mặc chia sẻ nỗi đau của lòng ông.

Ông thì thầm hỏi bà:

- Bà ơi, con trai của chúng ta ít tình thương quá, bởi tại bà thương nó quá nhiều, mà nó không còn biết chăm lo đến người khác nữa. Có phải vì vậy mà con bé Quỳnh đã bỏ cõi đời này mà đi không?

Những vòng khói lung linh quện quần quanh bức ảnh rồi từ từ lan toả, thành một bầu không khí mờ mờ xanh, ông cảm thấy đôi mắt bà như nhòa ướt, khuôn mặt bà lay động, đôi môi bà mấp máy. Một vang vọng nào đó dội vào tâm tưởng ông: " Thế ông không có lỗi gì ư? "

Ông đứng sững, rồi hai tay ôm mặt, ông bật khóc. Suốt từ chiều khi nghe tin Quỳnh chết, đến bây giờ ông mới khóc được. Nỗi đau oà ra, bung vỡ như máu tuôn trào:

- Ông có tội lớn với cháu, cháu ơi !

...

Ngay từ bé Quỳnh đã gắn bó với ông nội - Hồi đó ông Thư vừa về hưu, ông vui mừng được có cháu nội nên tự nguyện đến trông nom cháu với ý đồ sẽ áp dụng phương pháp " giáo dục từ thuở lọt lòng" mà ông đã đọc trên các tạp chí nước ngoài. Điều quan trọng là ông tìm thấy công việc hữu ích khi phải xa mái trường mà ông đã gắn bó bốn mươi năm, ông vẫn được tiếp tục công tác sư phạm trên một vị trí khác.

Con bé là một tạo vật tuyệt vời của thượng đế, không những nó xinh đẹp khoẻ mạnh, mà nó thật thông minh, tính nết dịu dàng. Nhưng mà thân kinh con bé quá nhạy cảm, những cơn xúc động dẫn đến mê sảng.

Một lần ông dẫn cháu ra công viên chơi, vừa đi ông vừa kể chuyện cổ tích, khi kết thúc chuyện Tấm Cám, Quỳnh nét mặt buồn thiu, mắt rơm rớm, ông hỏi cháu:

- Sao cháu không thích à?

- Cháu không yêu cô Tấm ông ạ.

Ông sùng sốt:

- Tại sao thế? CÔ Tấm ngoan thế cơ mà ?

- Nhưng mà cô ấy ác lắm . Sao lại giết Cám rồi lại đem cho mẹ Cám ăn ?

Ông nắm chặt tay cháu, xúc động thấy cháu biết suy nghĩ, đó cũng chính là điều mà ông băn khoăn về tính thiện trong cổ tích của ta. Sự trả thù bao giờ cũng làm hạ thấp nhân phẩm và làm cho cuộc sống nặng nề.

Ông hỏi cháu:

- Nếu cháu là cô Tấm thì cháu sẽ đối xử với Cám ra sao?

- Cháu không biết. Ông ơi, nên như thế nào là tốt nhỉ?

- À ừ, ông lúng túng bất ngờ về câu hỏi của cháu, suy nghĩ rồi ông nói: ông sẽ khuyên cô Tấm là nên cho Cám về với mẹ, cho ruộng đất để cấy cấy mà sống, rồi nếu Cám chịu làm ăn tử tế thì sẽ gả cho một ông quan, rồi sẽ sung sướng.

Quỳnh cười như nắc nẻ, cô bé vui sướng ra mặt:

- Đúng rồi, nhất định là Cám sẽ biết ơn Tấm và sẽ tốt lên ông nhỉ? Cháu thích truyện như thế lắm.

Vừa lúc đó một thằng bé khoảng 11 - 12 tuổi chạy vụt qua, một anh thanh niên to lớn đuổi theo túm được, anh ta đánh thằng bé tới tấp vào đầu vào mặt, đứa bé gày gò rách rưới ngã dúi dụi xuống đất, hai tay ôm đầu che mặt lăn lộn dưới đất miêng rên la:

- Em lạy anh, anh tha cho em, em lạy anh ...

- ĐỒ ăn cắp này! Đánh cho mày hết cái giống trộm cắp.

Anh ta lại đánh. Mọi người xúm lại xem, chẳng một ai cứu đứa bé. Những

đôi mắt thản nhiên đứng nhìn như xem gà chọi. Có người còn xúi vào " đánh chết đi !"

Quỳnh đứng sững, hai mắt kinh hoàng, rồi cô bé cuống quýt giục ông:

- Ông ơi, ông cứu thằng kia không nó chết mất !

Ông giáo không đang tâm nhìn cảnh hành hạ như thế, ông định dắt cháu làng sang nơi khác, nhưng Quỳnh trì nín ông lại, cô bé lại kêu lên thấy thanh :

- Cứu nó với ông ơi! Trời ơi, đừng đánh nữa. Ác quá!

Nghe tiếng cô bé gào lên như thế, mọi người quay ra nhìn, anh thanh niên dừng tay. Nhìn thấy cô bé 6 tuổi xinh xắn quá, anh ta có vẻ động lòng. Anh ta nói:

- Thằng này chuyên đi ăn cắp móc túi. Anh mới lĩnh học bổng, cả tháng mới được vài chục bạc, thế mà nó lại móc túi mất.

Thằng bé đứng dậy chấp tay lạy, nói:

- Em trả lại cho anh rồi, anh tha cho em.

Ông giáo hỏi:

- Tại sao cháu lại đi ăn cắp?

- Mẹ cháu ốm, nhà cháu chẳng còn gì ăn. Xin tha cho cháu.

Ông giáo nói với anh thanh niên:

- Tha cho nó anh ạ

Mọi người nhao nhao phản đối:

- Tha cho nó, thì lát nữa nó lại móc túi người khác.

Ông giáo vẫn trầm tĩnh nói:

- Thôi tha cho nó. Nhà nó nghèo quá.

Thằng bé đến bên ông giáo nói:

- Cháu cảm ơn ông !

Anh thanh niên lấy lại chiếc ví của mình, đút cẩn thận vào túi áo trong, mọi người tản đi.

Quỳnh sung sướng nắm tay ông:

- Ông ơi, cháu yêu ông quá!

Ông cũng cảm thấy lòng thênh thênh niềm vui:

- Bây giờ hai ông cháu mình vào quán Gió ăn chè. Ông sờ vào túi để xem còn bao nhiêu tiền nhưng mà cái ví đã biến mất. Ông sững sờ lắm lắm:

- Ví đâu rồi nhỉ?

Quỳnh nhìn ông sững sốt:

- Ông mất ví rồi ư?

- Mất rồi!

Quỳnh buồn xui đi, niềm vui trên nét mặt tan biến, em nói nhỏ nhỏ:

- Tại anh ấy nghèo quá. THôi ta về đi ông.

Nhìn thấy nét mặt ông buồn, Quỳnh nói:

- Ông đừng buồn. Có khi là đưa ăn cắp khác nó móc ví ông, chứ không phải là cái anh bị đánh đâu.

- Ông cũng nghĩ thế ! Chả lẽ lòng người lại phản phúc đến thế !

Đêm hôm đó về, Quỳnh sốt li bì rồi mê sảng. Trong cơn mê cô bé hét lên: "Đừng đánh thế, thôi đừng đánh" rồi em lại lẩm bẩm : "anh xấu lắm sao lại lấy ví của ông tôi? "

Ông giáo ngồi chườm khăn mặt lên đầu cho cháu, ông ngạc nhiên, hoá ra con bé cũng biết chính thằng bé ấy lấy ví của ông. Khi thằng bé đến bên ông cảm ơn, rồi nó đi ra khỏi vòng vây mọi người, nó đã lách sát vào người ông. Sau này khi nghĩ lại ông biết chính nó đã lấy, nhưng ông không muốn cháu biết sự vong ân ấy của một đứa bé, điều ấy có thể làm cho Quỳnh mất lòng tin vào lòng từ thiện.

Sau này hai ông cháu đều không ai muốn nhắc lại chuyện đó nữa...

Ông giáo Thư đến bên bàn, rót chén rượu, ông muốn dim nỗi đau lại. Nhưng càng uống đầu ông càng tỉnh.

Con bé tinh tế dịu hiền như vậy mà sống giữa những người thân dung tục, đầy ham muốn như thế thì chịu đựng làm sao được. Khổ thân cháu tôi ! Cháu tôi một tí tuổi đầu mà đã cô đơn ! Chính ông cũng đã để mặc nó một mình.

... Khi Quỳnh lên 9, ông đã nhận thấy trong nhà Hưng có một cái gì khang khác. Giàu sang càng lớn, thì tình cảm với nhau càng lạnh nhạt. Chồng biết việc chồng, vợ biết việc vợ. Chỉ hai ông cháu là ngày càng thân thiết với nhau hơn. Ông kèm cháu học bài, ông dạy cháu học anh văn, ông cháu cùng đọc sách, rồi ông dịch sách thiếu nhi các nước cho cháu xem. Mọi chuyện vui buồn của tuổi ấu thơ Quỳnh chỉ kể với ông.

Nhưng đến khi Lâm xuất hiện thì trong nhà rộn lên niềm vui náo nức. Anh ta như nam châm, hút mọi người quy tụ lại với nhau. Con bé Quỳnh tươi vui như con chim sổ lồng. Nó hầu như quên mất ông, chú Lâm đã đem nó hoà nhập với cuộc sống phồn vinh ngày càng nhộn nhịp của xã hội.

Chiều chiều chú đèo xe máy cho cháu đi chơi. Chú đưa cháu vào các cửa hàng sang trọng ăn đặc sản. Chú mua quà cho cháu những hộp chocolate, những táo và nho. Quỳnh mặc dù vui sướng có chú Lâm, nhưng bao giờ cũng nhớ đến chú Lâm. Hôm nào nó cũng mang quà phần ông. Ông không nhận thì nó phụng phịu khóc. Ông thông cảm với niềm vui trẻ thơ, nhưng ông buồn lắm. Ông như cái tổ chim xơ xác bị bỏ quên, chim non ra ràng tung cánh vào trời xanh, tiếng hót vọng lại trong vắng lạnh lạnh, càng làm cho cái tổ trống rỗng xấu xí, vô ích như một bụi rác vương trên cành cây.

Ngồi một mình buồn quá, ông tìm niềm vui trong việc dịch sách để cho Quỳnh xem. Bởi vì sách dịch bán ở cửa hàng toàn chuyện tình ái và đam mê. Ông dịch các tác phẩm nổi tiếng của Pháp như quyển " Thằng nhóc", quyển " Hoa tuy lip đen" ... Thấy Quỳnh hứng thú đọc, ông vui sướng lắm. Ông dịch chỉ cho Quỳnh và các bạn nó đọc. Còn đề xuất bản thì ông không thể hiểu nổi mọi sự rắc rối của cái ngành này. Đành phải làm cái việc rất Phi kinh tế như thằng con trai ông phê phán, dịch không nhuận bút !

Một buổi chiều ông ngồi bên cửa sổ cầm cúi dịch sách, ông nghe thấy tiếng kẹt cổng, nhìn xuống sân ông thấy Lâm dắt xe máy vào. Sao hôm nay anh ấy đến sớm thế, Quỳnh đi học đến năm giờ mới về cơ mà, ông định bảo với anh ấy như vậy nhưng rồi lại thôi, ông không thích giao tiếp với con người quá tân tiến này. Rồi ông mải vào dịch quên là nhà có khách. Cho đến khi ông xuống nhà lấy phích nước sôi để pha chè, thấy các phòng đều vắng hoe. Nhưng khi ông bước vào phòng mình, vừa khép cửa thì chợt nhìn thấy từ phòng Tuyết cửa bật mở, Lâm và Tuyết cùng đi ra, nhìn họ thân thiết bá vai nhau. Ông vội vàng khép cửa nhẹ nhàng để họ không biết mình đã trông thấy.

Ông đau nhói tim, ôm ngực ngồi phịch xuống ghế. Ông hiểu chuyện gì đã xảy ra. Không hiểu sao ông không thấy mình tức giận, mà chỉ cảm thấy đau lòng, biết rằng ngôi nhà êm ấm này sắp sụp đổ.

Suốt đêm đó ông không ngủ được, cứ trằn trọc mãi, không biết nên xử trí ra sao. Loại chuyện này càng dấu kín thì càng duy trì được gia đình. Rồi hi vọng rồi thời gian trôi qua, những bột phát nhất thời rồi sẽ nguôi đi. Và sự êm đềm sẽ trở lại. Muốn vậy phải loại bỏ kẻ nào trót chứng kiến. Mà ông là người biết trước nhất sự việc đó.

Sáng hôm sau ông nói với Hưng:

- Hưng ạ, Ba muốn về sống với chị Ngọc. chồng chị ấy mới mất, trên nhà vắng vẻ quá. Mà thằng Hiền con trai chị ấy đang tuổi hiếu động, cần phải có người lớn dạy dỗ nó.

Hưng không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, anh nói:

- Ba về trên ấy thì Quỳnh buồn lắm đấy. Nhưng mà ba nói phải. Cần phải giúp đỡ chị Ngọc. Ba về đây thì con có điều kiện để giúp thêm về kinh tế cho chị. Nếu không thì mấy lần con đưa tiền, chị ấy toàn từ chối. Mà lương

cán bộ thì làm sao đủ mà nuôi con.

Thế là ông giáo Thư về ở với con gái. Và con bé Quỳnh phải xa ông từ đấy.

Những ngày đầu xa đứa cháu gái, ông không sao ngủ được vì nhớ đứa cháu, lại thêm nỗi thấp thỏm lo sợ đồ vỡ xảy ra chưa biết bùng nổ lúc nào. Lòng ông lúc nào cũng nơm nớp.

Quỳnh hàng tuần đến thăm ông, lần nào nó cũng mang quà cho ông. Nhìn cháu vẫn vui vẻ hồn nhiên là ông mừng lắm. Vậy là vẫn còn yên ổn. Bẵng đi một tháng không thấy cháu đến thăm, lúc đầu ông nghĩ là cháu bận học thi, vả lại xa lâu thì nhạt dần, nó có việc của nó chứ lúc nào cũng nhớ ông sao được, đừng nên trách nó vô tình. Dù sao ông cũng nóng ruột lắm, định chủ nhật sẽ phải đến thăm xem sao.

Thế rồi một buổi chiều, Quỳnh đến, lần này nó không mang quà. Vẻ mặt buồn rầu, quần áo lôi thôi, vừa trông thấy ông nó đã òa khóc nức nở. Ông chưa hiểu chuyện gì, nhưng linh cảm đã cho ông biết, điều tai hoạ ấy đã bùng nổ rồi.

Bàn tay gầy guộc xanh xao của ông vuốt mãi lên tóc cháu:

- Khổ thân cháu tôi !

Quỳnh nức nở nói:

- Cháu thấy mẹ cháu ở với chú Lâm ở trong phòng mẹ cháu và khoá cửa lại, cháu nhìn qua lỗ khoá ...

- Chết ! Thế mẹ có biết là cháu nhìn thấy không?

- Có. Lúc mẹ mở cửa thì thấy cháu đứng ở đấy.

- Hồng rồi ! Thế cháu đã nói gì với mẹ?

Quỳnh gục đầu vào lòng ông rồi lắc lắc đầu đau khổ, hồi lâu em nghẹn ngào nói:

- Cháu đuổi mẹ cháu " Cút đi "

Ông giáo sững sờ, ông lẩm bẩm:

- Cháu xử sự sai rồi. Thế nhờ mẹ đi mất thì sao?
- Cháu ghét mẹ cháu, cháu không muốn nhìn thấy mẹ nữa. Cháu căm chú Lâm . Chú ấy đều lắm.

Ông giáo chết lặng trước nỗi đau của đứa trẻ. Mới 10 tuổi đầu đã phải chứng kiến những việc phản bội trơ trẽn. Nỗi đau của đứa trẻ trước sự tan vỡ gia đình thật không thể lường được. Con bé bỗng nhiên " già " đi.

Ông giáo Thư uống thêm chén rượu nữa. Hương trên bàn thờ đã tàn. Ông đứng dậy thắp thêm nén hương nữa, ông lẩm rầm nói với bà: " Bà ơi , tôi có tội lớn, lần này đáng ra tôi phải đến ở với bố con nó. Nhưng tôi lại không đến, không hiểu sao tôi lại ngại phải chuyển chỗ ở lần nữa. Nhưng cái chính là vấn đề TIỀN. Tôi thấy mình nghèo, anh ấy giàu có, mình chẳng nên bỏ con nghèo đến với con giàu. Sao tôi lại không nghĩ đến nỗi cô đơn của đứa cháu khốn khổ của tôi cơ chứ?" Ông giáo thở dài, mình cũng vị kỷ theo lối " sĩ" của ông đồ nho lắm lắm.

Nhưng mà cái tội lớn nhất của mình là mấy tháng gần đây, con bé Quỳnh trở lên khùng hoảng thật sự. Vậy mà mình đã từ chối giúp đỡ nó.

... Sáng thứ năm, Quỳnh bỏ buổi học đến nhà bác Ngọc để gặp ông. Chỉ đến nhà vào buổi sáng thì ông mới ở nhà một mình. Thấy cháu đến bất ngờ, ông giáo Thư giật thót tim, ông run run ra cửa đón cháu:

- Hôm nay cháu được nghỉ học ư?
- Cháu bỏ học ông ạ. Cháu chán hết mọi thứ !

Nhìn đứa cháu gái nay đã lớn phổng phao thành một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng đôi mắt buồn thăm thẳm. Ông chợt nghĩ: " Có lẽ nàng Kiều cũng đẹp đến như thế này thôi. Vẻ đẹp khiến người ta lo ngại cho số phận".

- Đừng nói thế cháu ạ. Cuộc đời quý giá lắm, đến tuổi bảy mươi ông mới càng thấy cuộc đời trôi qua nhanh quá.

Quỳnh thở dài:

- Cháu không thể sống trong toà nhà ấy nữa. Ở đó chẳng có ai yêu thương cháu cả.

- Cháu ạ, bố cháu yêu cháu nhất trên đời đấy. Chỉ có điều bố cháu bận công việc quá nên không chăm sóc cháu được.

Quỳnh cúi mặt, cắn môi, nước mắt trào ra ướt đầm đôi má mịn màng như cánh hoa hồng trắng. Quỳnh gắng kìm nén không khóc, lát sau Quỳnh nói:

- Bố cháu yêu cháu, nhưng bố không hiểu cháu. Mà bố cháu có bao giờ chịu hiểu ai đâu, bố chỉ biết công việc mà thôi!

- Đàn ông thường là như vậy. NHất là những người thông minh, thành đạt, họ dồn tâm trí vào sự nghiệp. Cháu nên biết thế, mà tha thứ cho sự vô tâm của bố cháu.

- Thế sao ông cũng là đàn ông mà ông lại hiểu cháu đến thế? Ông ơi, ông cho cháu đến ở với ông nhé?

Ông giáo bất ngờ về ý kiến của cháu. Ông cảm động vì Quỳnh tin cậy yêu quý ông đến thế. Nhưng phản xạ đầu tiên của ông là sự phiền phức. Rồi cô Ngọc sẽ nói gì khi bỗng nhiên lại thêm đứa cháu gái đến ở cùng? Rồi còn Hưng sẽ trách ông lôi kéo Quỳnh xa rời gia đình nữa.

Ông tần ngần nói:

- Thế cô Thanh đối xử với cháu thế nào? Trước đây ông thấy cô ấy chăm sóc cháu chu đáo lắm cơ mà?

Quỳnh bĩu môi, mắt loé lên ánh tức giận:

- Trước đây cháu nhầm ông ạ. Cô ấy tỏ ra thương yêu cháu là để bố cháu lấy cô ấy. Bây giờ lấy được rồi thì cô ấy lại muốn chiếm nhà, muốn đuổi cháu đi.

- Đừng nghĩ xấu về người khác cháu ạ. Nhà cháu rộng thênh thang, mỗi người một phòng, việc gì phải chiếm nhà.

- Ông không biết đấy, cô ấy bảo cô ấy là vợ bố cháu thì cô ấy là chủ nhà. Cháu là con gái sau này phải về nhà chồng, nhà này là của cu Thịnh !

- Ôi dào ! Cô ấy nói đùa đấy mà. Cháu đừng để ý. Mà phải mười năm nữa cháu mới lấy chồng cơ mà. Nay cháu mới có 15 tuổi. Lo xa thế làm gì?

Quỳnh bức bối vì thái độ thờ ơ của ông, cô bé nói:

- Cháu chẳng cần nhà, nhưng cháu ghê tởm con người dối trá tham lam ấy. Sống với con mẹ thủ đoạn như vậy cháu cảm thấy mình thành ra đão đẽ và xấu tính. Cháu muốn bỏ gia đình mà đi đến một nơi nào thật xa.

Ông giáo hoảng hốt vội ôm vai cháu và nói:

- Đừng nghĩ bậy thế! Nếu cháu cần xa cái nhà ấy, thì cháu hãy đến đây ở với ông. Ông rất sung sướng khi được sống cùng cháu. Chỉ có điều ông nghèo lắm, sống với ông cháu sẽ khổ.

Quỳnh ôm choàng lấy ông, gục mặt vào vai ông:

- Cháu biết, chỉ có ông hiểu cháu thôi mà! Cháu yêu ông nhất trên đời này.

Đôi tay già run rẩy ôm đứa cháu, nước mắt ông giàn giụa. Phải chi ông còn ngôi nhà của mình, ngôi nhà mà ông đã hiến cho Nhà nước làm công sở, thì nay ông sẽ vui sướng thành thoi đón cháu về. Còn bây giờ, thân ông cũng chỉ ăn nhờ ở đậu, ông đâu có quyền tự quyết theo ý mình?

Tối hôm đó ông giáo nói chuyện với con gái, kể tình cảnh của Quỳnh, rồi ông dè dặt đề đạt ý kiến của mình:

- Ngọc ạ, ba thương cháu Quỳnh quá, nó không thể sống trong ngôi nhà ấy được nữa. Nó nói với ba là muốn xin về ở đây. Con nghĩ thế nào?

Ngọc im lặng, nét mặt lặng tờ, lát sau cô nói:

- Con cũng thương Quỳnh lắm. Nhưng chẳng thể nào giúp đỡ theo lối đơn giản như thế. Ba nghĩ xem, nó đến đây thì cậu Hưng đời nào chịu, mà mẹ Thanh sẽ trách chúng ta, như vậy chẳng hoá ra di ghẻ đuổi con chồng hay sao? Rồi họ hàng làng xóm sẽ cười chê, mang tiếng chết!

Ông Thư thấy con gái nói có lý, nhưng ông hiểu Quỳnh đã phải đến đây van nài như vậy là sức chịu đựng của nó căng thẳng lắm rồi. Năm năm qua, kể từ

ngày mẹ nó bỏ đi, mà có bao giờ nó phàn nàn với ông đâu.

Ông cố nói thêm để thuyết phục con gái:

- Dư luận bên ngoài thì kệ họ. Mình phải lo cho con cháu mình. Ba sẽ nói với Hưng và Thanh là cho Quỳnh đến đây để ba kèm cho học thêm ngoại ngữ. Nghe nói nó dạo này học hành sút kém lắm.

Ngọc ngồi thờ hồi lâu, nét mặt căng thẳng cô nói:

- Ba ạ, con yêu Quỳnh như con gái mình. Nó đến đây thì càng vui nhà, nhưng mà con lo lắm ba ạ.

- Lo nỗi gì? CÓ rau ăn rau, có cháo ăn cháo. Vả lại cchẳng lẽ thằng Hưng lại không chu cấp cho nó hay sao?

- Không phải thế, con lo chuyện khác kia. Nhà mình thằng Hiền đã 16, mà con Quỳnh 15. Hai đứa đẹp như thiên thần thế kia mà ở gần nhau thì rồi ai biết sự gì sẽ xảy ra?

Ông Thư ngồi sững sờ, đúng là một vấn đề ông chưa hề nghĩ tới. Nhiều chuyện loạn luân đau lòng như vậy đã xảy ra trong các gia đình quý tộc, do ở quần tụ theo đại gia đình. Trai gái đến thì, ai mà ngăn được? Huống nữa những đứa cháu của ông lại đẹp để thế kia.

Ông đứng dậy thở dài, mở cửa đi ra vườn để thư giãn tinh thần. KHI bước xuống hết bậc tam cấp, ông chợt thấy một bóng người vừa đi ra vừa khép cổng lại, và sau đó lên xe đạp, đằng sau xe buộc đồ đạc cổng kèn. Khi xe đạp đến dưới quãng sáng đèn đường, ông nhận ra là Quỳnh. Thế là con bé đã nghe hết câu chuyện giữa ông và cô Ngọc. Nó đã bỏ đi? Trời ơi nó đi đâu, nhớ ra nó đi ...

Ông hoảng hốt vội gọi chiếc xích lô, yêu cầu đạp nhanh đuổi theo cô bé đeo chiếc va li kia. Bác xích lô hốt hả đuổi theo, ngỡ là ông già bị kẻ gian lấy trộm.

Đuổi mãi đến tận nhà Hưng, ông nhìn thấy Quỳnh dắt xe vào nhà, rồi rón rén đi theo cửa sau vào phòng mình. Ông thở phào nhẹ nhõm: " Ôn trời, thế là con bé đã về nhà, yên ổn rồi!". Ông rút thuốc quay lại mời bác xích lô.

- Cháu nội tôi đẩy ông ạ, cứ tưởng nó bỏ nhà đi. Thôi ông lại cho tôi trở về, lần này cứ đạp tà tà dạo mát, tôi đãi ông 5 nghìn.

Đó là tất cả số tiền còn lại của ông giáo. Nhưng mà ông đang mừng. Và lại nhìn bác xích lô già toát mồ hôi trong cuộc rượt đuổi, ông muốn cho ông lão cùng chia vui với ông.

Lạ thể, đang giữa lúc đau lòng bất lực trước hoàn cảnh thế rồi tự nhiên lại mừng, mà thật ra nào có gì đáng mừng đâu cơ chứ? Người già cũng thất thường chả khác gì con trẻ!

Thế là từ hôm ấy ông không gặp Quỳnh nữa. Con bé không đến thăm ông. Còn ông thì cứ yên lòng định ninh nó đã yên tâm sống ở nhà với bố nó.

...

Ông lại rót rượu. Vừa uống vừa khóc. Thế là cháu tôi đã ra đi mãi mãi rồi. Chẳng làm cách nào để chuộc lại được tội lỗi này. Người ta còn trẻ, người ta ích kỷ vì hám sống cho thỏa nhu cầu hưởng thụ. Còn mình, tuổi đã kề miệng lỗ mà cũng vị kỉ, chỉ mong tìm sự yên thân. Mình đã bỏ mặc con bé chơi với một mình với cuộc đời thực dụng này.

Ngoài cửa sổ trắng mờ bầy ngả về phía Tây vắng vặc tròn vàng như quả thị lơ lửng. Từng đám mây xấp như bông dồn tụ lại như cái bị chờ húng: "

Thị ơi thị rụng bị bà, bà để bà ngủi chứ bà không ăn".

Cháu Quỳnh ơi, cô Tấm của ông có ở trong quả thị ấy không? Đầu óc ông đã quay cuồng say, ông lết đến giường nằm vật ra, mắt vẫn hướng về cửa sổ, cố nhìn vàng trắng Quả thị đang dần dần hạ xuống chân trời, nó đang rơi xuống với ông đấy: Cháu ơi xuống đây với ông!

Và ông thiếp đi trong giấc mơ quả thị huyền thoại.

Hoa và nước mắt

Chương 8

Buổi sáng dòng sông trở lên hiền dịu, mượt mà như tấm lụa bông bênh giữa hai dải bờ xanh ngát. Việt Tú lững thững một mình ra đứng bên bờ sông, mắt đắm đắm nhìn mặt sông calm lặng, Quỳnh ở đâu bạn ơi? Thuyền vạm chài đang mãi miết bơi quãng lưới; mấy chiếc canô đang ồn ào rẽ nước phẳng phẳng chạy về đâu đó; một dải bè đang trôi xuôi, kéo lê thê từng mảng gỗ, nửa như những toa tàu hàng. Tất cả đều vô tình vượt đề lên thi thể của người bạn gái yêu quý nhất của Tú. Quỳnh đang nằm ở quãng sông nào đây?

Tú bước lên một bè gỗ đang neo ở bến, cậu ra tận mép bè ngồi xuống, nơi mà cái bà dở người đã nói là thấy cô gái mặc áo vàng bước xuống sông. Tú

thấp ba nén hương cắm vào một khe nứt của cây gỗ. Cậu bầy lên một chiếc khay bằng mây mấy quả táo đỏ hồng, thứ quả Quỳnh thích nhất.

Buổi mờ sáng bờ sông vắng ngắt, vài chú chó lang thang, vừa đi vừa hít ngửi tìm kiếm thức ăn, những túp lều ven bờ, liếp cửa sập kín, đó là nơi trú chân của những người kiếm ăn ban đêm, những kẻ nghèo khổ làm đủ thứ nghề, nhưng vào giờ này họ đang yên lành trong giấc ngủ, chẳng ai khốn khổ như Tú trong lúc này.

Suốt đêm qua Tú không sao ngủ được, cậu nằm chờ sáng. Trời vừa nhàn nhạt màn đêm, Tú đã đến bên bàn thờ rút bó hương, mở tủ lạnh bỏ mấy quả táo vào túi, rồi ra đây. Cậu cần phải nói với Quỳnh, với chỉ một mình Quỳnh mà thôi.

"Bạn ơi, đừng hiểu lầm Tú. Tú chưa từng thân thiết yêu quý ai như với bạn, lúc nào Tú cũng chỉ nghĩ đến bạn mà thôi. Trời ơi sao mà tôi ngu ngốc đến thế, tôi đã xúc phạm đến bạn. Nỗi ân hận này dù đến chết tôi cũng không thể tha thứ cho mình được."

...

... Quỳnh với Tú chơi thân với nhau từ ngày còn học mẫu giáo, hai đứa quyen luyến nhau đến nỗi hai gia đình đã đùa là sẽ làm thông gia với nhau. Quỳnh có thói quen là có gì ngon cũng để phần bạn, có sách hay là cho nhau mượn. Nhất là sách ông dịch thì hai đứa hồi hộp chờ đợi từng chương rồi vừa đọc vừa đoán đoán tiếp theo sẽ như thế nào, tranh cãi rất hăng. Chúng đi học cùng nhau, chỉ khi lên đến cấp II thì bọn con trai đi riêng, bọn con gái đi riêng. Nhưng đến đoạn rẽ, các bạn về đường khác, thì hai đứa lại đi cùng nhau, vội vàng thông báo cho nhau về mọi chuyện, có khi chúng lại nán lại ở cổng nói chuyện tiếp.

Tình thân hồn nhiên ấy ngày càng gắn bó, đến khi lên cấp III, thì hình như hai đứa đã có những băng khuâng mong đợi như nhau. Tú đã làm những bài thơ tình, và dấu kín. Quỳnh ngày càng rực rỡ như bông hoa hồng buổi sớm, thì càng học hành sút kém tệ hại, và tính tình trở lên khó hiểu.

Một lần hai đứa đang cố đi chậm chậm để kéo dài đoạn đường, bỗng Quỳnh hỏi Tú:

- Tú này, có phải bản chất của đàn ông là phản bội phải không?

- Ai bảo thế? Chỉ nói bậy. Đàn bà mới hay phản bội.

Suýt nữa thì Tú nói: như mẹ Quỳnh đấy thôi. Nhưng may mà Tú kìm lại được.

Quỳnh không để ý đến điều đó, hình như cô đang mãi nghĩ đến một điều gì đó rất lung. Sau đó cô nói:

- Tại sao yêu rồi lại phản bội nhau? Nếu yêu như vậy thì Quỳnh thế là sẽ không yêu một người đàn ông nào hết.

- Mình cũng nghĩ thế. Nếu đã yêu là phải trung thành với nhau suốt đời.
  - Quỳnh thương mẹ Quỳnh quá! Quỳnh bỗng thở dài nói vậy.
- Tú ngạc nhiên nhìn Quỳnh, cậu dè dặt hỏi:
- Sao lại thương? Chính mẹ cậu đã phản bội bố cậu đấy thôi. Mình thì giận mẹ cậu lắm, cô ấy làm khổ cả bố cậu, cả cậu.
- Quỳnh lắc đầu, mắt rơm rớm cô nói:
- Trước đây Quỳnh cũng nghĩ như Tú, Quỳnh giận mẹ vô cùng. Có lần Quỳnh thấy mẹ đứng ở cổng trường chờ Quỳnh, nhưng Quỳnh quay mặt đi không thèm nhìn. Khi đi xa ngoái lại, Quỳnh thấy mẹ lấy khăn lau mắt. Nhưng Quỳnh lại nghĩ: "đáng đời cho kẻ phản bội chồng". Nhưng bây giờ Quỳnh hiểu là mẹ không phải xấu như thế. Chính là bố Quỳnh chẳng hiểu gì mẹ cả, bố chỉ biết lo cho công việc. Bố rất tốt, nhưng bố không biết yêu.
- Tú ngạc nhiên nghe lời tâm sự ấy, Tú nói:
- Quỳnh nói như vậy là không đúng đâu. Đàn ông bao giờ cũng phải lo cho công việc là trên hết, thế mới là người chân chính. Còn loại đàn ông chỉ chăm lo nịnh vợ, thì mình cho là mất nhân cách.
- Quỳnh như không nghe thấy Tú nói gì, cô nói tiếp ý mình:
- Thế nên mẹ mới yêu chú Lâm. Chú ấy là người đàn ông rất tuyệt. Chú ấy cũng làm việc giỏi mà vẫn biết cách chăm sóc mọi người. Nếu không có chuyện chú ấy với mẹ Quỳnh, thì Quỳnh yêu chú ấy ...
-
- Cậu nói cái gì vậy? Chú ấy già thế cơ mà.
  - Không phải yêu như người lớn đâu, "yêu quý" vì chú ấy rất tuyệt vời. Nếu lớn lên Quỳnh gặp ai như chú ấy, có khi Quỳnh cũng yêu đấy...
- Tú cảm thấy tức ngực, mặt nóng bừng, cậu tức giận bảo:
- ĐÓ là một con người ga lăng. Tớ khinh loại đàn ông đó.
- Quỳnh gật đầu:
- Ban đầu Quỳnh cũng khinh chú ấy. ĐÚNG như cậu nói, đó là một tên tán gái chúa đều. Quỳnh thở dài, mắt nhìn xuống đất rồi cô nói tiếp: Quỳnh thương mẹ quá, mẹ đang bị chú ấy lừa dối, chú ấy đang theo một mục đàn bà khác.
  - Phải cho tên đều ấy một bài học mới được!
- Tú hung hăng nói vậy. Cậu cảm thấy căm thù những kẻ làm vẩn đục niềm tin vào tình cảm trong sáng của mình. Quỳnh kể tiếp:
- Hôm nọ, Quỳnh với mấy bạn gái đã đến tận nơi bọn họ nhậu nhẹt, nhìn tận mắt cảnh họ sàm sỡ với nhau. Bọn Quỳnh đã gọi lão ra mắng cho một trận, và cảnh cáo nếu còn tiếp tục phản bội mẹ Quỳnh thì bọn này sẽ cho một trận.
  - A, khá lắm. Khi nào hành động bọn này sẽ tham gia.
  - Thế nhé, Các cậu sẵn sàng hiệp đồng tác chiến nhé!

Hai đứa nắm tay lắc lắc coi như giao ước xong.

Quỳnh trước khi bước vào cổng, bỗng quay lại hỏi Tú:

- Thế nếu Tú phản bội Quỳnh thì sao?

Tú sững sờ trước câu hỏi đột ngột ấy. Phản bội cái gì nhỉ? Phản bội lời giao ước, hay là phản bội tình cảm? Cậu lúng túng rồi mạnh dạn nói:

- Tú bao giờ cũng trung thành với Quỳnh. Suốt đời!

Quỳnh cúi mặt, rồi ngược lên nhìn Tú, giọng cảm động:

- Quỳnh cũng vậy, suốt đời!

Nói xong Quỳnh chạy biến vào nhà. Tú đứng nhìn theo, Quỳnh ngoái lại đưa tay vẫy vẫy. Đáng đi thật vui vẻ!

Tú vừa đi về nhà vừa thổi sáo mồm vang rộn cả phố.

Những hôm ấy thật rạng rỡ sung sướng làm sao! Mình cảm thấy cuộc đời thật ý nghĩa khi biết rằng lúc nào mình cũng có một người bạn gái trung thành. Mà nàng lại đẹp nhất trong tất cả các thiếu nữ trên thế gian này.

Mình tự hào có nàng, và mình muốn xứng đáng với diễm phúc ấy. Mình cố gắng để học giỏi nhất lớp, gắng hiểu biết mọi thông tin hiện đại, phải đàn hay, và phải biết chơi thể thao nữa. Nàng phải tự hào vì có một người bạn trai như mình.

Mình không thể chịu nổi bất cứ một lời chê bai nào đến nàng. Nàng là người thiếu nữ trong sáng nhất, dịu hiền nhất. Nàng là cô Tấm trong truyện cổ tích hiện ra giữa đời này.

Vậy mà, tuần trước nàng đã bị thầy giáo toán khiển trách vì không làm bài tập. Nàng đứng cúi gằm trước lớp. Mình căm ghét thầy giáo quá chừng, nở lòng nào mà thầy có thể bêu rếu nàng được? Rồi lại đến cô giáo sử cảnh cáo nàng làm bài kiểm tra sai, viết nhầm từ thời đại Tiền Lê sang hậu Lê. Mình bực tức với cô giáo, không thềm chào cô. Mình đã hết sức nhắc nhở, giúp đỡ nhưng nàng không thềm nghe, lại còn quát mình với giọng đầy kiêu hãnh.

Bực vô cùng!

Chẳng biết làm cách nào kích lòng tự trọng cho nàng, để nàng chịu học.

Mình chỉ mong nàng học được thôi.

Và thế là mình đã ngu ngốc, ngu ngốc một cách đều cẳng.

Sáng hôm ấy trên đường đến trường Tú gặp QUỳnh, nhưng cô ngoảnh mặt đi không chào. Tú tự ái đi vượt lên nhập bọn với Thanh Châu, cô gái học giỏi của lớp. Thanh Châu không đẹp như Quỳnh, nhưng trí tuệ thông minh làm toả ngời gương mặt thanh tú. Châu và Tú là hai "cây toán", hai đứa vẫn ngấm ngấm ganh đua nhau, nhưng lại rất hợp nhau trong thảo luận để tìm phương pháp giải tối ưu.

Tú đã đi song song với Châu và bắt đầu nói về mấy bài toán trong kỳ thi học sinh giỏi. Những ý kiến của Châu làm Tú thú vị quá, cậu ta reo lên:

- Cậu cực kỳ thật! Nói chuyện với Châu mình thấy trí tuệ mình sáng lên đây.

Châu mỉm cười, cô nhìn Tú, ánh mắt trêu mến:

- Chính là Tú đã gợi ý hướng tìm lời giải cho mình đấy chứ. Giá mình cũng được cậu thân như Quỳnh thì có lẽ mình sẽ còn yêu mến môn toán hơn ấy chứ. Bây giờ mình cảm thấy con gái giỏi toán rất là vô duyên.

- Sao lại thế được?

- Con gái giỏi toán thì được thầy quý, còn bạn thì sợ!

Tú ngạc nhiên nhìn Châu, bạn ấy nói năng bao giờ cũng sâu sắc, chẳng giống các bạn gái khác. Tú thật thà nói:

- Mình chẳng sợ bạn, mà rất quý mến bạn.

- Thật không? Bạn chỉ yêu quý Quỳnh thôi. Con gái cần phải đẹp mới hấp dẫn con trai được.

Đang đà lý sự, Tú hăng hái nói:

- Người đẹp thì ai cũng thích. Nhưng để nhìn thôi. Phải có trí tuệ thông minh thì nói chuyện mới thú vị được.

Vừa lúc đó Quỳnh đạp xe vượt lên, cô ngoảnh mặt lại nhìn Tú, đôi mắt long lên cảm hờn. Châu nhìn thấy thế phá ra cười, rồi cô nói to cổ tình để Quỳnh nghe:

- Tú chết cháy rồi!

Tú hoảng hốt, nhưng lời nói đã buông ra rồi, lấy lại làm sao được nữa. Cậu muốn chạy đến Quỳnh để xin lỗi bạn. Nhưng mà xin lỗi như thế nào mới được cơ chứ! Suốt cả ngày ấy cậu bần thần, đầu óc quanh quẩn nghĩ cách nào để nói lại với Quỳnh.

Sáng hôm sau Quỳnh nghỉ học, và tối ấy Châu hốt hoảng đến báo với Tú: "Quỳnh tự tử rồi!"

Tú ngồi nhìn hương đang lụi dần, gió lạnh đánh tan tác luồng khói mảnh, chẳng lưu được hương thơm, cũng chẳng để lại tí tro tàn nào. Có lẽ Quỳnh vẫn giận mình lắm. Tú cầm một quả táo ném xuống sông, Tú khẩn:

"Quỳnh ơi tha lỗi cho Tú, nếu Quỳnh tha lỗi thì Quỳnh nhận quả táo này".

Quả táo rơi tõm, mặt nước xao động toả vòng, quả táo chìm ngấm rồi lại nhô lên xoáy tròn và chui xuống dưới bề mặt hút.

Tú thở dài, cậu lại khẩn:

"Quỳnh ơi nếu bạn tha lỗi cho Tú thì bạn nổi lên để Tú được nhìn thấy bạn".

Tú lại ném quả táo nữa ra xa hơn, quả táo trôi rồi lại bị xoáy nước hút xuống, khi nổi lên thì nó lại bị cuốn chui xuống dưới bề. Một ý nghĩ chợt loé lên: Hay là Quỳnh cũng bị xoáy nước cuốn xuống dưới bề này? Tú cầm cái mũ vải của mình ném xuống nước. Chiếc mũ trắng xoáy tròn rồi cũng chui tuột xuống dưới bề.

Tú vội vã đứng dậy, thấp nốt nén hương cắm vào khe nứt thân cây gỗ, rồi chạy về nhà Quỳnh để tìm chú Hưng.

Tú vừa đến góc đường thì xe ô tô đã đón chú Hưng phóng vụt đi. Làn bụi trắng quần lên làm mờ dần chiếc xe Toyota màu sữa. Con đường màu xám, xe cộ đan cài nhau, rồi cả mất với hai hàng cây như xấp lại với nhau tại nút đường, chiếc xe bé dần và mất hút. Chú Hưng biến đi rồi ! Biết gặp ai để nói điều quan trọng này đây?

Giữa phố đông mà Tú cảm thấy mình chơ vơ lạc lõng. Cậu tần ngần rồi quyết định đến nhà ông nội Quỳnh. Chỉ có ông là có thể hiểu Tú mà thôi . Cậu đi thất thểu, mệt và đói, đã quen đi xe đạp bây giờ cuộc bộ hai cẳng chân như cứng lại, nhưng nếu về nhà lấy xe, thì chuyện bỏ học sáng nay sẽ bị lộ.

Đến trước cổng nhà ông. Tú thò tay vào trong mở chốt, rồi bước lên thêm gõ cửa. Gọi mãi chẳng ai thưa, lạ quá, không thấy khoá ngoài vậy mà chẳng ai có ở nhà cả. Tú đành trở ra, đi đâu bây giờ? mệt quá rồi nhưng không thể không nói việc này với gia đình Quỳnh được. Tú đi đến nhà bà ngoại Quỳnh. Nhà bà ngoại vườn rộng, cây hồng xiêm xanh thẫm cành nặng trĩu quả, như những quả trứng bằng đất sét. Trong tán lá lữ chim sâu ríu rít nhảy nhót làm việc bắt sâu một cách cần mẫn và vui vẻ. Nơi đây, hồi còn bé, Quỳnh và Tú thường ngồi dưới gốc trên tảng đá xanh cùng đọc truyện, hồi đó cây này chỉ lùn bằng cây ngâu, bây giờ đã lớn như cây mít, hồi đó cây chưa có quả. Còn bây giờ quả nhiều thế này làm gì? Tú ngược nhìn cây nhớ đến Quỳnh quặn lòng. CHợt một tiếng quát:

- Đứa nào làm gì đấy, vào hái trộm hả?

Tú nhìn thấy cậu Huy, cậu bé mừng rỡ kêu lên:

- Cậu Huy. Cháu là Tú đây, có việc cần lắm, cháu phải nói với cậu.

Huy suốt đêm ở ngoài bờ sông để điều khiển việc tìm xác QUỳnh, bây giờ về mới vừa rửa mặt, định vào nghỉ một lát, thì thẳng nhóc lại đến quấy rầy, cậu bực bội hỏi:

- Cái gì vậy ?

Tú tỉnh táo hẳn, chạy ngay vào nhà . bà vừa từ trên gác bước xuống, bà bước lại nắm lấy tay Tú, lệ trào ra dàn dựa trên khuôn mặt phúc hậu đau buồn, bà nghẹn ngào:

- Cháu ơi, Quỳnh vẫn chưa tìm được!

Cậu Huy đi ra cầu nhàu với Tú:

- Một chết xác ra đây. Có gì nói ngay đi.

Tú vội vàng nói ngay:

- Cậu Huy, cháu nghĩ là Quỳnh bị mắc dưới bè gỗ.

- A di đà phật. Cháu nói gì vậy? Bà lắm bầm thế.

Cậu Huy nắm lấy tay Tú kéo ngồi xuống ghế:

- Cháu nói đi, tại sao cháu nghĩ như vậy?

Tú kể lại mọi chuyện từ sáng rồi nhận xét:

- CHỖ bè gỗ nước quẩn bởi nơi đó bờ sông lõm vào. Nếu rơi vào đấy thì không thể trôi ra giữa dòng được. Cháu đã thử ném các thứ xuống đấy đều thấy nó bị cuốn xuống dưới bè.

Cậu Huy gật gù:

- có thể lắm, có thể lắm! Bây giờ chúng ta đi ra đấy thử xem sao?

bà lập cập bung ra hai cốc sữa:

- Hai cậu cháu uống tạm cho đỡ mệt. bà đang bảo đi mua phở. Ăn uống rồi hãy đi.

Hoa và nước mắt

Chương 9

Trong nhà này vẫn coi Tú như con cháu trong nhà. Tú vẫn thường cùng Quỳnh đến đây chơi từ lúc còn bé. Tú đã gọi mọi người trong nhà theo cách gọi của Quỳnh.

Tú là đứa bé rất thông minh lại ngoan ngoãn, nên mọi người đều quý mến cậu bé. Còn Tú thì coi đây như là họ hàng của mình, vì ông bà nội ngoại của Tú đều ở trong Nam cả.

Bà Xuân thấy Tú đến, lòng bà dịu lại như được an ủi. Ngồi nhìn hai cậu cháu ăn uống ngon lành, bà ngạc nhiên thầm nghĩ: Tuổi trẻ lạ thật, dù hoàn cảnh nào chúng vẫn ngon miệng được.

Tú ngồi ăn, háo hức lựa bát phở trong nháy mắt đã hết veo. Nhưng đầu óc Tú mãi nghĩ về cái bè gỗ, cậu không biết ngon hay dở, thậm chí chẳng biết mình đang ăn phở hay ăn bún. Bà hỏi:

- Cháu ăn bát nữa nhé. Ăn bát của bà đây này, lát nữa bà ăn sau.

Tú lắc đầu đứng dậy:

- Phải ra ngay bờ sông cậu Huy ạ. Cháu sợ ngộ nhờ họ cho bè xuôi thì kéo theo cả Quỳnh mất.

Huy đứng bật dậy:

- Ừ nhỉ, có thể thế lắm.

Bà run lấy bầy, nước mắt trào ra:

- A di đà phật! Cầu xin người phù hộ cho chúng con.

Huy vội vàng mặc áo đội mũ, rồi dắt xe máy ra. Bà cuống quýt rút bọc tiền trong bụng ra dúi vào tay Huy:

- Con cầm lấy, phòng khi cần thuê mướn gì.

HUY đẩy tay mẹ gắt lên:

- Mẹ để chúng con lo. Tiền mẹ có được là bao mà còn đòi chi, mẹ cất đi.

Bà lắm bầm: " Cho mẹ góp phần lo cho cháu với?"

Nhưng cậu Huy đã đèo Tú phóng xe vút đi, thoáng chốc đã mất hút.

Hung đến cơ quan hãy còn sớm, các giá xe còn trống huếch, ông thường trực vội chạy ra mở cổng, nhưng Hung cho ô tô dừng ngoài cổng, anh bước vội vã vào phòng thường trực, nói giọng nghẹn ngào:

- Bác Mão ơi, cháu Quỳnh nhảy xuống sông tự tử rồi!

Ông đại tá công an về hưu, tính vốn điềm tĩnh mà giật mình, nghẹn lại không nói được, mắt trợn, miệng há ra, hai tay chụp lấy vai thủ trưởng, cả hai đứng sững như bống hóa đá.

Rồi hai người ngồi xuống, Hung lúc này không còn tư thế của thủ trưởng nữa, mà là một con người bất hạnh đang tìm đến người bạn vong niên để tìm chỗ dựa tinh thần:

- bác bảo tôi phải làm gì bây giờ? Vẫn chưa vớt được xác.

Ông Mão rót chén trà nóng đưa Hung, từ tốn hỏi:

- Tại sao anh lại nghĩ là cháu đã chết? Có thể cháu bỏ đi đâu thì sao?

- Có người thấy cháu nhảy xuống sông, và chúng tôi nhặt được túi và dép của cháu trên bờ.

- Ngay cả nhảy xuống nước cũng chưa chắc đã chết. Có thể trôi dạt vào đâu đó. Cháu biết bơi phải không?

- vâng, cháu biết bơi khá lắm.

- Biết bơi thì khó chết đuối lắm

- Bác nghĩ thế thật sao? Thế phải làm gì?

- Bây giờ anh nên đến công an quận báo, sau đó nhờ họ thông báo khắp nơi để tìm kiếm. RỒi anh phải thuê một chiếc xuồng máy đi dọc sông mà hỏi các dân chài, các làng ven bờ xem thử cháu có dạt vào đâu không?

Hung đứng dậy, tắt bật đội mũ, gỡ kính xuống lau, cứ mỗi lần bôi rồi thì anh lại lau kính, rồi vội vã xách cặp đi ra xe. Đến lúc mở cửa xe anh mới sực nhớ đến công tác, anh định quay vào phòng thường trực, thì đã thấy ông Mão đứng chờ sau lưng. bác nghiêm trang hỏi:

- Thế thủ trưởng có dặn gì với thủ trưởng Lâm không ?

- À, bác nói giúp với cậu Lâm là tôi bận việc nhà vài ba ngày. Lâm thay tôi chỉ đạo mọi việc. Sáng nay có cuộc họp với bọn Đức trong hội đồng quản trị đây. Nhất thiết Lâm phải họp để giành thế chủ động trong các quyết định về hướng mở rộng thị trường sắp đến.

hung ngồi vào xe, rồi còn nói với ra cửa xe:

- bác bảo là toàn bộ tài liệu tôi để trên bàn tôi, cậu Lâm sang đấy lấy mà xem trước. Mười giờ mới họp đấy. Nếu thu xếp xong các việc sớm thì có thể tôi về dự, cuộc họp quan trọng lắm. Nhưng sợ tôi không về kịp thì Lâm chủ trì.

- Vâng, tôi sẽ truyền đạt ý kiến của thủ trưởng đầy đủ.

Ông Mão đứng trông theo hút xe, ông trầm ngâm bước, lòng vừa thương xót

vừa trách giận con người biết làm việc mà không biết sống. Tội nghiệp, thật tội nghiệp!

Đã đến giờ làm việc, ông Mão mở rộng cánh cổng. Ông biết Lâm sắp phóng xe vào, nên đứng sẵn ở cửa để báo tin.

Hung bảo xe ô tô đến thẳng sở công an, ở đây anh quen ban giám đốc, còn ở quận anh chẳng quen ai cả, mà nếu cứ phải báo cáo tuần tự từ phường lên quận rồi lại lên thành phố thì có khi phải chờ cả tuần.

Đã quen lối giao dịch nên anh chẳng ngại gì những điều hách dịch, nhiều sự của loại cơ quan lắm quyền hành này.

Vào phòng thường trực, anh yêu cầu được gặp phó giám đốc thường trực, đưa danh thiếp rồi ngồi xuống ghế chờ. Năm phút sau anh được mời vào một cách lễ độ, lại có một nhân viên dẫn lên tận phòng.

Phúc đã đứng sẵn chờ Hung, anh ta cười chào, và ngạc nhiên thấy Hung mặt thều thào, anh ta chợt dạ nghĩ là ông bạn cũ này có lẽ bị phạm pháp đến cầu cứu, nét mặt của phó giám đốc công an liền nghiêm nghị, anh ta nói rất lễ độ mà lạnh nhạt:

- Mời anh ngồi!

Hung lắc đầu:

- Mình đang vội, muốn nhờ cậu một việc đây.

- Anh cứ nói, cái gì có thể giúp là tôi sẽ làm ngay.

- Con gái mình tự tử, nhảy xuống sông đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy xác.

Mình nghĩ là có khi nó được ai vớt. hoặc giả có thể nó bỏ đi đâu đó. Cậu có thể giúp mình tìm được không?

Thái độ của Phúc thay đổi hẳn, anh ta nắm lấy tay bạn, đầu lắc lắc chia sẻ nỗi đau buồn của bạn. Nhưng Hung đầu óc rối bời, anh chẳng quan tâm gì thái độ của bạn. Anh nói:

- Tên tuổi nhận dạng nó đây. Cậu làm sao báo cho các nơi tìm hộ . được không ?

- Sao cậu không đưa lên vô tuyến và đài phát thanh?

- Nhưng vô tuyến hay đài thì mai mới phát được. Mình muốn được thông báo cho các đồn CA dọc ven sông ngay.

- Được, mình sẽ cho điện ngay đến CA đường sông và các đồn ven bờ.

- Mình sẽ xin chịu đầy đủ mọi phí tổn và bồi dưỡng.

- Được rồi, được rồi. Cậu khỏi lo việc ấy, miễn sao tìm được cháu đã. Này, mà sao nó lại tự tử được?

- Mình chẳng biết nữa. Thôi chuyện đó nói sau. Mình vội.

Phúc nắm tay bạn, tiễn chân tận cổng, anh ta nói:

- Việc tìm nguyên nhân tự tử lại là nhiệm vụ của chúng mình đây. Thế nào cũng phải mở vụ điều tra.

Hung tự trách: Tự nhiên lại đi báo công an đâm ra rách việc! Rồi họ lại xông

vào bối cảnh mọi mối quan hệ gia đình vốn đã chẳng tốt đẹp gì, nay lại phơi cái cảnh ấy trước pháp luật, với công luận, quả thật là rầy rà. Anh bắt tay Phúc, hưng cảm thấy là sự phiền phức sẽ còn lớn hơn cả nỗi đau buồn. Lòng anh cộm lên tức giận với tất cả mọi người.

Hung bảo đánh xe đến nhà bà Xuân. Cậu Huy là người đứng ra điều khiển mọi việc từ hôm qua đến nay. Còn anh là kẻ vô tích sự. Trong công tác anh giỏi giang bao nhiêu, thì công việc lo toan cụ thể như thế này anh kém tháo vát bấy nhiêu.

Bà Xuân vội chạy ra đón Hưng, bà rên lên:

- Con ơi, biết làm sao bây giờ, thật khốn khổ quá!

Hưng trào nước mắt, anh đỡ bà già dìu vào nhà, rồi cùng ngồi lên chiếc sập gụ đồ sộ kê giữa nhà.

Trên chiếc tủ chè khảm trai để bức ảnh Quỳnh chụp lúc lên 5, con bé mặc chiếc váy bông, tay ôm búp bê cười tít mắt.. Ôi, lạ trời Quỳnh chưa chết, thì dù nó ở phương trời nào thì mình cũng sẽ lùng tìm ra. Anh nói với bà Xuân:

- Mẹ ạ, có thể Quỳnh chưa chết mà nó bỏ trốn đi đâu đó cũng nên. Người ta bảo người biết bơi thì không thể tự tử dưới nước được. Nếu có rơi xuống tự nó sẽ bơi vào bờ.

- A di đà phật! Cầu xin đức Phật phù hộ cho chúng con.

Tuyệt từ trên gác đi xuống vừa nhìn thấy Hưng cô đã nhảy bổ xuống chạy đến nắm lấy tay anh, vẻ hồn nhiên thân thiết như giữa hai người chưa hề xảy ra chuyện gì. Cô hỏi dồn dập:

- Tìm thấy QUỳnh chưa?

Bà Xuân nói ngay:

- Hưng bảo có thể Quỳnh chưa chết, mà đang ở đâu đó.

Tuyệt tròn mắt reo lên:

- Có thật thế không? Trời ơi nếu Quỳnh còn sống thì hạnh phúc biết bao.

Tuyệt ôm lấy Hưng, gục đầu vào vai anh, rồi thì thầm:

- Nếu tìm được QUỳnh, chúng mình sẽ trở về với nhau. Hưng ôm xiết vai

Tuyệt, anh sôi nổi nói:

- Nhất định chúng mình sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa. Anh chỉ yêu một mình em trên đời này.

Bà Xuân bối rối nhìn cảnh ấy, chúng nó đang làm gì vậy? Trai có vợ, gái có chồng mà cư xử cứ như nhân tình nhân ngẫu. Thật chẳng còn đạo lý gì nữa.

Bà đi vào trong nhà để tránh khỏi nhìn thấy cảnh trớ trêu ấy. Nhưng từ đáy lòng bà lại rộn lên một mong muốn hai đứa lại trở về với nhau. ĐÓ là những người xứng đôi mọi bề, thế mà tự nhiên họ lại phá bỏ tất cả để chạy theo ảo ảnh. Nhưng mà làm sao trở về được nữa? ANH đã có con với vợ mới, chị đang có mang với chồng mới. RỒI tan nát lần nữa ư? Khủng khiếp quá!

Đứng trong bếp bà gọi to, giọng giận dữ:

- Tuyết, vào ăn sáng đi. Anh Hưng đã ăn chưa?

- Dạ, con ăn rồi ạ.

- Thế thì anh đi ra bờ sông xem Huy đang làm gì?

Hung sực tỉnh, nhớ ra thực tại:

- Thế ra cậu Huy suốt đêm qua ở ngoài bờ sông ư?

Bà XUân trầm giọng nói:

- Gần sáng mới trở về nhà, vừa rửa mặt xong thì thằng Tú đến, Tú bảo là có thể QUỳnh bị mắc dưới bè gỗ, vì chỗ ấy nước quẩn.

Hung chợt thấy ước mơ vừa nhóm lên đã bị phụt tắt, anh đứng sững sờ, rồi vội vã đi ra xe chẳng chào ai. Bà XUân hỏi với ra:

- Anh Hưng đi đâu đấy?

- CON đi ra bờ sông.

Tuyết cuống quýt chạy ra:

- Chờ em, cho em đi cùng với.

Bà Xuân giữ TUYẾT lại, bà nói với Hưng:

- Anh đi đi. TUYẾT đang có thai, phải giữ gìn sức khỏe.

Bà quay lại nói với Tuyết:

- CON phải giữ gìn đứa con trong bụng. đã nạo mấy lần rồi, dễ xảy thai lắm.

Tuyết đứng khựng lại, cô bất giác để tay lên bụng, và lòng dịu đi. CÔ nói với Hưng:

- Có tin gì thì về báo cho mẹ và em biết nhé!

Hung ngồi lên xe, lòng sôi sục nỗi ghen tuông vô lý. Thế là cô ta sắp có con với thằng Lâm. Trời ơi, Tuyết làm sao có thể trở về với mình được nữa?

Tuyết đi lên gác, vào phòng mẹ nằm lăn ra giường, đầu óc rối bời: Niềm hân hoan ở đâu cứ dâng tràn tâm hồn, mà lòng cô nỗi đau đớn vẫn quặn quai.

Một tia hi vọng nào đó le lói, mà tâm trạng cô vẫn ngổn ngang bế tắc. Nếu được trở về ...

...

Căn nhà của Lâm không rộng bằng nhà Hưng, chỉ có bốn phòng, nhưng kiến trúc sang trọng, tiện nghi hơn nhiều. Ban công rất rộng có thể làm sân nhảy được. Giàn hoa thiên lý leo vắn vít, và những giàn phong lan đủ các loại, mùa nào cũng có loại nở hoa, bồn tắm lớn, bình nước nóng cung cấp nước ấm suốt ngày, tha hồ tắm.

Mỗi phòng đều có máy điều hoà nhiệt độ, có máy điện thoại và ti vi xịn.

Tuyết bỏ nhà đến với Lâm, cô cảm thấy mình đang bước vào cuộc sống mới. Khi ngồi thoải mái xuống chiếc đi văng màu huyết dụ êm ái, cô thở phào: " Ôn trời, thoát khỏi cái nhà mồ lạnh lẽo". Tuyết dựa vào thành đệm, mắt lim dim tận hưởng cảm giác khoan khoái, từ nay sẽ được ngày đêm ở cạnh người yêu dấu, không còn khắc khoải đợi chờ, không còn dẫu diêm lo

sợ nữa.

Khi bà già giúp việc bước ra, Lâm đã nói với bà ấy:

- Bác Sứ, đây là cô Tuyết từ nay sẽ là bà chủ nhà này. Bác có trách nhiệm thực hiện sự chỉ bảo của cô ấy.

- Chào cô ạ. Khi nào cô cần gọi cứ ấn chuông tôi sẽ lên ngay.

- Cám ơn bác!

Tuyết lễ độ đáp lại. Ở nhà mình cô chẳng bao giờ có người giúp việc. Cô cảm thấy mình là bà chủ thực sự.

- Bác chuẩn bị cho chúng tôi ăn tối nhé. lâm dặn dò như vậy.

Khi bà già ra khỏi phòng, Lâm ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Tuyết.

Tuyết định sà lại ôm Lâm, nhưng anh nhẹ nhàng đặt Tuyết ngồi lại, vẻ mặt nghiêm trang anh nói:

- Chúng ta cần phải nói chuyện thẳng thắn với nhau trước khi sống chung với nhau.

- Ôi, có gì mà phải nói? Em yêu anh vô cùng. Thật hạnh phúc!

Lần đầu tiên Tuyết xưng " EM" với Lâm. Nhưng nét mặt Lâm thản nhiên, anh tiếp tục nói ý kiến của mình.

- Tuyết ạ, chúng ta sống chung như hai người bạn, chứ không phải là vợ chồng. TUYẾT biết đấy, tôi không muốn bị ràng buộc ...

Hoa và nước mắt

Chương 10

Tuyết sững sờ như bị dội một gáo nước lạnh, cô tê dại ngồi ngây ra, Lâm nói tiếp:

- TÔI yêu Tuyết, và tôi muốn giữ mãi tình yêu đó. Thế nhưng tôi không muốn lấy vợ. Hôn nhân sẽ giết chết tình yêu. Bởi vì hôn nhân sẽ làm mất tự do. Và lúc đó người vợ sẽ là kẻ thù của tự do người chồng.

Tuyết nghẹn ngào nói:

- Thế thì tôi sẽ về nhà mẹ. Tôi không thể sống trong tình cảnh như một nhân tình được.

Lâm vẫn bình thản nói, giọng từ tốn:

- Tuyết không thể đi đâu được, ngoài ở đây. Chẳng ở đâu Tuyết được tôn trọng và chăm sóc chu đáo như ở đây đâu. Rồi Tuyết sẽ thấy thoải mái, TUYẾT ở tầng I, tôi ở tầng II. Coi như chúng ta mỗi người làm chủ một căn hộ riêng của mình. Không ai phiền nhiễu ai. Khi nào chúng mình vui vẻ cần đến với nhau thì ta sẽ đến, mà không còn bị nỗi lo sợ dằng dặc vì vụng trộm

nữa. Như vậy cuộc sống chẳng tốt đẹp hơn trước sao?

Tuyết nhận ra tình cảnh của mình, quả là cô không còn có thể đi đâu ngoài ở đây. Trở về nhà thì nhục, đến nhà mẹ thì phiền, đến nhà bạn cũng chẳng ai chứa.

Tuyết trào nước mắt, cô trách Lâm:

- ANh không yêu tôi, vậy anh quyến rũ tôi là gì?

Lâm nói giọng lạnh nhạt:

- Tôi yêu Tuyết thật lòng, nhưng yêu và lấy là hai việc khác nhau. Việc Tuyết bỏ nhà ra đi là sai, tôi không muốn việc ấy xảy ra, nhưng mà Tuyết đã trót làm như vậy thì tôi phải giúp Tuyết có cuộc sống ổn định. Tuyết đừng trách tôi vô lý như thế.

Tuyết đành im lặng cam chịu. Đêm hôm đó Lâm không vào phòng Tuyết, và sáu tháng liền anh không hề đến phòng ngủ của Tuyết. Anh trở lại vui chơi thoải mái, bồ bịch, sống phóng túng theo thói quen của anh.

Chẳng phải Lâm có ý gì ruồng rẫy Tuyết ngay khi cô vừa tự đến sống với anh. Mà tự nhiên anh chán chường, không có nhu cầu nhục dục với Tuyết nữa. Hàng ngày đi làm về hai người vẫn trò chuyện với nhau trong bữa cơm. Thỉnh thoảng Tuyết cùng đi với anh đến các buổi chiêu đãi, các buổi dạ hội. Bạn bè trầm trồ về sắc đẹp lộng lẫy của Tuyết. Lâm tự hào về người bạn tình kiêu sa của mình. Anh giới thiệu Tuyết với các bạn là: Bạn thân của mình! Tuyết quen dần với cuộc sống ấy. Thậm chí còn cảm thấy thoải mái nữa, cô rất thích từ Bạn thân ấy.

Khi Tuyết không cần cầu xin Lâm tình yêu nữa, cô chẳng còn chú ý đến các cô bồ thỉnh thoảng đến phòng ngủ của Lâm ở trên gác. Chẳng phải Tuyết biết kiềm chế để không ghen tuông mà chỉ vì cô không yêu Lâm nữa. Cô coi Lâm là người em trai mà thôi. Tuyết vẫn chăm sóc Lâm chu đáo, như một nghĩa vụ. Vả lại phụ nữ bao giờ cũng cần phải có một ai đó để chăm sóc, nếu không thì họ mất mục đích sống. Tuyết trở nên cao cả như ngày xưa. Chính lúc ấy Lâm lại thấy tình yêu với Tuyết trở lên sâu sắc. ANh cảm phục tính tình đôn hậu dịu dàng của cô, anh được sống êm dịu trong sự chăm sóc tế nhị của cô.

Một đêm anh vào với Tuyết cầu xin lại được yêu cô. Tuyết cười dịu nhẹ, cô vuốt tóc anh nói:

- Nếu Lâm muốn thì Tuyết chiều!

Lâm nhìn Tuyết ngạc nhiên:

- Tuyết không còn tình yêu với Lâm nữa sao?

- Chỉ có tình bạn mới độ lượng được Lâm ạ. Tình yêu bao giờ cũng là ích kỷ. Tuyết muốn giữ tự do cho Lâm, và sự yên tĩnh cho tâm hồn mình.

Chính thái độ lạnh nhạt trầm tĩnh đó đã kích thích sự cuồng nhiệt của Lâm. Anh thấy cần phải chiếm lại tình yêu của Tuyết. Anh phải chiến thắng, chứ

không thể nhận sự ban ơn của Tuyết được.

Anh đã lại thức dậy được trong Tuyết niềm hoan lạc mê mẩn của người đàn bà. Tuyết ôm riết anh thì thào: " Ôi sao mà em yêu anh đến thế! ".

Nhưng thoả mãn vì chiến thắng rồi, Lâm lại cảm thấy coi thường Tuyết: Rõ là đàn bà đều như nhau cả! Anh nghĩ thế và lại sa vào tình trạng chán chường .

Tuyết đã phải vượt qua sự đầy đoạ về tình cảm ấy một cách kiên nhẫn, ngoài cả những dự đoán mà cô hình dung sau ngày đầu đến đây.

Đã nhiều đêm cô khóc một mình hối tiếc cuộc sống êm đềm của gia đình. Cô nhớ con, cô thương Hưng, và nguyên rửa bản thân mình. Không đêm nào cô không tính toán tìm cách trở về nhà, nhất là sau lần phải nạo thai, vì Lâm không thích có con. Giá nếu có đứa con thì cô sẽ tự nguyện sống với Lâm trong tình cảnh già nhân ngãi non vợ chồng này. Cô chẳng đòi hỏi ở anh ta được, con người tự do ấy thật tuyệt vời và cũng thật là tồi tệ. Cô say mê anh ta và căm giận anh ta.

Một lần cô đã tính con đường trở về phải qua Quỳnh, chỉ có nó mới dắt cô trở vào nhà được. Còn Hưng thì anh vốn điềm đạm, có thể anh sẽ chấp nhận, và cô sẽ chuộc lại lỗi lầm bằng sự tận tụy với gia đình. Cô biết Hưng rất yêu mình.

Chiều hôm ấy nắng hanh vàng, sân trường lá rụng bay cuốn theo những đám bụi như phấn. Tuyết kiên nhẫn đứng chờ trước cổng, cô đi đi lại lại, nhìn đồng hồ rồi nhìn vào các lớp học. Một bác già cầm cái vòi phun nước tưới khắp sân, bụi dịu hẳn, còn lá vẫn chấp chới nhảy đùa trên sân.

Tuyết hỏi bác lao công:

- bác ơi, mấy giờ tan học hả bác?

Vừa tiếp tục phun nước, bác ta vừa trả lời:

- năm giờ. Thế cô chả đón con bao giờ à?

Tuyết ngượng, cô nói quấy quả:

- Tôi vừa đi công tác xa về bác ạ.

- Chiều nào cũng phải tưới thế này, chứ không lát nữa chúng nó ào ra, thì có mà mù mịt bụi, thở không được ấy chứ.

Tuyết bắt chuyện cho đỡ sốt ruột chờ đợi.:

- Nhà trường chu đáo thật!

- Chu đáo gì? Hứa là sẽ đổ sân xi măng mà hết năm này đến năm khác chẳng chịu làm. Hôm nay chả là có đoàn thanh tra đến, nên phải làm thế này.

- Sao lúc này bác bảo là chiều nào cũng phải tưới?

Bác già cười hóm hỉnh nói nhỏ:

- Ấy tôi tưởng cô là người của đoàn thanh tra.

Một hồi trống đóng cửa, các cửa lớp học bật tung. Từng dòng học sinh ào ra,

tiếng cười nói ríu rít.

Tuyết đứng nép ở cánh cửa, căng mắt để nhận ra con. Lúc này cha mẹ học sinh đã đứng đầy đường, xe máy đã nổ sẵn, xe đạp đứng ghềch bên lề đường. Những em nhỏ chạy ra nhảy tót lên xe, và từng chiếc từng chiếc phóng đi. Lốp học sinh lớn ra sau cùng, các em còn vào nhà xe lấy xe đạp của mình. Mấy cậu con trai leo lên xe định phóng thẳng ra cổng, liền bị bác lao công giữ xe lại:

- Này, có muốn giữ xe gửi vào phòng hiệu trưởng không?

Các cậu rôi rít xin:

- Cháu xin lỗi bác, bác tha cho cháu.

Tuyết nhận ra Quỳnh trong đám học sinh gái: Trời! Con bé mới chóng lớn làm sao. Mà con tôi gây quá, nó đã mười hai rồi, quần áo ngắn ngủn cả thế kia mà bố nó chẳng mua sắm cho con. Tội nghiệp quá!

Nước mắt lưng tròng, giọng Tuyết ghen ngào gọi:

- QUỳnh!

Quỳnh đứng sững lại, hai mắt mở to, mặt tái đi, miệng há ra, có lẽ nó định gọi " Mẹ". Nhưng rồi nó quay ngoắt, đẩy xe đạp vội vã theo các bạn. Tuyết rên rĩ gọi theo:

- Quỳnh ơi chờ mẹ!

Tuyết bung mắt bật khóc nức nở, rồi cô ngược lên dõi nhìn với theo. Quỳnh ngoái lại nhìn, rồi nó đạp xe đi thẳng, bỏ mặc người mẹ đứng chơ vơ một mình giữa đám học sinh tò mò đứng lại xem.

Bác lao công đến xua lũ trẻ:

- Nào các cháu về đi cho bác khoá cổng.

Bác lao công đến bên Tuyết hỏi:

- CON gái của cô đấy ư?

- vâng!

Rồi Tuyết vội vã lên xe máy phóng đi. Chiếc Dream êm nhẹ mang con người đầy thất vọng ấy phóng như điên giữa dòng người hối hả ngược xuôi. Rồi Tuyết vội vã lên xe máy phóng đi. Chiếc Dream êm nhẹ mang con người đầy thất vọng ấy phóng như điên giữa dòng người hối hả ngược xuôi. Giá như có một chiếc xe nào đó vô tình đâm vào mình, và cô có thể chết ngay tức khắc thì sung sướng biết bao!

Tuyết nghĩ thế, nhưng vẫn lách tránh tài tình giữa dòng xe nhằng nhịt. Thế là hết đường tìm trở lại nhà. Cô đành cam phận sống cuộc đời nửa thiên đường, nửa địa ngục này...

Tuyết nằm trên giường mẹ mơ màng: Mình có thể trở về với Hưng được rồi. Anh ấy yêu mình biết chừng nào, chỉ cần tìm ra Quỳnh là gia đình lại đoàn tụ, hạnh phúc. Lúc này Tuyết cố gắng không nghĩ đến hiện tại.

Không phải là Tuyết không nghĩ đến vợ và con trai của Hưng, và cô cũng

vẫn nhớ là mình đang mang giọt máu của Lâm. Nhưng mà ta sẽ vượt qua tất cả để giành lại cái hạnh phúc mà ta đã ném nó đi. Tuyết thầm nguyện cầu như vậy.

Tuyết vùng ngồi dậy, chải đầu thay quần áo. Cô còn thoa phấn và tô son.

Tuyết phải giữ gìn vẻ đẹp của mình trước mắt Hưng.

Cô đi xuống nhà, bà Xuân trông thấy liền hỏi:

- con đi đâu đấy?
- Con ra bờ sông xem tình hình ra sao.
- Chỉ ra chốc lát rồi về con nhé. Mà đi bằng gì?
- Con đi xích lô mẹ ạ.
- Nhớ giữ gìn cẩn thận đấy.
- Vâng , mẹ đừng lo.

Tuyết trả lời vậy, nhưng lòng cô lại nghĩ: giá sẩy thai đi thì tốt hơn. Ta sẽ để cho Hưng đưa con của anh ấy.

Có lẽ cái thai hiểu điều đó. Nó nằm yên chẳng hề động cựa. Nó tự giấu mình để mẹ đừng nổi giận với nó.

Khi hai cậu cháu Tú ra đến bờ sông thì mặt trời đã vượt quá ngọn cây. Ánh nắng chan hoà, dòng sông trở nên lấp lánh sinh động như con rồng đỏ vẫy vàng đang uốn mình trườn đi. Chính nó đang nuốt Quỳnh vào bụng, con quỷ độc ác tham lam, mà phải trả lại Quỳnh cho ta!

Tú nghĩ vẫn vợ như vậy để xua đi những ám ảnh tội lỗi do chính mình gây nên cái chết của Quỳnh. Em chẳng thể nói điều ấy với ai được. Chỉ có ông là có thể hiểu Tú, nhưng mà lúc này thì không thể đến với ông được.

Cậu Huy ngoái đầu bảo với Tú:

- Bây giờ phải đi tìm mấy ông thợ lặn.
- Thế họ ở đâu hả cậu?
- Ở kia kia, chẳng biết họ có ở nhà hay không?
- Đêm họ thức khuya thế, chắc giờ họ còn ngủ cũng nên.

Lúc cậu cháu đứng trước cửa, thì mấy người thợ lặn đang ngồi nhậu rượu thịt chó. Họ đánh mình trần, da nâu bóng, người nào người nấy cũng bắp thịt cuồn chắc, tóc húi ngắn.

Thấy có khách, họ nhìn chằm chằm mà chẳng nói gì. Một ông lão từ trong nhà bước ra, ông này da cũng nâu bóng, tóc bạc trắng, mặc áo cánh nâu, ông nhận ra ngay Huy là người đến thuê họ lặn tối qua. Ông niềm nở chào:

- Xin chào ông. Chắc ông lại muốn tìm kiếm tiếp?

Huy ngồi xuống chiếc ghế đầu, rồi lơ đãng nói:

- Vâng, lại định nhờ các bác giúp tiếp đây!

Tú ngồi xuống bậc cửa, mắt trông xe, tai lắng nghe cuộc mặc cả.

Ông già vớ chiếc điều cày rít một hơi, mắt lim dim mở khói, ông rề rà hỏi lâu rồi mới khàn khàn nói bằng quơ:

- Sông đang con nước lên, chảy xiết thế này, chẳng hiểu là có lặn sâu được không? Mà biết mò ở quãng nào?

Huy nhìn bốn người vẫn đang ăn một cách chăm chỉ. Anh hỏi ông lão:

- Mấy người này còn đủ sức lặn không? Họ làm cả đêm rồi. Hay là tôi đi tìm thuê đội khác?

Ông lão liền tỏ ra niềm nở ngay:

- Bọn này khỏe như vâm, cứ ăn đủ vào là lặn cả ngày được.

Huy chẳng mấy nhiệt tình, anh nói:

- Chẳng phải lặn lâu đâu. Tôi chỉ thuê hai người.

- Cũng được, nhưng sông thì dài phải dò tìm khó đấy.

- Chẳng phải dò đâu cả. Chỉ tìm ngay dưới mấy cái bè thôi.

Cả bốn người cùng ngừng ăn nhìn Huy, vẻ mặt lo âu, ông già cũng sững sốt, vội nói:

- Mò dưới bè thì không được đâu.

- Vì sao vậy?

- Phải đến gặp chủ bè xin phép họ đã.

Huy đứng dậy nói gắt gỏng:

- Việc gì phải xin phép? Mò dưới nước chứ có dỡ bè ra đâu mà phải gặp chủ bè?

- Chúng tôi thì không dám làm đâu.

HUy ra định dắt xe đi, ông lão vội níu lại:

- Ông già với giá cao thì tôi cũng liều vậy.

- Giá cao là bao nhiêu?

- Một chỉ !

- Cả đêm qua, bốn người lặn mà cũng chỉ có một chỉ. Bây giờ thì mò một lúc mà đòi vậy thì thôi,

Ông lão năn nỉ:

- Nhưng nhờ ra chủ bè họ phạt thì chúng tôi làm thế nào? Ông biết đấy, chúng tôi là dân chở bè, làm thuê cho họ.

- Thôi , các ông sợ chủ thì thôi vậy. Tôi đến nhờ công an, họ sẽ phải giúp chúng tôi.

Ông lão cuống lên:

- Đừng làm vậy ông ạ. Thôi thì nghĩa tử là nghĩa tận. CHÚng tôi sẽ tìm cho ông, ông thưởng bao nhiêu chúng tôi cũng cảm ơn.

- Nếu ông tử tế thế thì giúp cho gia đình tôi. Nếu lặn mà không tìm được thì tôi trả một trăm. Còn nếu tìm được thì tôi sẽ trả gấp đôi. Được không?

- Được được ạ. Ông lão rồi rít nhận lời.

Tú ngạc nhiên về cuộc mặc cả kì lạ ấy. Còn Huy thì vẫn thản nhiên, lại còn nhếch mép cười ruồi nữa.

Ông lão đến bên bốn anh thợ lặn nói gì đó. Lát sau hai người lên chiếc thuyền con chèo ra gần bè, còn hai người chuẩn bị để lặn. Họ bận bộ quần áo người nhái, đội mũ, kéo kính che mắt rồi ra ngồi bên mép bè. Ông lão đứng trên bè, đi lại nhìn ngó gì đó trên mặt bè, rồi gật đầu ra hiệu cho hai người thợ lặn nhảy xuống nước.

Tú đến cạnh cậu Huy hỏi nhỏ:

- Cháu chả hiểu tại sao khi nghe nói đến nhờ công an thì họ lại cuống lên như vậy?

Huy cười bí ẩn:

- Cháu quan sát họ thật kỹ thì hiểu. Như vậy càng tốt cho ta. Họ sẽ làm tận tình cho mà xem.

Tú ngồi trên một cây gỗ cạnh bờ, nơi mà đêm qua Hưng và Tuyết đã ngồi. Cậu bé nhìn đắm đắm xuống mặt nước, từng quãng nước lan toả, tiếng óc ách dưới bè, rồi lại tiếng sột soạt. Tim Tú như nhảy loạn nhịp. Cậu lo âu lắng nghe từng tiếng động để đoán hoạt động của mấy người dưới nước. Chợt cạnh thuyền nhô lên một người, họ đưa một cái thùng nhỏ cho người trên thuyền. Người trên thuyền vội vã đem để dưới sạp thuyền. Rồi lại đến người khác nhô lên, cũng lại đưa cái gì đó lên thuyền.

Tú hoang mang, cậu gào toáng lên:

- Các anh làm gì thế? có thấy người dưới ấy không/ Hai người thợ lặn hình như chẳng nghe thấy gì cả. Họ đội mũ bịt tai. Ông già vẫy họ lại gần bè. Một người trật mũ ra, ông già hỏi:

- Có thấy không?

- Có, thấy rồi nhưng chưa gỡ ra được. Chờ lát nữa.

Nói xong anh ta đội mũ vào và lại lặn xuống.

Ông già đến cạnh cậu Huy, ông nói nhỏ:

- Thấy rồi ông ạ. Thật may quá. Nhưng mà các cậu ấy phải gỡ các thứ mắc dưới bè thì mới kéo ra được. Ông thông cảm cho.

Huy cười cười, nói với giọng vừa dịu ngọt vừa cảnh cáo:

- Tôi hiểu rồi. Thôi thì ông cứ dỡ hết hàng của ông đi. Nhưng mà phải hết sức cẩn thận đưa cháu tôi ra đây.

- Cám ơn ông, mong ông hiểu cho. Chúng tôi sẽ hết lòng với người quá cố. Mong hồn phù hộ cho tôi làm ăn được xuôi chèo mát mái.

Tú nghe thấy họ nói với nhau như vậy, cậu chẳng hiểu gì cả. Chỉ cảm thấy đám này có lẽ làm ăn khuất tất đây. Nhưng mà lúc này phải im lặng nếu không thì họ dim xác Quỳnh mất tích thì gay go.

Tú ngồi im lặng ừ ừ, chẳng buồn nhìn ngó gì nữa. Cậu Huy vẫn đứng yên lặng trên bãi cát. Ông lão già bòn chòn đi đi lại lại trên bè.

Đến lúc chiếc thuyền con chèo đi rất xa, Tú nhìn theo mãi hút bóng, chiếc

thuyền chỉ còn bé bằng chiếc lá tre lẫn vào đám thuyền xuôi ngược trên sông. Lúc đó hai người thợ lặn từ dưới bè bơi ra, trên tay đỡ xác một cô gái tóc xoã dài, thân hình cứng đờ như bằng thạch cao áo quần dính bết vào người, da tái nhợt như nền bạch lập, Tú chạy ào đến cùng với cậu Huy đỡ đặt lên bè.

Ông lão già chấp tay vái ba lạy, rồi chẳng hiểu ông ta lấy ở đâu ra chiếc chiếu hoa trải lên cát và kính cẩn đặt cô gái nằm lên đó.

Cả xóm đổ ra xem, không ai dám lại gần, một bà cụ mang ra thẻ hương thấp cắm lên cát phía dưới chân.

Mọi người trầm trồ: Chết rồi mà vẫn đẹp quá thể!

Tú nước mắt giàn rụa, cậu nén tiếng nấc nghẹn tắc ở cổ. rồi không thể để bạn nằm trơ trước mắt mọi người, cậu lật nửa tấm chiếu đắp lên.

Huy bảo với Tú:

- Bây giờ cháu ở lại đây trông Quỳnh. Cậu chạy về lo xe cộ.

Vừa lúc đó xe ô tô của Hưng xịch đến. Anh mở cửa xe chạy bỏ tới, tay nhấc kính xuống lau lia lịa, rồi túm lấy Huy nói:

- Cậu Huy ạ, có thể là Quỳnh chưa phải đã chết, có thể nó bỏ đi hoặc trôi dạt đâu đó. Cháu bơi khá lắm mà!

Huy nói nhỏ nhẹ:

- Anh ạ, em đã vớt được cháu rồi.

Hưng trợn mắt nhìn Huy, giọng lạc đi:

- Cậu nhìn kỹ chưa, có thể không phải nó thì sao?

- Đúng là cháu rồi anh ạ.

Hoa và nước mắt

Chương 11

Hưng gần như đứng không vững, anh loạng choạng dò dẫm như người mù, đến bên cuộn chiếu ngồi sụp xuống rồi đỡ chiếu ra, Quỳnh lúc này dưới ánh nắng, đã mềm lại, cô bé như đang nằm ngủ. Hưng đưa tay vuốt tóc con, anh lẩm bẩm: " Con ơi, sao con lại bỏ bố mà đi, bố biết sống với ai bây giờ? "

Giọng anh nghẹn lại trong họng, người đứng ngoài chỉ thấy hai vai rung lên và tiếng nấc rên rĩ.

Tú đứng cạnh, nước mắt tuôn trào, em không lau mà đứng như tượng. Huy hai mắt nhoà lệ, cắn môi để không bật ra tiếng.

Nhìn cảnh những người đàn ông khóc lặng lẽ, một nỗi đau lan truyền ra đám

đông, đến nỗi mấy ông thợ lặn cũng đưa tay quyết nước mắt.

Bỗng một tiếng kêu như xé: " Con ơi, Quỳnh ơi...". Tuyết lao vào đám đông và lăn đến bên con gái, cô nằm xoài ôm thi thể con, mọi người đến định gỡ ra, thì bỗng nghe tiếng òng ọc, và khoé miệng Quỳnh tuôn trào máu đã thắm màu.

Mấy bà già trách những người đứng cạnh:

- Sao lại để cho bà ấy ôm con gái thế kia? Người chết đuối là không được để mẹ đến gần kia mà.

Một ai đó nói:

- Cô bé ấy chết rồi, cứu sao được nữa mà phải kiêng.

- Nhưng như thế là hồn đi không thoát, sẽ cứ luẩn quẩn cạnh người thân.

Thật chẳng hiểu gì cả.

Huy đến cạnh chị gái, xốc chị ngồi dậy và trách:

- Chị đừng yên cho cháu nằm, sao lại vầy vò nó thế kia

Tuyết lấy khăn lau miệng cho con, cô cứ vuốt ve mãi khuôn mặt con, và khóc rên rỉ không ra tiếng, chỉ thấy toàn thân rung lên bần bật.

Đám đàn bà đứng cạnh thấy cảnh nào lòng đó đều rơi nước mắt.

Huy chạy ra xe ô tô nói với lái xe:

- Chờ cháu Quỳnh về được không? Cậu có kiêng không?

Lái xe bảo:

- Đây là xe riêng của thủ trưởng Hưng. Xe bố chở con thì không phải kiêng gì hết. Xe công thì không dám đâu.

- Thế cậu chuẩn bị nhé. ĐI ngay, không nằng gắt lên thì trương lên mắt.

Lái xe lấy tấm ni lông lót lên đệm ghế sau.

Hưng bế con gái đi đến xe, Tuyết ngồi vào ôm giữ con. Hưng ngồi ghế trước.

Huy đến gần bảo:

- Chở vào bệnh viện để nhờ nhà lạnh anh ạ.

Hưng nói giọng quyết đoán:

- Tôi đưa cháu về nhà. Cậu đi mua cho tôi bốn cây đá. Bất cứ giá nào cũng mua.

Chiếc ô tô chạy chậm chậm trên con đường đá mấp mô ổ gà. Đám đông tản dần, bờ sông trở lại thờ ơ với trời nước. Ông già đầu bạc đến gần Huy, giọng ông run run:

- Thôi, tôi không lấy tiền công đâu. Xin chia buồn cùng gia đình.

Huy lắc đầu:

- Tôi phải thanh toán đầy đủ với ông. Tôi cảm ơn ông và các anh đã đưa cháu lên bờ yên lành. Xin gửi ông hai trăm ngàn như đã thoả thuận.

Ông già tần ngần rồi đưa tay nhận tiền, ông nói nho nhỏ:

- Xin anh. Mong anh thông cảm cho nghề kiếm sống của chúng tôi, anh

đừng nói gì với ai cả.

Huy vỗ vai ông già:

- Ông yên tâm

- Cám ơn anh.

Huy bảo Tú:

- Cháu ngồi lên xe, hai cậu cháu mình đi mua đá. Rồi đến nhà Quỳnh để lo sửa soạn tang lễ.

Tú ngồi sau xe, cậu đoán là những người chở bè ấy đã giấu thuốc phiện lậu dưới bè. Nhưng cậu chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ đến chuyện đó nữa. Hình ảnh Quỳnh cứ chập chờn mãi trước mắt cậu bé, đồng thời cảm giác lạnh toát từ thi thể Quỳnh làm cậu rùng mình kinh sợ. Lần đầu tiên tay cậu chạm vào cơ thể phụ nữ, người bạn gái mà cậu yêu dấu, vậy mà rợn người đến kinh hoàng.

Xe Hưng đỗ trước cửa nhà, Thiên Thanh mừng rỡ chạy ra đón. Suốt sáng nay cô chẳng nuốt nổi một miếng nào. Cứ bé con đi ra đi vào. Vừa đến bậc thềm cô thấy Tuyết trong xe bước ra, Thanh sững người, con uất ghen chen lấy họng.

Hưng nhìn thấy Thanh mà chẳng có một lời chào, anh nói với Tuyết giọng đầy thân thiết:

- EM để anh bế con vào.

Hưng bế bé Quỳnh đi vào. Thanh hoảng sợ kêu lên:

- Sao lại đưa người chết về nhà?

Hưng quát:

- Tránh ra cho người ta đi !

Thanh đứng chặn giữa cửa, nói gay gắt:

- Chở vào nhà xác bệnh viện. Không được đưa vào nhà. Rồi tai hoạ lại đổ vào gia đình.

Hưng hét lên:

- Tránh ra. Đây là nhà của tôi. Cô sợ thì rút đi !

Thanh sững sờ khóc nức lên, rồi bế con chạy lên gác. Tuyết đứng nhìn cảnh đó, vừa thương hại Thanh, vừa đố kỵ. Cô cảm thấy mình bước vào nhà của mình. Tuyết chạy theo Hưng, anh bế con gái vào buồng tắm, và bảo với

Tuyết:

- Em tắm rửa cho con. Anh soạn giường cho nó.

KHông hiểu sao, hai người lại rộn ràng làm mọi việc như chăm sóc đứa con đang sống, họ không hề khóc lóc đau buồn.

Tuyết tắm rửa cho con, thân thể đứa con gái đang độ dậy thì thật hoàn mỹ.

Cô nhẹ nhàng lau làn da trắng mịn, chải tóc gội đầu cho con. Dùng tấm khăn bông rộng choàng kín và gọi:

- Anh Hưng bế Quỳnh ra để em mặc áo cho con.

Tuyết mặc cho con chiếc áo dài màu hoàng yến, chiếc quần xoa trắng, đi tất trắng, găng tay trắng. Rồi cô thoa phấn hồng, tô son, kẻ lông mày.

Quỳnh nằm trên chiếc giường của mình, nét mặt hồn nhiên, cô bé thêm thiếp ngủ, đẹp lộng lẫy, như nàng Công chúa ngủ trăm năm trong truyện cổ tích.

Vừa lúc đó Huy và Tú lịch kịch khiêng các cây đá lên, họ bọc đá vào các túi nilông to rồi đặt quanh Quỳnh. Chẳng hiểu sao là họ đều nghĩ là cần để Quỳnh ngủ yên, mọi người đi lại rón rén như sợ làm cô gái thức giấc. Không ai khóc, mà nét mặt họ hình như yên tâm vì đã cứu được Quỳnh.

Hưng thì thầm bảo với Huy:

- Cậu rra đây bàn việc tổ chức lễ tang xem nên làm như thế nào? Cậu giúp tôi với, tôi chẳng biết nên làm gì bây giờ.

Tú đến bên cạnh Hưng lễ độ nói:

- Cháu xin phép về báo cho các bạn. Chiều nay hai giờ chúng cháu sẽ đến giúp cô chú dọn dẹp, làm tất cả mọi thứ cần thiết.

- Ừ cháu về đi. Chú cảm ơn cháu vô cùng.

Tú lí nhí nói:

- Dạ đó là nhiệm vụ của cháu.

Tuyết kê một chiếc ghế ngồi cạnh giường con, mắt không rời khuôn mặt đứa con gái, mà 5 năm nay bây giờ cô mới lại được ngắm nhìn gần như thế này:

" Con tôi đẹp quá! "

Hưng đến bên cạnh Tuyết nói nhỏ:

- Bây giờ em về nhà nghỉ, và báo cho mẹ biết tin. Sáng mai em trở lại đây để làm lễ.

Tuyết ngẩn ngơ hỏi:

- Làm lễ gì?

- Lễ tang em ạ.

Tuyết bỗng thét lên:

- Trời ơi, thế là con tôi chết thật rồi sao?

Tuyết định lao tới ôm lấy con.

Nhưng Huy đã giữ Tuyết lại, dìu ra khỏi phòng và đưa xuống ô tô, nhờ lái xe chở về nhà họ.

Tuyết như cái xác không hồn, đầu óc cô rối loạn tất cả: Cô vừa chăm sóc con, bây giờ lại bảo sắp đem chôn nó? Cô vừa bước trở về nhà mình, bây giờ lại bảo về nhà, vậy nhà cô ở đâu?

Một xe com măng ca cảnh sát đến nhà Hưng, rồi ba cảnh sát bước xuống đi vào nhà. Những bước đi rầm rập đều bước, nét mặt lạnh lùng vô cảm, họ dừng lại cùng đưa tay lên mũ chào. Hưng và Huy đang ngồi hút thuốc, chưa kịp bàn gì thì vội đứng dậy chào đáp lễ, nét mặt khó chịu. Ở đâu mà công an

đến tất là sẽ có chuyện rắc rối.

Một đại úy còn rất trẻ xuất trình thẻ công vụ, rồi anh ta đưa công lệnh giao nhiệm vụ điều tra về vụ tự tử của cô Mạc Lệ Quỳnh cho Hưng, anh gỡ kính lau lau rồi đọc.

Hưng thở dài rồi nói đầy vẻ chán nản:

- Đồng chí có thể thư lại sau đám tang được không?
- Không, phải làm ngay. Cần phải chờ tử thi đi khám nghiệm.

Hưng ôm đầu ngồi phịch xuống ghế. Huy đến cạnh anh công an nói:

- Mời các anh ngồi xuống chúng ta bàn chuyện. Các anh để anh Hưng yên, anh ấy đang đau khổ lắm.
- Vâng tôi hiểu.

Anh công an quay lại nhìn Hưng, giọng dịu xuống:

- Xin phép anh.

Hưng im lặng đứng dậy vào phòng Quỳnh. Vừa đi vừa thâm nguyên rửa:

Thằng Phúc thật tệ, đã chẳng giúp gì lại còn quấy nhiễu. Thật vô phúc mà có bạn là thằng Phúc !

Huy pha chè, rút thuốc lá ra mời, anh nói giọng thân tình, nhưng vẫn giữ sự tôn trọng với nhà chức trách:

- Gia đình rất cảm ơn các anh đã đến kịp thời để giúp đỡ. Nhưng báo cáo với các anh là cháu đã ngâm dưới nước từ trưa hôm qua. Hôm nay lại trời nồm, sợ chờ đi thi e không đảm bảo vệ sinh.

Anh đại úy nghiêm trang:

- Nhưng đó là quy tắc, không thể không làm được.
- Dạ nếu chúng tôi xin chịu phí tổn, xin đón các bác sĩ pháp y đến đây có được không ạ?
- Phải cả hội đồng mới kết luận được. Vả lại ở đây làm gì có dụng cụ?
- Chúng tôi xin chờ đến đầy đủ cả hội đồng và dụng cụ.
- Ở đây có điện thoại không? Tôi phải xin ý kiến thủ trưởng.

Huy đứng dậy dẫn anh đại úy vào phòng Hưng. Anh nói riêng với anh ta: "Này thôi phiên phiên đi. Vụ này gia đình chẳng có ai kiện cáo thì việc gì phải lôi thôi? Chúng ta hiểu nhau cả. Mình xin bồi dưỡng đầy đủ" .

Anh đại úy cau mày suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được, không cần chờ đi bệnh viện nữa, nhưng cậu phải mời bác sĩ đến để làm chứng nhận đúng là tự tử, chứ không phải là sát thương rồi ném xuống nước. Mời bác sĩ của công an mới được.
- Chúng tôi sẽ mời bác sĩ của bệnh viện 198, được không?
- Được lắm. bây giờ cho mình vào phòng có Quỳnh để thu thập các tài liệu cần thiết.
- Tài liệu gì? Nó thì làm gì có tài liệu.
- THu thập nhật ký, sách vở ghi chép, tranh ảnh, vật dụng ... mượn về nghiên

cứu rồi sẽ trả lại đầy đủ.

- Thế thì vào đây.

Hung đang ngồi trầm ngâm bên con gái thấy công an bước vào, anh cau mày bỏ đi ra ngoài, thật là khó chịu. Đi đâu chúng cũng theo, quỷ tha ma bắt hết chúng nó đi.

Mấy cậu công an sững sờ trước cô gái quá đẹp. Cậu thiếu úy trẻ măng không kìm nổi thốt lên: Tiếc thật, đẹp thế này mà lại chết !

Anh đại úy nghiêm giọng ra lệnh:

- Đồng chí thi hành nhiệm vụ đi.

Huy để mặc cho họ thu hết sách vở trong phòng Quỳnh. Anh chạy sang

Hung bảo:

- Anh cho em mấy trăm bồi dưỡng cho họ. Họ cũng tử tế biết điều anh ạ.

Huy cho vào ba phong bì. Một cái riêng cho anh đại úy nhiều hơn, và hai cái kia cho hai thiếu úy ít hơn.

Khi họ đã cho hết sách vở vào bao tải, Huy mời họ uống bia, nhưng họ từ chối. Anh đại úy nói:

- Đáng lẽ tôi phải thăm vấn người trong gia đình, nhưng lúc này tang gia bối rối, để sau lễ tang, xin phép đến làm việc.

Huy nắm tay anh công an:

- Cảm ơn sự thông cảm của các anh. Đáng lẽ phải mời các anh uống nước, nhưng các anh không nhận lời, gia đình chúng tôi xin được bồi dưỡng chút ít để các anh làm việc.

Anh đại úy nói:

- Chúng tôi không được phép nhận, anh thông cảm cho trách nhiệm người thi hành công vụ.

Huy tiễn các anh công an ra xe, khi bắt tay anh nhẹ nhàng dứt phong bì vào túi áo từng người.

Xe công an vừa đi thì chiếc xích lô đỗ xích ngay trước cổng. Chị Ngọc đầu tóc bơ phờ, nước mắt đầm đìa, vừa đi vừa nức nở, chân muốn khuỵu xuống.

Huy vội chạy lại đỡ, dìu chị bước lên bậc thềm. Hung chạy ra đón chị, chị Ngọc oà khóc, Hung nói khẽ khàng:

- Thôi chị ạ. Cháu mất rồi, may là đã đem được cháu về nhà. Em cũng đau đớn lắm, chị đừng khóc nữa, thêm bối rối cho mọi người.

Chị Ngọc càng khóc to hơn, chị ôm lấy Hung rồi nói đứt đoạn:

- Hung ơi, ba chết rồi ...

- Chị nói gì vậy? Hung nắm vai chị, trợn mắt hỏi:

Chị Ngọc lắc lắc đầu đau khổ, chị rên rỉ nói:

- Chị về nhà, thấy ba đã nằm chết tự bao giờ ...

Huy bàng hoàng trước tai hoạ dồn dập đổ xuống Hung, Huy lảo lảo một

mình: " Thật là hoạ vô đơn chí". Rồi để tự an ủi anh lại nghĩ " May là mấy ông công an vừa đi rồi. Chứ không lại còn lôi thôi điều tra, rầy rà to ! ".

Đêm hôm đó chị Ngọc, cô Kim đã cùng cậu Huy đứng suốt sáng ở ngoài bờ sông để theo dõi việc vớt xác Quỳnh. Đến tảng sáng, cả thợ lặn , cả người nhà đều mệt rũ, đành phải dừng lại. Cậu Huy nói với chị Ngọc:

- Đành phải chờ ba ngày nổi lên ở đâu thì vớt ở đấy!

Chị Ngọc khóc ròng: " KHỔ cháu tôi quá! Nằm dưới nước lạnh lẽo thế này, lại còn cá mú rĩa róc thì làm sao!"

Cô Kim kéo tay chị bảo:

- Chị về nhà em, sẵn nước nóng tắm cho tỉnh lại, chứ thế này thì chị ốm mất. Chị Ngọc về nhà Kim, tắm rửa xong, định ngả lưng ngủ một lát. Ở giường bên cạnh, Kim vừa đặt lưng đã chìm vào giấc ngủ say. Còn chị cứ trần trọc, hình ảnh cô cháu gái cứ ần hiện, khuôn mặt dịu hiền, đôi mắt nâu buồn buồn như nhìn chị trách móc: Cháu khổ lắm bác ơi, sao bác lại bỏ rơi cháu một mình.

Sao mình lại thận trọng một cách tàn nhẫn đến vậy cơ chứ? Đến như mình với Quỳnh, mà mình còn quay mặt làm ngơ trước đau khổ của con bé, thì nó còn sống làm sao được giữa những người thân thiết mà ích kỉ thực dụng như thế được? Cháu tôi bỏ cuộc đời mà đi, vì nó chẳng biết làm sao mà sống được. Trời ơi! Chính tôi đã nuôi nó, rồi tôi lại xua đuổi nó không cho vào nhà mình !

... Hồi sinh Quỳnh, Tuyết ốm nặng, phải tiêm kháng sinh nên mất sữa. Ngọc lúc ấy còn đang nuôi cu Hiền, vì sữa nhiều nên con đã đầy năm mà vẫn chưa cai sữa. Thế là chị bé Quỳnh về nuôi bằng sữa mình. Cu Hiền thì thôi bú, chuyển sang ăn cơm nát. Đến khi Quỳnh được sáu tháng, Tuyết khỏe hẳn mới bé con về nuôi bằng sữa bò. Tuy vậy hàng ngày Ngọc vẫn phải đến để chăm sóc, tắm rửa. Phần vì Tuyết còn lóng ngóng chưa biết nuôi con, nhưng chính là chị nhớ con bé quá, chị yêu nó như con mình. Con bé lớn lên yêu bác Ngọc lắm. Nó thường tự hào khoe với mọi người: Cháu giống bác Ngọc, bác Ngọc cháu đẹp như Phật bà. Thật ra Quỳnh giống Tuyết , nhưng khuôn mặt nó đầy đặn bầu bầu lại trắng nõn nà nên thoảng nhìn giống bác Ngọc. Những ngày rằm, mùng một mà trùng vào Chủ nhật là Quỳnh được bác Ngọc cho theo lên chùa lễ Phật.

Từ sáng sớm Ngọc đi qua nhà Hưng, Quỳnh đã chờ sẵn ở cổng, con bé xúng xính trong chiếc áo dài tí xiu, đội chiếc nón chỉ lớn hơn chiếc đĩa tây, đi đôi hài nhỏ. Thấy bác dừng xe đạp, nó chấp tay trước ngực chào: A di đà Phật ! rồi hai bác cháu cùng cười, nó leo tót lên cái đèo hàng ôm lưng bác. Hai bác cháu đi đến chùa Bà Đát.

Ngọc đeo cháu đi vòng quanh bờ Hồ Hoàn Kiếm, buổi sáng mặt hồ phẳng lặng như gương, đèn Ngọc Sơn ẩn hiện trong lùm cây soi bóng xuống nước lung linh, cây si cổ thụ xoà ra như đang xoa tóc gội đầu. Cây cầu đỏ như chiếc lược chải lên mái tóc xanh mượt. Chẳng hiểu sao mỗi lần nhìn cảnh vật quen thuộc này, thì lòng lại dội lên một niềm xúc động mới mẻ. Hình như cảnh đã đẹp thì ngàn năm vẫn luôn luôn hiện lên vẻ đẹp bất ngờ. Cái đẹp không thể cũ được chăng?

Quỳnh níu bác Ngọc bảo:

- Cho cháu đi dạo quanh hồ một lát.
- Ừ bác cũng thích thế, ta đi bộ đến chùa nhé.
- Vâng thế thì thích quá. Bác ơi cháu đói bụng lắm.
- Bác mua xôi cho cháu ăn nhé.
- Cháu thích bánh mì patê cơ
- Nhưng hôm nay phải ăn chay. Ta đi lễ Phật cơ mà.
- À vâng. Cháu quên mất. Quỳnh cười khanh khách vui vẻ. hai bác cháu mua hai gói xôi lạc, ngồi ở ghế đá ăn.

Quỳnh biết bác Ngọc nghèo, chẳng bao giờ nó vói mua thứ gì đắt tiền.

Hai bác cháu ngồi ngắm cảnh một lát rồi đi vào phố Hàng Trống để rẽ vào chùa. Giữa phố xá tấp nập, thế mà khi rẽ vào một ngõ nhỏ thì bỗng bước vào một vùng tĩnh mịch, một bức tường hoa thấp dẫn lối vào một khu vườn cây cối râm mát, trồng đủ các loại hoa thanh khiết. hoa hồng đủ màu: hồng, trắng, vàng, nhung thắm, đỏ. Hoa trà ngan ngát thơm dịu, hoa nhài trắng từng chùm toả hương, hoa sói kín đáo giản dị mà hương thơm cao sang tinh khiết.

Cây bưởi quê mùa đứng ở góc vườn, từng chùm hoa màu ngà như quả chuông nhỏ rung rung những chiếc nhụy vàng, toả hương thơm đến ngạt ngào, thấm đẫm cả không gian, thấm đến những mái chùa nâu thẫm dịu dàng.

Quỳnh đứng sững nhìn vườn hoa, mắt mở to, khuôn mặt ngây ngất, nói thầm thì: Cháu thích ở đây quá!

Một nữ sư bước ra, chấp tay cúi thấp đầu chào, nhà sư còn trẻ và đẹp nữa:

- A di đà Phật.

Ngọc chấp tay cung kính đáp lại:

- A di đà Phật. Thưa thầy giờ này đã được vào lễ chưa ạ.
- Xin rước bà và cô vào.

Quỳnh thỏ thẻ nói với vị sư:

- Cô ơi, ở đây thích quá. Cháu muốn ở đây có được không?

Ngọc vội bảo cháu:

- Cháu phải thưa " thầy". Không được gọi là cô.

- Nhưng nhà sư là đàn bà cơ mà.

Nhà sư cười dịu dàng:

- Thừa bà cứ để mặc cháu gọi thế nào cũng được, trẻ nhỏ hồn nhiên là quý.

Quỳnh nắm tay nhà sư hỏi:

- Thầy ơi, cho cháu đi xem chùa nhé.

- Quỳnh! Đi vào lễ đã. Đừng quấy nhà chùa, ngày lễ còn bận nhiều việc.

CHị vội vàng máng át cháu ngay.

Nhà sư đi vào các gian thờ, thắp nến, rồi ngồi xếp bằng, lật quyển kinh Phật viết bằng chữ nho để trên cái kệ thấp trước mặt, rồi tay gõ mõ, tay lần tràng hạt, miệng tụng kinh, tiếng trầm trầm dịu dàng như tiếng ru của người mẹ, đưa hồn người phiêu diêu vào nơi yên tĩnh thanh bình.

Quỳnh đứng cạnh bác, nhìn bác lễ và bắt chước vái lạy. Khi ra về Quỳnh bỗng nhận xét:

- Bác Ngọc này. Nhà sư tụng kinh như thế cháu buồn ngủ lắm. Có phải vì thế mà các Đức Phật đều nhắm mắt ngủ hết không ạ?

Ngọc buồn cười ôm cháu vào lòng: "Ừ đúng thế"

Một hôm Ngọc thấy Quỳnh đến nhà, mắt đỏ hoe, Quỳnh ôm lấy bác buồn rầu nói:

- Bác ơi, cháu muốn lên chùa ở với cô sư. Cháu chán ở nhà lắm.

Ngọc tưởng cháu nói đùa, nên đùa lại để trêu:

- Thế thì hai bác cháu mình cùng lên chùa đi tu

- Cháu ghét mẹ cháu lắm. Cháu không muốn ở nhà nữa.

- Cháu không được nói thế. CON mà ghét mẹ là tội lỗi nặng lắm. Đức Phật không chấp nhận những kẻ bất hiếu như vậy đâu.

Nghe bác lên giọng đạo đức, Quỳnh bỏ về chẳng nói gì nữa. RỒi đến khi ông giáo Thư về ở với con gái, thì mỗi lần Quỳnh đến, nó chỉ chào bác Ngọc, rồi vào nói chuyện với ông. Xem ra càng ngày nó càng ngại nói chuyện với bác Ngọc.

Tại sao Quỳnh lại không muốn tâm sự với mình nhỉ? Xa cách giữa hai bác cháu chính là tại mình đã giăng ra hàng rào đạo đức, một thứ đạo đức không cần đến tình người. Kẻ vô đạo tàn nhẫn đã đành, nhưng người giữ đạo lý có khi lại còn tàn nhẫn hơn. NGọc lại nhớ đến cuộc nói chuyện với ông giáo Thư, khi ông có thuyết phục cho Quỳnh đến ở cùng, nhưng chị đã gạt phắt, với những lý lẽ mà chẳng thể nào bác bỏ được.

Trời ơi, QUỲNH ơi, đến chết bác cũng không thể nào tha thứ cho mình được về tội lỗi này. Bác đã xua đuổi cháu, khi cháu đang cùng đường đau khổ.

Càng suy nghĩ, chị càng không sao ngủ được, chị ngồi dậy rồi rón rén đi ra khỏi giường, chải đầu, mặc áo, đi ra thuê xích lô để lên chùa. Lúc này chỉ có đến trước Đức Phật để ăn năn xám hối thì mới mong giải được nỗi nhưc

nhớ này. Phật đã dạy: Tội lỗi là do tâm mình tạo ra, thì cũng phải từ tâm mình mà sám hối. Chẳng ai có quyền tha thứ hay trừng phạt. Ngồi trên xích lô, chị Ngọc không trông thấy gì trên đường phố, chị trầm mặc lắm nhằm bài kinh Sám hối:

.....
.....
.....
.....
.....

Chị cứ đọc đi đọc lại như tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ. Cứ lặp đi lặp lại một cách vô thức để tự ru mình vào cõi hư vô. Đến khi xe đỗ trước cổng chùa, Ngọc mới sức tỉnh bước xuống. CHị trả tiền xe mà cung kính cúi đầu đưa bằng hai tay như cúng tiền công đức. Ông già lái xe ngạc nhiên và lễ độ nói: " Cảm ơn bà".

Chị đi vào ngõ và đứng sững trước cổng chùa. Mấy đứa bé gái đang đứng ngắm hoa, một em nói:

- Ở đây thích quá! Giọng nó véo von như Quỳnh hồi nào. CHị bước vào chùa, lại gặp một em gái khác, em nói với sư thầy:

- Thầy ơi, tại sao Phật lại ngủ ngồi hết thế kia?

Sư thầy bật cười. Còn chị cảm thấy đau nhói trong tim. Hình ảnh Quỳnh như theo chị từng bước chân.

Sư thầy chào chị:

- A di đà Phật. Chẳng hay mấy hôm nay bà có việc trọng gì mà quá bộ đến đây lễ Phật vào ngày thường?

- A di đà Phật. Bạch sư thầy, hôm nay con đến để xin được lễ tạ sám hối. Sư thầy cúi đầu đi vào điện thờ thắp hương lên bàn thờ và ngồi xuống bắt đầu tụng kinh.

Ngọc đứng ngay thẳng, hai tay chắp trước ngực, mắt nhìn tượng Phật, tâm tưởng hướng về đức hạnh cao cả của ngài, bày tỏ nguyện vọng thành tâm sám hối của mình, rồi chị xá ba xá và cắm hương vào lư.

Lúc đó sư thầy đánh ba tiếng chuông., Ngọc lạy ba lạy, rồi quỳ xuống, ngửa hai bàn tay như nâng chân đức Phật, chị cúi lưng, đầu sát đất đặt trán lên hai lòng bàn tay. CHị cứ cúi lạy nhiều lần, từ tốn theo tiếng tụng niệm của sư thầy. Lạy ba mươi lạy, chị lại đứng lên vái, rồi lại quỳ xuống lạy...

Cho đến khi sư đọc hết các bài kinh, thì Ngọc đã bái lễ đến hàng trăm lạy như thế.

Sự hành xác ấy không làm chị mệt mỏi, mà đã trả cho chị tâm thể thanh tịnh.

Hoa và nước mắt

Chương 12

Lúc đứng lên từ tạ nhà sư, đôi mắt của Ngọc đã bình tâm trở lại. Chị đến hòm công đức bỏ vào đấy tất cả số tiền còn lại. Chị đi bộ về nhà. Lúc này chị mới sực nhớ đến bố. Ông giáo từ tối qua chưa ai lo cơm nước cho. Cả nhà bối rối tang gia, mọi việc nhà đều bỏ bễ cả. Giá cu Hiền ở nhà thì còn hi vọng nó chăm lo cơm nước cho ông. Nhưng mấy hôm nay nó lại đi tham quan Lạng Sơn, nhà chỉ có một mình ông thôi.

Ngọc vừa đi vừa chạy, về đến cổng nhà, chị đứng thở dốc rồi thò tay vào mở chốt trong. Cửa nhà đóng kín nhưng không có khoá ngoài, thế là ông đang ở nhà. Chị gọi mãi chẳng thấy ai ra mở, chị đành cậy chốt, đẩy cửa vào. Ông giáo vẫn nằm ngủ trên giường, cửa sổ để mở, ánh nắng chiếu vào thành những vệt lốm đốm sáng, bóng lá cây lay động, Ngọc tưởng ông đang cử động thức giấc. Chị nói to trách móc:

- Ông ơi, muộn rồi, mười giờ sáng mà ông vẫn ngủ ư?

Chẳng thấy trả lời, chị hỏi tiếp:

- Con nấu mì ông ăn nhé.

Vẫn im lặng. Chị Ngọc chợt nhận ra dáng nằm của ông là lạ. Tay thông xuống giường, chân co chân duỗi, gối chệch sang một bên, cái chân đắp hồ trên bụng. Chị chạy lại lay gọi, vừa động đến người ông, chị hét lên: "Trời ơi là trời, ông đi tự lúc nào".

Chị ôm lấy bố, ghé tai nghe tim, rồi cuống quýt lấy dầu xoa vào thái dương, vào chân. Nhưng ông giáo Thư đã lạnh cứng. Có lẽ ông đã ra đi từ đêm qua. Khi mặt trăng quả thị rơi xuống chân trời. Ông đi về phía ấy để đón Quỳnh của ông từ trong quả thị trắng bước ra.

Ngọc làm sao biết được điều đó? Đó là tình cảm thiêng liêng giữa ông và cháu, hai con người đồng cảm cùng niềm vui và nỗi đau thanh khiết, mà kẻ trần tục ích kỉ chẳng bao giờ hiểu nổi.

Nét mặt ông mỉm cười thanh thản, mắt ông mở hé hướng nhìn ra cửa sổ.

Ngọc kể lại cho Hưng và Huy nghe về cái chết của ông giáo Thư. Chị chấm nước mắt rồi nói:

- Có lẽ đêm qua về, ba buồn nên uống rượu. Chị thấy chai rượu để trên bàn hết sạch, rồi ba say, đến giường nằm ngủ, cửa sổ để mở nên bị cảm lạnh.

Chị chẳng dám nói là ông giáo đã chẳng ăn gì nên càng say nặng. Còn cái đã bỏ quên mất bố, thật là tội bất hiếu không thể tha thứ được.

Cả hai chị em chìm trong nỗi đau đớn đến tê dại, họ không khóc nổi nữa, ngồi đờ ra như hai xác chết. Huy chán cảnh cho gia đình Hưng quá, anh thấy trách nhiệm mình phải giúp đỡ. Anh nói với Hưng:

- Anh Hưng ạ, em nghĩ có lẽ phải rước bác về đây, rồi tổ chức tang lễ cả hai ông cháu một thể.

Hưng mở to đôi mắt cận thị, anh gỡ kính xuống lau lau , rồi nói:

- Trời ơi, biết làm thế nào bây giờ? Cậu bảo giúp tôi với!

Huy phải đóng vai trò chỉ huy, bởi Hưng lúc này như kẻ mất hồn. Anh phân công:

- Bây giờ em cùng chị Ngọc về nhà để đưa thi hài ông về đây. Còn anh Hưng gọi điện đến cơ quan báo tin và yêu cầu cử đến vài cán bộ để giúp đỡ.

- Thôi chả cần đến cơ quan cậu ạ. Rồi Lâm nó lại đến, thì lại chướng mắt trước họ hàng, bè bạn.

HUY điềm tĩnh nói:

- Anh cứ yêu cầu họ đến. Nếu Lâm đến em sẽ sai nó chạy các việc, không cho xuất hiện tại đây đâu.

- Thôi thì tùy cậu lo liệu. Cậu bảo anh phải làm gì?

- Gọi điện xong, thì anh cho dọn phòng khách để làm nơi quàn. Em sẽ bảo cháu Tú gọi bọn học sinh đến giúp anh dọn dẹp.

- Thế còn chị làm gì? Ngọc hỏi như chính cậu ta là trưởng nam vậy.

- Chị dẫn em về nhà để em đưa ông về đây. Sau đó chị đến cô Kim bảo cô ấy đến đây để lo chè nước tiếp khách. Lại còn phải chuẩn bị mấy mâm cơm cúng nữa.

Suy nghĩ một lát rồi Huy nói tiếp với chị Ngọc:

- Bây giờ chị chạy lên gác báo cho chị Thanh biết tin. Dù sao chị ấy cũng là con dâu trưởng. Chị phải dặn chị ấy biết cư xử đúng đắn. Bởi vì thế nào chị Tuyết cũng phải đến đây. CHớ có làm điều gì ghen tuông thì chẳng ra làm sao đâu.

Hưng nói chen vào, giọng kiên quyết:

- Không, cô Thanh không nên có mặt trong tang lễ này. Từ hôm qua, bạn bè của Quỳnh cứ đi qua đây là chửi rủa là "mụ di ghê độc ác". Thật ra thì lỗi không phải là do cô ấy gây ra một mình đâu. Nhưng nên đem cô ấy đi lánh nơi khác. Và lại cần giữ cho thằng bé con được yên tĩnh.

Ngọc vội vàng nói chen vào:

- Cậu Hưng nói phải đấy. Chị sẽ đưa cô ấy về nhà chị ngay bây giờ, để cô ấy được lạy tạ ông. Rồi cô ấy cùng cháu bé ở đấy mấy ngày cho xong việc tang lễ rồi hãy trở về.

- Vâng, CHị nghĩ như thế là hợp lý lắm, cảm ơn chị.

Ngọc lên gác gặp Thanh. CÔ ấy đang ngồi khóc tím tím, thấy Ngọc vào Thanh khóc oà lên:

- CHị ơi, em khổ quá, em không làm gì ác, mà Quỳnh lại như thế! thật em chẳng thể sống được nữa.

Ngọc vuốt tóc Thanh, chị dịu dàng nói:

- Không ai quy lỗi cho em đâu, Hưng cũng bảo em không có lỗi trong chuyện này. Tất cả chúng ta, người thân của Quỳnh đều có lỗi. Vậy em đừng tự dằn vặt nữa. Phải giữ gìn sức khỏe mà chăm sóc cháu bé.

- Em cảm ơn chị đã không nghĩ xấu về em.

- CHị báo cho em một tin buồn nữa. Ba đã mất đêm qua rồi. Có lẽ ông đau đớn quá nên đã đi theo cháu.

Thanh sững sốt, nhưng chẳng hề xúc động, cô ấy hầu như không quen biết ông già.

Từ khi cô lấy Hưng, ông giáo Thư chẳng hề đến nhà lần nào cả. Chỉ mỗi một lần vào dịp Tết, Hưng đưa cô đến nhà chị Ngọc để chúc tết là cô được trông thấy ông. Thậm chí khi cô sinh con trai, đứa cháu nội đích tôn, mà ông chỉ gửi đến cái vòng bạc có khắc tên cháu do ông đặt: Mạc Hưng Thịnh để cháu đeo vào chân.

Bây giờ ông đã mất mà ông cháu chưa hề gặp nhau.

Thanh nói giọng thiết tha cầu khẩn chị:

- Chị cho em đưa cháu đến để cháu được lễ ông. Cu Thịnh là cháu đích tôn của ông cơ mà!

Thanh rất muốn khẳng định vị trí mình trong gia đình Hưng. Ngọc gật đầu bảo Thanh:

- Em soạn sửa quần áo của em, của cháu và các thứ cần thiết. Chị đưa em đến nhà chị bây giờ. EM và cháu sẽ ở đây vài ngày.

Thanh giật mình, tròn mắt ngạc nhiên hỏi:

- Sao em lại phải đến đây?

- Thế này em ạ. Bây giờ lễ tang phải tổ chức tại đây, vì cậu Hưng là con trai trưởng. Cậu Hưng sợ cháu bé không được yên tĩnh, lại hương khói suốt ngày, cháu hít vào sợ độc. Bởi vậy cậu ấy bảo chị đón em về nhà chị, để giữ sức khỏe cho cháu.

- Chị ơi, em là dâu trưởng, em phải có mặt trong lễ tang của ông chứ. Em không đi đâu cả.

Ngọc ôm vai em dâu thân thiết nói:

- Em nghĩ đến nhiệm vụ dâu trưởng là quý lắm nhưng chị nghĩ trách nhiệm lớn hơn là em phải giữ gìn thằng cháu trai cho dòng họ. Cả họ cảm ơn em đã sinh con trai.

Câu nói đó làm mát lòng mát dạ Thanh. Cô vội đứng dậy thu xếp những áo quần cần thiết của hai mẹ con vào vali, bỏ vào túi du lịch các thứ sữa, bột, đường...

Rồi sực nghĩ ra điều gì đó, Thanh ngồi thừ, lát sau cô nói:

- CHị ơi, chị bảo anh Hưng lên nói với em, thì em mới đi, nếu không anh ấy lại trách em bỏ nhà bỏ cửa lúc tang gia.

- Ừ, EM chuẩn bị nhanh lên nhé. Cậu Hưng cũng định lên đấy.

Ngọc gặp Hưng bảo:

- Cậu lên gặp cô Thanh, nói vài câu cho cô ấy yên lòng.

- Rách việc! Hưng lầu bầu rồi đi lên gác.

Mở cửa phòng thấy Thanh đang soạn sửa đồ đạc, Hưng cảm thấy yên tâm.

Anh nói với Thanh:

- CÔ với con đến nhà chị NGọc ở mấy hôm, xong việc ở đây tôi sẽ đến đón hai mẹ con về.

Thanh ngược nhìn chồng hỏi giọng rụt rè:

- Anh sẽ không bỏ mẹ con em chứ?

Hưng gắt lên:

- Tại sao lại hỏi vớ vẩn thế? Con tôi đời nào tôi bỏ.

Thanh cúi mặt nói lí nhí:

- Nhưng mà bà Tuyết bà ấy lại đến đây, mà anh thì chỉ yêu bà ấy thôi.

- Lúc này mà còn nói những điều vớ vẩn ấy được à?

Hưng bỏ ra ngoài, Thanh đứng sững sờ thờ dài. CÔ đến bế con lên, đưa bé bụ bẫm đẹp như tiên đồng. Đây là tình yêu của cô, là chỗ dựa vững chắc của đời cô, là sợi dây cột chặt giữa Hưng với cô.

Huy chạy lên xách vali, túi du lịch xuống ô tô. Thanh bế con đến cạnh chồng, cô dịu dàng bảo:

- Anh hôn con đi.

Hưng cau mày, lúc này anh chẳng muốn tỏ một tình cảm gì với thằng cu này, hình như điều đó sẽ xúc phạm đến vong linh Quỳnh. Tuy vậy nhìn thằng bé đang toét miệng cười với anh, hai tay hua hua rồi túm chặt lấy ngón tay anh, một tình cảm dâng trào, anh bế con và hôn thật lâu vào má, vào ngực, vào chim nó nữa. Khi anh trao lại con cho Thanh, mắt anh nhoè ướt.

Thanh sung sướng bế con đi ra ô tô. CÔ ngồi phía trước, bởi vì chỗ ấy ban sáng Hưng ngồi, còn mẹ Tuyết đã ngồi ở ghế sau, cô ghê tởm chỗ ngồi ấy.

Một lát sau chiếc ô tô ấy trở về, chị Ngọc, cậu Huy đã đón ông giáo Thư trở lại với cháu Quỳnh, để rồi hai ông cháu sẽ được ở bên nhau mãi mãi.

Giờ ra chơi hôm nay, học sinh không chạy nhảy nô đùa như mọi ngày, học sinh các lớp khác đến túm lấy một cô, cậu nào của lớp 11E để hỏi tin về Lê Quỳnh.

- Cái Quỳnh chết rồi hả? Vì sao thế?

Thật ra thì các cô, cậu này cũng chẳng biết gì hơn, ngoài chuyện đêm qua ngoài bờ sông nhộn nhạo cả lên về việc rà vớt Quỳnh.

Một người nào đó hỏi:

- Tại sao cái Quỳnh lại tự tử nhỉ?

Câu hỏi này thì mỗi nhóm có cách trả lời khác nhau. Số là bạn thân của

Quỳnh thì quả quyết là bạn ấy rất đau khổ vì mẹ bạn bỏ đi, mà lại theo một người đàn ông, rất tồi tệ rượu chè, trai gái, các cô bạn thân này nói:

- Tuần trước cái Quỳnh khóc vì vừa thương mẹ, vừa giận mẹ. Bọn mình đã cùng với Quỳnh theo dõi cái lão đầu ấy, và đã cho nó một trận mắng trước mặt bồ của nó.

Một số cô, cậu bạn, đêm qua đã nghe cái bà đỡ người kể về câu chuyện huyền thoại Vua Thủy Tề rước cô gái áo vàng về cung, thì lại thì thầm to nhỏ:

- Mình nghe nói số tử vi của Quỳnh là thế nào cũng sẽ về thủy cung làm hoàng hậu. Nên đến tuổi là tự khắc đi ra bờ sông bước xuống nước.

Đám bạn kẻ tin, người ngờ xì xào: " chỉ mê tín thôi!" " Ừ có thể là số mệnh thật". " Tớ chả tin mụ điên".

Nhưng số đông thì nói:

- Mình cho là tại mụ dì ghê độc ác đầy đoạ bạn ấy. Bạn ấy khổ quá nên chẳng muốn sống nữa.

- Bố bạn ấy từ khi có con trai thì không còn yêu quý bạn ấy như trước, bạn ấy buồn quá, cảm thấy cô độc.

- Mình nghĩ là tuần trước cả thầy giáo toán, cô giáo sử đều gọi bạn ấy lên cảnh cáo trước lớp. Lại còn miệt thị nữa. Bạn ấy xấu hổ, chán nản quá đấy mà.

Chỉ riêng một mình Thanh Châu là im lặng. Châu đứng giữa đám bạn bè xôn xao mà cô lại trầm ngâm nghĩ ngợi một mình: Chẳng lẽ Quỳnh lại giận mình sao? Hay là bạn ấy hiểu lầm quan hệ giữa Tú với mình?

... Trong lớp bạn bè đều yêu mến Quỳnh, riêng Châu không thích Quỳnh. Châu cho là những người học kém là những kẻ tầm thường, trí tuệ không phát triển, nghị lực kém cỏi. Mà Quỳnh lại quá đẹp, nên Châu nghĩ là bạn ấy lãng mạn. Nhất là Quỳnh luôn luôn bám sát Tú nữa.

Châu cũng có nghe các bạn kể về hoàn cảnh gia đình Quỳnh, nhưng Châu lại nghĩ, gia đình bạn ấy giàu có, chẳng phải lo miếng cơm manh áo, thế là sướng rồi còn đòi hỏi gì nữa? Châu chỉ mong được như thế thôi. Gia đình Châu bố mẹ đều là nhà báo, quanh năm túng thiếu, lúc nào mẹ cũng dăm chiêu tính toán từng đồng chi tiêu. Bố thì ốm yếu mà chẳng dám bồi dưỡng. Châu đi học về còn phải giúp mẹ may vá thuê. Thế nhưng Châu bao giờ học cũng giỏi.

Từ trước đến nay Châu cho rằng mình xử sự đúng, thế nhưng các bạn lại không thích chơi với Châu, và Châu chẳng cần! Riêng Quỳnh thỉnh thoảng thấy Châu đứng một mình, Quỳnh thường đến nói chuyện.

- Châu ơi, ông mình mới dịch mấy quyển hay lắm, Châu có thích đọc không?

- Mình bận lắm, làm gì có thì giờ đọc truyện?
- Ủ Châu giỏi thật đấy. Về nhà còn giúp mẹ bao nhiêu việc mà cậu học vẫn giỏi.
- Tại sao Quỳnh không chịu học? Tớ như cậu thì tớ sẽ đi thi toán Quốc tế cơ đấy.
- Ủ mình xấu hổ vì học dốt Châu ạ. Nhưng mà mình hay buồn lắm. Mình rất khổ tâm.

... Nhớ lại những buổi nói chuyện ấy, Châu lúc này cảm thấy ân hận. Bạn ấy hiền hậu thật thà, thế mà mình chẳng bao giờ giúp đỡ. Mình kiêu ngạo quá lắm! Giá mà mình thân thiết với Quỳnh, đừng khinh bạn ấy, thì có thể mình sẽ giúp đỡ được bạn học khá lên cũng nên. Châu tự hỏi vì sao mình lại không thích người bạn dịu dàng ấy nhỉ? Một điều tận đáy sâu tâm linh chợt loé lên: mình ghen với Quỳnh. Phải! Mình ghen vì Tú rất thân thiết quý mến Quỳnh. Mà mình thì lại mến phục Tú.

... Đã có một lần Châu hỏi Tú:

- Tại sao Tú lại thân với Quỳnh được nhỉ? Nó học dốt như bò. Chẳng lẽ nói chuyện với người ngu mà cậu không chán sao?

Tú nhìn Châu với ánh mắt trách móc:

- Quỳnh hoàn toàn không ngu. Trái lại tâm hồn Quỳnh rất phong phú. Tú thích nói chuyện với bạn ấy, vì bạn ấy chẳng kiêu ngạo như Châu.

Châu sững sốt trước câu nói thẳng thắn ấy, Châu cúi:

- Chẳng qua là cậu mê nó đẹp. Sắc đẹp có sức mạnh thật !

Chính vì thế, mà lần Tú nói chuyện thân thiết với Châu trước mặt Quỳnh, cậu ta bảo rằng " Sắc đẹp chỉ để mà nhìn, phải có trí tuệ thì nói chuyện mới thú vị". Lúc ấy Châu đắc ý lắm, Tú đã hiểu đâu là chân giá trị thật của con người. Có thể chứ ! ...

Trời ơi, mình đã xúc phạm bạn ấy. Mình thật tội tệ làm sao ! Mình học giỏi nên mình khinh bạn ấy dốt, còn bạn ấy đẹp thì có bao giờ bạn ấy chê mình xấu đâu. Có lần Châu nói với Quỳnh:

- Bạn đẹp thật đấy. Trời ban cho cậu một ân huệ mà chúng mình không được may mắn ấy.

Quỳnh buồn rầu nói:

- Châu cũng rất đẹp mà Châu không biết đấy. Hôm bố mình thấy Châu, ông ấy bảo: " Bạn con có khuôn mặt rạng ngời. Đó là cô bé đẹp người, đẹp cả trí tuệ. Còn mình thì đầu óc u tối quá! ...

Châu đang miên man nghĩ ngợi thì các bạn reo lên:

- A ! Tú đến kia rồi ! Sao mà muộn thế?

Tú quần áo xốc xếch, tóc tai bơ phờ, mặt mày nhợt nhạt, không cầm cặp

sách. Cậu ta lững thững đi vào, các bạn vây quanh hỏi dồn dập:

- Tìm thấy Quỳnh chưa?

Tú thở dài gật đầu. Châu chạy đến bên Tú hỏi:

- Vớt được xác Quỳnh rồi à?

Tú nhìn Châu rồi cau mày khó chịu ngoảnh mặt đi, không trả lời. Tú không thích cách hỏi rạch ròi, thô thiển thế. Điều ấy vô cảm đến tàn nhẫn đối với tình bạn.

Châu nghĩ là Tú giận mình, cô sấn lại gần hỏi:

- Sao Tú không trả lời mình?

Tú vẫn lảng lảng đi vào lớp. Cô Vân chủ nhiệm lớp đi ra gặp Tú, cô hỏi đầy xúc động:

- Sáng nay cô nghe tin bạn Quỳnh mất. Chắc là em đến giúp gia đình bạn ấy nên nghỉ học?

- Thưa cô, vâng ạ. Mãi đến sáng nay mới tìm thấy bạn ấy. Bây giờ bạn ấy nằm ở nhà. Em đến thưa cô cho phép một số bạn đến giúp gia đình chuẩn bị lễ tang.

- Cô sẽ xin phép thầy hiệu trưởng cho nghỉ sớm một tiết. Cô sẽ cùng các em đến gia đình bạn ấy để giúp. Em có biết định bao giờ thì đưa tang không?

- Dạ em không biết, nhưng có lẽ là sáng mai.

Cả lớp cùng ồ lên mừng rỡ. Được nghỉ học là thích rồi, bất kể vì lý do gì. Chẳng đợi ý kiến thầy hiệu trưởng, cả lũ ồ vào lớp, soạn sách vở vào cặp và lục tục ra về. Chỉ có Châu ngồi sững sờ buồn bã ở bàn một mình. Tú thấy vậy đến bên cạnh Châu nói:

- Xin lỗi Châu vì mình đã bực với bạn. Nhưng mình cảm thấy bạn chẳng thương xót gì Quỳnh cả.

Châu nhìn Tú, một nỗi ghen ngầm trỗi lên trong lòng.

- Vậy Tú yêu Quỳnh lắm ư?

- Quỳnh đối với mình là thân thiết nhất trên đời.

- Thế còn đối với mình thì sao?

- Châu là bạn, và mình cũng quý bạn. Nhưng mà lúc này mình không muốn nói chuyện như thế này đâu.

Tú bỏ Châu ngồi đấy. Cậu cảm thấy nếu thân với Châu là xúc phạm vong linh Quỳnh.

Hoa và nước mắt

Chương 13

Châu gục mặt xuống bàn khóc. Cô không hiểu tại sao mà cô không thể nào giành được tình yêu của bè bạn. Trong lúc đó thì tất cả các thầy, cô giáo đều yêu quý cô. Luôn nêu gương cô cho mọi người học tập.

Khi cô giáo chủ nhiệm trở về lớp để báo tin thầy hiệu trưởng đã đồng ý cho nghỉ một tiết hôm nay, và nghỉ sáng mai để đưa tang Quynh, và sẽ học bù vào Chủ nhật, thì lớp đã vắng teo. Chỉ còn mỗi mình Châu đang ngồi khóc một mình. Cô giáo cảm động về cô học trò ngoan, cô bé thương bạn quá đang ngồi khóc nức nở, nhưng vẫn giữ ý thức kỉ luật, chờ cô cho phép mới nghỉ học. Cô giáo xoa đầu Châu an ủi:

- Thôi em nín đi. Tội nghiệp ! Em yêu bạn Quỳnh lắm phải không?

Châu ôm cô càng khóc to hơn. Cô giáo cũng trào nước mắt. Cô dỗ dành Châu:

- Nén buồn lại em. Bây giờ chúng ta đến nhà Quỳnh để giúp đỡ.

- Vâng ạ! Châu ngoan ngoan lau nước mắt rồi đứng dậy đi cùng cô giáo.

Tú đến nhà Quỳnh thì thấy các bạn đứng cả ngoài cổng, lúng túng rụt rè không dám vào. Trong nhà có rất nhiều người lớn tuổi đi đi lại lại. Tú bỗng cảm thấy mình là người thừa, bao nhiêu hăm hở định xắn tay lên làm lụng tiêu tan hết. Các bạn lao xao hỏi Tú: " Làm gì bây giờ? ". Tú đứng ngơ ngác chưa biết nói sao với các bạn, thì cậu Huy chạy ra mừng rỡ gọi:

- Tú đây à. May quá! Nhà đang thiếu người giúp đây.

Cả lũ học sinh rạng rỡ thấy có người cần đến mình.

Cậu Huy ra sân nói với đám học sinh:

- Các cháu đến giúp đỡ gia đình, chú rất cảm ơn. Bây giờ Tú sẽ thay mặt chú điều khiển nhé. Các cháu soạn giúp phòng khách, đem hết đồ đạc ra ngoài để làm nơi quần. Một số căng rạp ở sân làm nơi đón khách...

Vừa lúc đó đám con gái đến, cậu Huy gọi cô Kim:

- Chị Kim ơi, chị với các cháu gái này lo đun nước, với nấu cỗ cúng nhé.

Bây giờ mời tất cả các cháu vào uống nước đã, lát nữa mới bắt tay vào việc.

Cháu nào đói thì có sẵn bánh mì với chuối đây. Ăn đi nhé.

Có thể nói Huy là người chủ trò tuyệt vời, mọi việc đã được tính toán đầu ra đây.

Đám học trò ngượng ngùng đều từ chối không ăn. Nhưng cô Kim cầm lên một cái bánh mì cắn ăn ngon lành rồi nói:

- Cô đói lắm, phải ăn chứ, không từ giờ đến chiều mà nhịn có mà xỉu!

Nói rồi cô đưa cho mỗi học sinh một cái bánh mì patê với hai quả chuối, các em vui vẻ cầm ăn ngay. Thực ra đứa nào cũng đói, mà về nhà ăn thì mất thì giờ. Phát xong một lượt bánh mì mà vẫn còn hơn nửa sọt. Cô Kim tuyên bố:

- Ai đói cứ việc ăn thêm. Hôm nay là phải làm cật lực mới mong xong việc

được.

Tú cũng ăn rất háu. Nét mặt Tú đăm chiêu, mà miệng nhai ngon lành. Bọn con trai được ăn là mặt tươi roi rói, và bắt đầu đùa nghịch, nói dóc. Các em quên mất là mình đến đây làm gì. Lúc thấy các bạn vui vẻ thái quá, Tú phải nhắc:

- Nhà đang có tang, đừng làm ồn như thế.

Mấy cậu vội im bặt. Một cậu đưa tay tự bịt miệng, so vai lại. Ngay cả hoảng sợ mà vẫn tếu!

Khi đã phân công công việc cho các bạn đâu vào đấy, Tú mới đi vào phòng Quỳnh, cậu muốn được nhìn thấy bạn, và ngồi cạnh bạn trong những giờ phút cuối cùng này.

Tú rón rén hé cửa lên vào. Cậu đứng sững thấy ông cũng nằm ngay giường bên cạnh. Sao ông lại vào đây nằm ngủ nhỉ? Tú đến bên ông đánh thức ông để hai ông cháu tâm sự. Tú muốn thổ lộ nỗi ân hận đè nặng lương tâm.

Nhưng khi đưa tay sờ ông, thì ông đã lạnh cứng. Trời ơi! ông cũng chết rồi sao? Tại sao ông lại chết, tối qua cháu còn trông thấy ông cơ mà?

Tú gục vào ông khóc nức nở, rồi Tú ngồi dậy nói nhỏ với ông: " Ông ơi, cháu có tội lớn với Quỳnh ông ạ. Nhưng mà cháu không cố ý vậy đâu. Cháu lúc nào cũng chỉ thân với một mình Quỳnh mà thôi. Nhưng cháu chẳng làm cách nào để Quỳnh chịu học hành được. Ông ơi cháu nghĩ là phải kích thích tự ái của Quỳnh, nên cháu đã cố ý nói với Châu là : Đẹp chỉ để nhìn, phải thông minh thì mới quý. Thật không ngờ cháu đã làm Quỳnh đau khổ như vậy. Quỳnh đã tưởng cháu phản bội, nên bạn ấy chán đời mà tự tử ...

Tú khóc tầm túc: Cháu biết làm gì bây giờ ông ơi! Khuôn mặt ông nhoà đi qua làn nước mắt, Tú tưởng như ông đang thì thầm khuyên nhủ: " Phải sống tốt với mọi người". Đó là câu nói cửa miệng hàng ngày của ông. Chính Quỳnh được ông dạy dỗ từ ngày còn bé, tính Quỳnh hiền hậu, thương yêu tất cả, chẳng bao giờ ghét ai, giận ai, và bao giờ cũng nhận lỗi về mình. Mà có lẽ bạn ấy tốt quá nên bạn ấy chẳng thể sống nổi giữa cuộc đời thực dụng này. Tú đến bên Quỳnh, tim Tú thắt lại, Quỳnh đẹp quá ! Cô Tuyết đã trang điểm cho Quỳnh , nhìn bạn ấy như đang chuẩn bị đi dự lễ hội.

Nhớ lại hôm nhà trường thi nữ sinh thanh lịch, Quỳnh cũng mặc chiếc áo dài vàng này, cả trường trở mắt nhìn Quỳnh. Tú tự hào được dẫn Quỳnh ra sân khấu, Quỳnh hỏi Tú:

- Quỳnh mặc thế này được không?

- Đẹp lắm, màu này rất hợp với Quỳnh.

- Tú làm người dẫn Quỳnh nhé. Có ngượng không?

Tú cười:

- Kể ra cũng ngượng, nhưng mà...

- Nhưng mà ... sao cơ?

- Nếu để bạn khác dẫn Quỳnh thì mình không thích.
 Vừa lúc đó Châu mặc áo màu nước biển đi vào, Châu nhìn Quỳnh với ánh mắt khó chịu, khi thấy Tú đang nói chuyện với Quỳnh thân thiết. Châu đến cạnh nói:
 - Quỳnh ơi, Châu phải ra trước, Quỳnh cho Châu mượn áo Quỳnh được không? Màu áo Châu tối quá.
 Quỳnh vui vẻ bảo với bạn:
 - Ừ Châu mặc xong đưa lại cho Quỳnh ngay nhé. Quỳnh ra sau Châu cách có hai người.
 Châu quay sang Tú bảo:
 - Tú dẫn Châu ra nhé!
 Tú ngần ngại nhìn Quỳnh rồi nói:
 - Mình nhận lời dẫn Quỳnh rồi.
 - Mình thích Tú dẫn mình. Cậu cao hơn mình, như vậy đẹp đôi hơn. Châu cố nhân chữ đẹp đôi.
 Tú lại nhìn Quỳnh, Quỳnh bảo:
 - Ừ Tú dẫn Châu ra. Sau đó lại dẫn mình ra. Như thế sẽ đỡ ngượng hơn.

Quỳnh hoàn toàn hồn nhiên, không một thoáng nào nghi ngờ Châu, và cũng chẳng hề lo cho mình, ra sau mà phải mặc lại áo thì sẽ không còn ấn tượng đẹp, lạ mắt nữa, vì màu áo, kiểu áo trùng nhau. Quỳnh dự thi vì vui chứ không có ý định tranh giành giải.

Đêm hội hôm đó rất vui, tất cả người dự đều công nhận Quỳnh đẹp nhất, thanh lịch nhất. Lúc Tú dẫn Quỳnh ra, Tú thấy tất cả hội trường vỗ tay tán thưởng, những tiếng trầm trồ khen ngợi. Còn lúc trước dẫn Châu ra thì mọi người cũng chỉ vỗ tay theo phép lịch sự thôi.

Thế mà đến lúc công bố kết quả thì Châu lại đoạt giải Hoa Hậu Thanh Lịch, còn Quỳnh chỉ đoạt giải ba, Quỳnh vui sướng hơn hờ ôm lấy Châu, lúc này Quỳnh nhường Châu mặc áo màu vàng, còn Quỳnh mặc màu lam lúc ra nhận giải.

Các bạn gái xì xào bực với Quỳnh: " Nó ngốc thế không biết? Lại đi nhường áo cơ chứ!"

Còn Quỳnh lại bảo: " Châu xứng đáng lắm. Vì Châu học giỏi, như vậy mới xứng danh hiệu Người đẹp của trường" .

Tú cũng nghĩ như Quỳnh. Châu không đẹp bằng Quỳnh nhưng Châu toàn diện hơn. Ban giám khảo đều là các thầy, cô giáo, chấm giải thế là đúng! Nhưng hôm nay đứng bên Quỳnh, Tú hiểu Quỳnh tốt và đẹp hơn Châu. Bởi lòng Quỳnh bao giờ cũng trong sáng, hành vi cư xử với bè bạn thật đẹp dễ biết chừng nào !

Tú thấy tim đau dội lên trong ngực, tại sao mình lại nhận ra " cái đẹp " muộn

màng thể cơ chứ? Phải chi nếu mình biết trân trọng Quỳnh hơn thì mình đã chẳng xử sự thô bạo xúc phạm đến thể.

Quỳnh lộng lẫy và thản nhiên nằm kia. Gần gũi mà cách xa vời vợi, Quỳnh vĩnh viễn tan biến trong cuộc đời. Nhưng Quỳnh sẽ còn lại mãi mãi trong tâm hồn Tú: VẼ ĐẸP và NỖI ĐAU của cuộc đời Tú.

Thanh Thanh dỗ con ngủ, lót vào giường xong, cô ngồi thừ bên cửa sổ, cố nhớ lại mọi điều đã xảy ra. Tất cả đều hỗn độn, khó hiểu và nghiêm trọng. Nhưng là cái gì? Vì sao lại xảy ra? Và điều quan trọng là có gì nguy hại cho mình không? Mình chẳng liên quan gì cả, hoàn toàn không. Vậy mà không hiểu tại sao mình lại bồn chồn lo lắng quá.

Tại sao lại phải lo cơ chứ? Chẳng phải con mình, chẳng phải cha mình. Họ mất đi chẳng lợi gì, mà cũng chẳng thiệt gì cho mình cả. Mặc kệ họ hàng lo toan với nhau !

Thanh đứng dậy, mang tã lót của con đi giặt. Nhà chị Ngọc chật hơn, thiếu tiện nghi chứ không được thuận tiện như ở nhà mình, cứ cho tất tậ vào máy giặt, chỉ một lát là sạch bong, khô ngay. Ở đây phải ngồi vò xát từng cái một, sốt cả ruột ! Nhưng chính vì ngồi rề rà với đồng tã lót, mà những ý nghĩ vẩn vơ cứ quần trí, chợt một ý nghĩ xô đến: " Thế nếu người ta kết tội mình là di ghê đầy đoạ, nên con chồng phải chết thì sao ?

... Lúc ngồi trên ô tô, Thanh nghe Huy kể với chị Ngọc việc công an đến điều tra về nguyên nhân tự tử của Quỳnh và họ đã thu sáng vờ thư từ của Quỳnh mang về để nghiên cứu. Họ đến lúc nào mà mình ở trên gác nên chẳng biết gì. Nếu nhớ con ranh con ghi nhăng nhít về mình thì sao? Tim Thanh thót lại. Tại sao mình lại không nghĩ đến điều này từ trước nhỉ, giá mình tỉnh táo hơn, lấy nhật ký của nó cất đi, thì có phải yên tâm hơn không? Nhưng mà dù nó có ghi gì đi nữa: Căm ghét, giả dối, thủ đoạn ... thì cũng chẳng thể kết tội mình được. Mình chưa hề mắng mỏ nó bao giờ, chưa hề để nó thiếu ăn thiếu mặc, chưa hề ngăn cấm điều gì, chưa hề nói xấu nó với bất cứ ai, chưa hề mách với bố nó một lỗi nào của nó. Vậy thì mình chẳng liên quan gì đến việc nó tự tử cả. Mình hoàn toàn chẳng có lỗi gì với nó hết. Nhưng tại sao nó lại tự tử được? Phải có nguyên nhân gì ghê gớm lắm mới khiến con người hoảng loạn như vậy.

Thanh lại nhớ đến câu chuyện Huy nói với chị Ngọc về thằng Tú đã ra bờ sông từ sáng sớm quan sát luồng nước chảy và đoán được là Quỳnh mắc dưới bè. Huy nói: " Thằng bé thật có tình có nghĩa và thông minh quá!

Không có nó thì bây giờ vẫn chưa tìm ra Quỳnh đâu". Tại sao thằng Tú lại quan tâm đến Quỳnh như vậy? Cả lớp bạn bè đông như thế, mà chỉ mỗi Tú là tỏ ra đau khổ nhất trước cái chết của con Quỳnh? À, đúng rồi, có lẽ hai đứa đã yêu nhau, và con Quỳnh chót đại chữa hoang nên mới hoảng lên mà tự vẫn. Đúng là như thế !

Thanh cảm thấy nhẹ lòng khi suy đoán được nguyên nhân hợp lý. Những loại con gái đẹp mà trí tuệ kém cỏi, thường là bọn hư đồn, sa vào vòng tình ái lãng nhãng rất sớm.. Rõ thật là mẹ nào con ấy ! Chợt nghĩ đến Tuyết , lòng Thanh lại cộm lên nỗi ghen nhứt nhối. Con mụ đẹp mã ấy đi theo giai, vậy mà ông Hưng vẫn còn chết mê chết mệt.

Thanh dần mạnh cái chậu ngầu bọt trắng xoá, bọt xà phòng bắn lên mặt, lên tóc. Cô ta cúi kính : Rõ thật tội nợ, đến cái máy giặt mà cũng chẳng sắm nổi!

Bỗng tiếng chích choè ríu rít trên cây khế ngoài vườn, Thanh ngược nhìn lên, bầu trời xanh lẫm đặng những cụm mây trắng, nắng lấp lánh trên lá, lao xao gió đùa những chùm khế vàng xanh, mòng mọng. Một thoáng quê hương hiện về. Bờ ao quê Thanh cũng có cây khế như thế. Mỗi lần ra cầu ao giặt, Thanh lại ngược nhìn cây, khi cây khế bắt đầu vàng ươm là lũ chim lại ríu rít bay về nô đùa trên cây. Những ngày ấy hồn nhiên vui sướng làm sao. Mỗi lần nhìn thấy chim ăn khế, Thanh lại nhớ đến truyện cổ tích: " may túi ba gang, đựng vàng đựng bạc". Cô lại ao ước mình giàu sang, chim thần ăn khế và sẽ cống cô đến xứ thần tiên đầy vàng bạc.

Cô thôn nữ mơ ước cao nhất là ăn ngon, mặc đẹp nhà cao cửa rộng. Hồi đó có bao giờ cô nghĩ được trên đời này có máy giặt? Thế mà chỉ mới 2 năm sống trong tiện nghi hiện đại, cô đã cảm thấy khó chịu khi phải ở tạm nhà chị Ngọc vài ngày.

Thế ngộ nhờ bây giờ Hưng đề nghị li hôn thì sao? Anh ấy đã nói lấy mình vì Quỳnh cần mình. Nay Quỳnh đã mất đi.... Nhưng mình đã có cu Thịnh, họ hàng sẽ chẳng cho phép anh ấy bỏ mình đâu. Bỏ sao được?

Thế nhưng nếu mụ Tuyết trở về thì sao? Hưng sẽ bỏ rơi mẹ con mình ngay. Anh ấy chẳng cần gì con trai.

Những ý nghĩ lộn xộn, chao đảo hành hạ Thanh. Thanh không đau khổ, mà cô ta khốn khổ quá chừng !

Làm sao bây giờ trời ơi, mình phải có mặt trong lễ tang, nếu không thì mụ Tuyết sẽ đứng cạnh anh ấy bên linh cữu ông già. Mụ ta sẽ đàng hoàng giữ vai trò dâu trưởng. Không được, không cho phép mụ ta làm điều ấy.

Thanh giận dữ, cô vò mạnh đồng quần áo, giằng giật như muốn xé toang chính con mụ Tuyết. Cô ta dội nước tung toé, xô chậu ầm ầm đến nỗi đứa bé trên nhà giặt mình khóc văng lên. Tiếng con khóc làm dịu cơn phần nộ trong lòng Thanh, cô vội vàng chạy lên bế con. Ôm con lên, đứa bé thấy mẹ toét miệng cười, tay chầm vập bám lấy mẹ, một luồng ấm áp truyền sang Thanh. - " COn mẹ, hòn ngọc của mẹ, hoàng tử của mẹ....!

Đây là đứa cháu đích tôn của dòng họ. ý nghĩ ấy thoáng hiện lên với nỗi lo âu chợt ập đến. Dòng họ Mạc này có phải đang đến hồi suy thoái? Mấy đứa

con trai của các ông bác, ông chú đều hi sinh ngoài trận mạc, hay tai nạn ở nước ngoài. Bây giờ nhà này lại trùng tang thế này, liệu có còn điều gì tai họa xảy đến con trai ta không? Nàng run rẩy ôm sát con vào lòng, đưa bé rúc đầu vào ngực mẹ, dụi dụi đôi mắt. Thanh định cho con bú nhưng sức nhớ trong sách có nói đến người mẹ khi lên cơn giận dữ, thì chất độc trong máu truyền vào sữa, đã có trường hợp người mẹ trong lúc ghen tuông mà cho con bú, đứa bé ngộ độc mà chết ngay. Thanh hoảng sợ rùng mình. Cô cảm thấy bơ vơ, cô độc ở ngôi nhà xa lạ này. Ngôi nhà mà đêm qua ông già đã nằm chết ở đây. Hồn ông già còn lẫn quất ...

Thanh hoảng sợ đến phát điên lên, phải bế con đi khỏi đây lập tức, nhưng mà đi đâu được? Về nhà thì đang có cả hai người chết nằm đây, càng khủng khiếp hơn. hay là về quê với mẹ. Nhưng mà xa xôi, lại thôn quê thiếu thốn mọi thứ, bần thủ nữa, sống sao được?

Thằng bé đói sữa khóc ngằn ngặt. Thanh không dám cho bú, mà cũng chẳng dám buông ra để pha sữa. Cô ôm con cùng khóc oà lên.

Cửa mở toang, chị Ngọc tay xách làn, tay cầm túi vội vã bước vào, quăng các thứ xuống đất chị nói:

- Ôi ! Sao cả mẹ cả con cùng khóc thế này? TÔI nghiệp chưa? Nào đưa bác bế thằng cháu trai của bác nào.

Thanh trao con cho chị Ngọc, rồi gục đầu vào vai chị khóc tằm tức:

- Em khổ quá chị ơi!

- Nín đi em, dù sao Quỳnh cũng đã chết rồi, có khóc cũng chẳng cứu nổi.

EM hãy lo chăm sóc thằng cu. Đó là cách an ủi Hưng, để đáp lại tấm lòng của ông....

Chị Ngọc nói liên hồi, giọng nhỏ nhẹ như để trút vội nỗi đau của chính mình, Thanh lắng nghe, tiếng nấc nhẹ dần, cô chẳng nghe thấy chị Ngọc nói gì, cô chỉ cảm thấy giữa cảnh bơ vơ, bỗng có nơi nương tựa, nên nỗi khổ tâm chẳng ai hiểu thấu, cũng tự nhiên tan đi. Hai người, hai nỗi khổ khác nhau bỗng tìm thấy nhau, và tưởng rằng được thông cảm, và an ủi được nhau!

- em đi pha sữa cho con ăn, sữa em cạn kiệt cả chị ạ. Thanh đến bên bàn vừa pha sữa vừa nói chuyện với chị Ngọc.

- Chị ơi, em lo lắm, nhà mình trùng tang thế này, có lẽ lên chùa xin lập đàn giải trùng chị ạ.

- Chị cũng nghĩ thế. Để rồi chị sẽ lên chùa xin sư cụ chọn ngày lập đàn. Việc này chị phải đến nhờ bà Xuân lo hộ, chứ chị mới đi chùa, chưa thật hiểu những nghi lễ nhà Phật.

Thanh nghe nhắc đến bà Xuân, cô cau mày hỏi:

- bà Xuân bà ngoại Quỳnh phải không ạ>?

Ngọc vẫn vô tình không chú ý đến tia nhìn giận dữ của cô em dâu, chị bình thần nói:

- Ủ, gia đình ấy thật quý hoá lắm. May mà có cậu Huy lo toan cho mọi bề, chứ không một mình cậu Hưng thì rối tinh rối mù lên ngay.

- bà mẹ tốt thế, mà sao lại sinh ra con gái đốn đời đến thế? Giọng Thanh chồng lớn nói vậy..

Ngọc khó chịu, chị ôn tồn nói:

- em đừng nói thế. Người ta có lúc si mê đắm ra xử sự sai lầm. Tuyệt là con người đôn hậu, dịu dàng lắm.

- Em nghĩ đàn bà mà bỏ con cái để theo giai là người đốn mạt. Không thể nào lại đôn hậu được. Chính vì bà ta mà Quỳnh mới tự tử.

Ngọc thở dài:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa. Đừng xúc phạm đến nỗi đau của người mẹ mất con.

- Em chả hiểu nổi gia đình của chị, tại sao lại cứ khen ngợi mụ ta? Cả ông, cả chị, cả anh Hưng lúc nào cũng nghĩ tốt về con người phản bội ấy.

- Chị xin em đừng nói thế. Em chả hiểu biết gì về Tuyệt đâu? Trong việc vợ chồng có nhiều điều chẳng thể hiểu được đâu. Em hãy cố giữ gìn lấy hạnh phúc của mình.

Thanh đã pha sữa xong, cô đến bế con cho ăn. Lòng cô cồn lên sự tức giận:

- Nếu anh Hưng vẫn yêu mụ Tuyệt, cũng như chị, thì làm sao em giữ được hạnh phúc?

Ngọc hiểu nỗi đau của Thanh, người đàn bà không chinh phục được tình yêu của chồng. Nhưng chị không làm sao để có thể yêu quý Thanh được, mặc dù công bằng mà nói thì Thanh tốt hơn Tuyệt, theo tiêu chí mà xã hội đánh giá về con người

Thấy chị im lặng, Thanh đang cơn bực bội, cô nói tiếp:

- Em thấy Tuyệt đã di hại thói vô đạo đức sang con gái. Chính vì Quỳnh yêu đương sớm mà chẳng chịu học hành và theo em, có lẽ nó đã trót dại, nên sợ quá mà tự tử.

Ngọc đứng bật dậy, chị hoảng sợ trước ý kiến ấy, tại sao Thanh lại có thể nghĩ xấu về một cô gái trong sáng dịu hiền như thế được.

- Em căn cứ vào đâu mà nói như thế?

- EM thấy nó với thằng Tú cứ quẩn quýt nhau. Mà bây giờ sách báo, phim ảnh, ti vi toàn truyện đòi truy. Các cô các cậu ấy bây giờ tự do lắm.

Ngọc cau mày, nói giọng nghiêm khắc:

- Em chưa hiểu gì chúng nó cả. hai đứa chơi thân với nhau từ hồi mẫu giáo. Đừng nói xấu về người đã khuất như thế, phải tội đấy.

Thanh cười khẩy:

- EM nói có căn cứ của em. Hai tháng nay em không thấy nó giặt khăn xô hành kinh.

Ngọc tái mặt, chị rợn người chột nhór đến việc Quỳnh định đến ở với gia đình mình, nếu quả là như thế, thì con trai chị mang tiếng oan cũng nên. Lòng người mẹ khi nghĩ đến con mình, có khi trở nên ích kỉ như một bản năng. Chị tin Thanh nói thật nhưng chị ghê sợ cách xét đoán tỉnh táo lạnh lùng ấy.

Thanh tự tin là mình nói thành thật, duy chi tiết không thấy giặt khăn xô là Thanh bịa, chỉ cốt để khẳng định thôi. Bây giờ phần nhiều nữ thanh niên đâu có dùng khăn xô nữa. Họ dùng băng vệ sinh, nên làm gì có việc giặt giũ ở đây? Nhưng chị Ngọc không thể biết điều đó, chị là lớp người lớn tuổi và lại nghèo nữa chẳng đủ tiền để dùng loại cao cấp ấy, nên làm sao đoán nổi là Thanh nói dối?

Chị Ngọc đứng dậy soạn ở làn ra đĩa xôi thịt đậu, đùi gà luộc, cà mèn miền nấu lòng gà. Chị bảo:

- Thanh đến ăn đi em, đây là cỗ cúng chị đem về cho em, kéo từ sáng đến giờ em chắc chưa ăn gì, lấy đâu ra sữa cho cháu bú?

Thanh đang đói thật, cô tủi thân thấy cả nhà bỏ quên mình. bây giờ chị Ngọc đã nhớ đến cô, cô cảm động:

- Em cảm ơn chị, đúng là nhiều việc dồn dập lo âu, em chẳng nhớ đến ăn nữa.

- Em ăn đi nhé, rồi vào đi ngủ một lúc cho tinh thần đỡ căng thẳng. Bây giờ chị vào phòng trong khâu băng tang cho khách đến viếng. Ông là thầy giáo lâu năm, chắc là học trò cụ đến viếng rất đông.

Nói rồi chị Ngọc xách túi đựng vải đem vào phòng riêng, trong đó có đặt máy khâu

Ngọc ngồi cắt các mảnh vải đen, khâu mấy chục cái băng lớn đeo ở tay cho họ hàng thân thích, và cắt những miếng vải đen nhỏ như bao diêm để khách đến viếng cài vào áo. Xé một chục chiếc khăn trắng cho con cháu trong nhà. Đó là chuẩn bị tang cho ông. Chứ theo phong tục thì với Quỳnh chẳng ai để tang cả. Trái lại, phải quần một vòng khăn trắng cho QUỳnh để cô gái phải để tang ông. Cái Chết của Quỳnh là chết bất hiểu, lẽ ra tang lễ phải làm đơn sơ và đem chôn ban đêm. Nhưng mà lòng người thì ai cũng đau xót về cái chết của cô gái trẻ. Mà ngay cả Ngọc, chị cũng chỉ nghĩ đến Quỳnh, đau xót ăn năn về cái chết của cô cháu gái, mà ít đau đớn về cái chết của cha mình. Nhưng câu nói của cô em dâu cứ vẩn vương mãi trong đầu Ngọc: Tại sao Quỳnh lại chết? Chị rất khó chịu về cách nói của Thanh, Nhưng mà ý kiến của cô ấy đều đúng. Tuyệt là người mẹ hư đốn, gây đau khổ cho chồng con. Nhưng mà dù Tuyệt đã sai lầm, chị vẫn thương Tuyệt. Ở cô ấy sự tử tế và

lòng ích kỉ đều hồn nhiên như trẻ con.

...

Mỗi lần Tết đến là Ngọc lo buồn nhiều hơn vui vẻ. Không chỉ lo đủ bánh chưng, thịt gà, mứt rượu, mà điều chị lo nhất là con trai không có bộ quần áo mới hợp với kiểu mà bạn bè đang sắm. Từ khi chồng chị hi sinh ở chiến trường, thu nhập hàng tháng của gia đình giảm sút phần cơ bản. Quần áo của con trai, chị thường sửa lại những quần áo cũ của chồng, do khéo tay chị may rất đẹp. Và cậu con trai bao giờ cũng hài lòng về kiểu bu đông rất mới, mà chị đã may cho nó. Nhưng đến khi nó lớn lên, thì không thể nào sửa lại áo đại cán của quân đội thành áo của chàng trai, dù mới mười hai mà lớn phổng !

Chiều hôm ấy, ngày ông Táo chầu trời, Tuyết và Quỳnh đến nhà chị Ngọc, Tuyết bảo:

- Chị cho Hiền đi chợ Tết với mẹ con em nhé. Phải có cậu con trai giúp đỡ thì đi chợ Tết mới đỡ vất vả.

Thế là hai anh em Hiền và Quỳnh hớn hờ lắm. Khi Hiền về, cu cậu diện một bộ đồ mới toanh: Áo Bludông Đức, quần bò mài, giày Adidas. Còn QUỳnh cũng mặc bộ đồ tuyệt đẹp, áo lông xù màu xanh, quần len bó, giày cao nhung thẫm.

hai anh em đứng trước bác Ngọc khoe:

- bác thấy chúng cháu chọn một này đẹp không?

Chị cảm động chảy nước mắt nhìn con trai vui sướng đến thế. Nó vui không chỉ vì có áo mới, mà vì hai anh em nó đã chọn cho nhau. Cảm thấy sung sướng vì được tự mua, chứ không phải là được cho.

Sau này khi Tuyết đã bỏ nhà ra đi, cứ đến gần Tết, Quỳnh lại xin bố tiền rồi lại đến rủ Hiền đi sắm áo quần mới. Hai anh em giữ lệ đó như một thủ tục không thể thiếu của Tết. Tuyết đã để lại lòng tốt cho đứa con gái. Biết đem niềm vui đến cho người khác, chứ không phải là việc ban phát sự giàu có. Người nghèo thường hay sĩ, Ngọc cũng vậy, chị không bao giờ nhận bất cứ thứ gì của ai cho. Nhưng mà Tuyết bao giờ cũng tìm được cách để chị nhận một cách vui vẻ.

Một hôm Tuyết mang đến một cái áo len dài tay, màu ghi sáng rất đẹp, Tuyết bảo chị:

- CHị Ngọc ơi, chị giúp em mặc hộ cái áo này. Chán quá, em nhờ con bạn vào Sài Gòn mua hộ cho em cái áo len màu hoàng yến, thế mà nó tha về cho em cái màu bà già này. CHị phải giúp em, nếu không phải trả lại nó thì hoá ra vô ơn quá, nó giận em thì chết !

Thế là Ngọc phải nhận, và đó là cái áo len đẹp nhất mà chị hằng thầm ước ao.

Sau này vô tình chị gặp cô bạn của Tuyết, cô ấy hỏi:

- Chị mặc áo len có vừa không? Tuyết nhờ em mua hai cái áo len, áo màu vàng cho nó và áo màu ghi sáng cho chị.

Thế đây , Tuyết đã chăm sóc chị rất tế nhị như vậy. Một con người tốt như thế mà lại hư đồn được ư? Họ có thể làm lỡ nhưng chẳng bao giờ là người xấu được. Nhưng mà người tốt vẫn có thể gây nên nhiều điều tai hại khôn lường.

Nếu Quỳnh đã trót làm lỡ, thì đó chẳng phải vì hư hỏng mà vì em thiếu đi người mẹ bên cạnh. Thiếu nữ đã đến tuổi dậy thì, tâm hồn lung linh thơ mộng, yêu đời và hồn nhiên. Chính cái đẹp của tuổi hoa lại là cạm bẫy, làm dập nát cuộc đời vừa hé mở.

Lúc Tuyết bỏ nhà ra đi, cô nào có ngờ đã thả con mình vào guồng đời khắc nghiệt. Mà sự nghiền nát lại không phải do âm mưu thâm độc hay gặp người đều cáng. Mà là vòng quay tự nhiên của cuộc sống mà thôi.

Ngọc bàng hoàng khi chợt tự hỏi: Vậy tại sao mình lại bỏ mặc con bé ?

Cách đây 2 năm, hồi đó Hưng chưa lấy Thanh, một hôm Quỳnh đến gặp bác Ngọc, nó ghé tai bác thì thầm lo sợ:

- Bác ơi, cháu mọc nhọt ở ngực đau lắm.

Ngọc hoảng lên:

- Đâu đưa bác xem nào, nó có sưng tấy lên không?

Thì ra ngực cô bé bắt đầu phát triển. Ngọc ôm cháu gái cười rữ rươi:

- CÔ bé ạ, cô sắp thành thiếu nữ rồi đây.

Nhân việc ấy, Ngọc đã hướng dẫn cháu gái cách giữ vệ sinh khi có kinh nguyệt.

Nhưng như thế đâu có đủ kiến thức để một cô gái biết xử sự đúng mức trong cuộc sống đầy tai ương này? Quỳnh lạc đường, vì những người thân thiết nhất đã bỏ mặc cô gái bơ vơ giữa trường đời. Dù Tuyết có tốt bụng đến đâu thì người mẹ ấy không thể trốn tránh được trách nhiệm của mình. Sự trừng phạt của lương tâm sẽ đến chung thân.

Và cả mình nữa. Người bác ruột. Người mẹ nuôi, người mẹ luôn lấy Đức làm mục tiêu để sống. Vậy mà mình đã vô tình đến tàn nhẫn.

Quỳnh đã đại dốt buông thả, nhưng Quỳnh hồn nhiên trong sáng. Quỳnh không có một tội lỗi nào hết. Vậy mà Thanh đã dám nói Quỳnh vô đạo đức. Người đàn bà ấy không hề xót thương cô bé chết giữa lúc cuộc đời đang độ đẹp nhất. Đàn bà mà không có tình thương người, đó mới là kẻ vô đạo đức. Nhưng mà khôn thay, cô ta lại tưởng mình đức hạnh lắm ! Tâm hồn khô cằn, cô ta không biết hối hận.

NGọc nhìn đám vải đen la liệt trên chiếu, trong đó chẳng có mảnh nào để

tang cho cô gái đau khổ ấy cả.

Nhưng mà cháu ơi, vết đen trong tâm hồn bác sẽ để tang cháu suốt đời. Suốt đời bác sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho mình được.

Những ý nghĩ lộn xộn, quay cuồng, Ngọc cũng chẳng tự hiểu mình đang quy lỗi cho mọi người để giảm nhẹ niềm hối hận đang trĩu nặng lòng mình.

Hoa và nước mắt

Chương 14

Bà Xuân chạy ra khi ô tô đến, anh lái xe mở cửa dìu Tuyết ra. Tuyết ôm lấy mẹ nức nở:

- Quỳnh chết thật rồi mẹ ơi !

- Đã tìm thấy Quỳnh rồi ư? Bà Xuân bối rối hỏi vậy, bà vừa mong đợi tin vớt được xác, vừa mong đừng tìm thấy để còn chút hi vọng cháu mình chưa chết.

Anh lái xe xốc nách Tuyết đưa vào nhà, anh trả lời bà cụ:

- Vâng, cô ấy mắc kẹt dưới bè. Vừa nãy cháu chở cô ấy về nhà rồi cụ ạ.

Bà Xuân cập rập đi vào nhà, miệng không ngừng tụng niệm. bà đỡ con ngồi xuống ghế, rồi vội pha chè mời anh lái xe, nhưng anh từ chối:

- Xin phép cụ con phải về ngay. Đàng ấy đang bận nhiều việc lắm. Thủ trưởng Hưng có dặn con thưa với cụ, sáng mai mời cụ đến đặng nhà để làm lễ tang. Con sẽ đưa xe đến đón cụ.

- Cảm ơn anh, khỏi phiền anh, tôi đi xích lô thôi.

- Con không được trái ý thủ trưởng, con phải tuân lệnh.

Anh lái xe đã đánh ô tô đi, Tuyết ngồi rũ rượi trên ghế, bà Xuân bưng đến cốc sữa nóng đã bỏ vào mấy viên B1, bà không hỏi han gì chỉ bảo:

- Con uống đi rồi lên gác nằm nghỉ.

Đợi Tuyết uống xong, bà đưa Tuyết lên buồng mình kéo màn cửa lại, rồi đi ra.

Tuyết nằm vật xuống giường, nhưng cô ngồi bật dậy lấy cái túi xách, lục trong đó ra mấy quyển sổ nhỏ, đó là nhật ký của Quỳnh. Lúc lấy quần áo thay cho con, cô thấy các quyển sổ này giấu dưới lớp quần áo, cô bỏ vào túi ngay.

Tuyết cầm những quyển sổ trên tay mà không dám mở ra đọc, cô sợ phải đối diện với sự oán hận của con gái. Nước mắt từng giọt lăn trên má, rơi xuống bìa, cô úp mặt vào các quyển sổ ấy, nức nở thầm thì: " Con ơi tha thứ cho mẹ". Tuyết lật trang đầu quyển thứ nhất, cô sững sờ thấy ảnh mình đang bế

Quỳnh lúc lên 5, phía dưới ghi " Mẹ yêu quý của con ! ".

Tuyết vội lật giờ các trang và bắt đầu đọc. Nhưng vì nôn nóng muốn hiểu tâm trạng con gái những năm tháng xa mẹ, nên Tuyết đọc nhảy từng đoạn. Quỳnh bắt đầu ghi nhật ký sau ngày sinh nhật mười hai tuổi. Và nhật ký Quỳnh chỉ nói chuyện với mẹ mà thôi.

...

" Mẹ ơi , hôm nay sinh nhật con mà không có mẹ mừng cho con; còn bố thì bận đi họp, bố chẳng nhớ. Chỉ có Tú gửi đến cho con quyển sổ này, con dùng làm nhật ký luôn.

Mẹ ơi, con yêu mẹ vô cùng vậy mà mẹ lại bỏ con mà đi, tại sao thế hở mẹ, sao mẹ lại không yêu con?

Cứ đến sáu giờ chiều là con thấy nhớ mẹ quá. Vào buổi chiều, nhà nào cũng có mẹ, chỉ có con là ngồi một mình chờ bố về. Mà bố thì về rất muộn, có hôm bố ăn tiệc, chỉ có con ăn một mình, con vừa khóc vừa ăn.

...

" Hôm nay bố mắng con ghê quá. CON học rất kém mẹ ạ. Sổ học bạ của con chỉ toàn điểm ba điểm bốn. Cao nhất là điểm sáu thôi. Mẹ ơi, con rất muốn học giỏi, nhưng mà cứ ngồi vào bàn, là con chỉ nghĩ đến mẹ. Đạo mẹ còn ở nhà, khi con học thì mẹ ngồi ở bên cạnh, mẹ cũng cùng học, mẹ học tiếng Anh. Bây giờ con vẫn để cái ghế mà mẹ thường ngồi ở đấy. Nhưng mỗi lần nhìn lên chẳng thấy mẹ đâu.

CON biết bố buồn lắm. Mẹ đã vắng nhà, con lại học dốt. Nhưng mà không làm sao con học được. Ước gì mẹ lại về, lại ngồi cạnh con ...

...

" Con thương ông lắm mẹ ạ. Thỉnh thoảng ông vẫn đến thăm con, nhưng dạo này ông già rồi , không đi xe đạp được nữa, ông phải đi bộ, xa lắm. Con thì lại bận nhiều việc, nên ít đi thăm ông. CON nói với bố đón ông về với con, nhưng không hiểu sao ông không đến.

Con chẳng hiểu tại sao mẹ bỏ đi với chú Lâm, ông lại về với bác Ngọc.

Chẳng ai muốn sống với con cả? Mà con thì ngày nào cũng nhớ mẹ, nhớ ông. Suốt cả ngày con chỉ nghe đài nói với con, còn con thì nói chuyện với con Mi mi...

...

" Con rủ Tú, Thanh Châu, Dũng, Hoà An , Kiên, Hà Mi đến học tổ ở nhà, nhưng mà một tuần cũng chỉ học có hai buổi thôi. Các bạn ấy hay kể chuyện bị mẹ mắng, có bạn lại còn nói: mình chỉ mong mẹ mình đi công tác xa, lúc nào mẹ mình cũng cáu gắt, chán lắm!

Mẹ ơi, còn con thì ước gì có mẹ để được mẹ mắng! Và khi các bạn đã về hết,

căn nhà bỗng càng trống vắng hơn. Con nhìn các bạn ấy ồn ào vui vẻ ra về. Con hiểu là các bạn ấy đang được về với mẹ. Còn con thì ở nhà một mình, không có mẹ ...

...

" Ôi chiều nay được gặp mẹ. Mẹ đón mình ở cổng trường, mẹ ơi con mừng quá. Nhưng tại sao mẹ lại ăn mặc chải chuốt diện như thế? Tóc mẹ cắt ngắn kiểu Hồng Kông, mẹ mặc quần bó, áo rộng cổ, đi giày gót cao, đi xe Dream. Mẹ đẹp quá, rất trẻ nữa. Thế là mẹ chẳng còn là mẹ mình nữa! Mẹ đã trở thành người đàn bà đang điếm. Bà ấy chẳng hề nhớ đến mình, chẳng hề đau khổ như mình.

Thế mà mình lại suốt ngày suốt đêm chỉ nghĩ đến mẹ, chỉ nhớ mẹ. Trời ơi! Sao lại có người mẹ chẳng hề yêu thương con mình? Mình đã bỏ chạy khỏi bà ta "

...

" Mẹ ơi, suốt mấy ngày liền con khổ quá. Tại sao hôm ấy mẹ gọi con, mà con lại bỏ chạy. Đáng lẽ con đã được ôm mẹ, hôn mẹ rồi. Thế mà con tự nhiên lại nổi cơn bực. Trời ơi, làm sao con lại đại dốt thế cơ chứ?

Mấy chiều nay, hôm nào con cũng đứng ở cổng trường ngóng mẹ, nhưng chẳng thấy mẹ đến nữa.

Mẹ ơi, mẹ lại đến với con đi mẹ. Mẹ cứ diện, con chẳng giận nữa đâu. Mẹ cần phải trẻ và đẹp. Thế mà con lại dám giận mẹ. Mẹ ơi tha lỗi cho con. Tối nào con cũng gọi mẹ, mà mẹ không nghe sao? Người ta bảo thần giao cách cảm, vậy mà mẹ chẳng cảm thấy là con đang nhớ mẹ vô cùng hay sao? "

Tuyết khóc ròng, mỗi dòng như nhói buốt tim gan, tâm trí quẩn quại: mình đi tìm hạnh phúc bằng cách giẫm đạp lên cuộc đời của con gái mình. Suốt bao nhiêu năm tháng mình ra sức chiều chuộng, hầu hạ, thậm chí nén nhịn để cố giữ Lâm. Một người đàn ông sống phóng túng, khinh thường mình, chẳng cần gì đến mình. Anh ta giàu có, mạnh mẽ, bao giờ cũng có hàng chục cô bồ bám xung quanh. Và mình chạy theo hắn như một con chó.

Còn con gái mình bơ vơ, cô quạnh và yêu thương mình biết chừng nào, thì mình lại bỏ mặc nó một mình.

Trời ơi, con tôi mới ngần ấy tuổi đầu mà đã phải chịu đựng sự bạc bẽo của tình người, cô độc giữa cuộc đời, chính mình đã đẩy đoạ con mình và đẩy nó xuống lòng vực thẳm.

Tuyết không dám đọc tiếp nữa, cô gói tất cả các quyển sổ vào giấy, và đặt lên bàn thờ Phật của mẹ rồi thắp hương. Lần đầu tiên Tuyết quỳ sụp trước bàn thờ và khẩn lạy theo nỗi lòng mình, Tuyết chưa hề lễ Phật bao giờ.

" Cầu xin Đức Phật hãy trừng phạt con, người mẹ tội lỗi này. Cầu xin Phật

Bà quan âm hãy đón con gái con về với Người ... "

Bà Xuân đứng ở ngưỡng cửa nhìn con gái đang dập đầu tạ tội trước Đức Phật. Nhìn cách lễ vụng về, lời nói lảm nhảm, vừa lễ vừa khóc nức nở. Bà ứa trào nước mắt về nỗi thương con, và sự bất lực của mình trước sự đau đớn quần quai ấy của con gái. Ai có thể an ủi được nỗi đau của người mẹ mất con, ai có thể vơi bớt tội lỗi của người mẹ bỏ con?

Còn bà, đứng trân trân và nhìn con mình đang tuyệt vọng. Bà bước nhẹ nhàng đến bên Tuyết, nâng cô dậy, dìu đến giường đặt ngồi xuống rồi lấy hết nghị lực để nén nỗi xúc động, bà nghiêm trang nói giọng trầm tĩnh:

- Tuyết, Quỳnh sẽ tái sinh trong đứa trẻ mà con đang mang trong bụng mình. Nếu con có lòng sám hối, rửa sạch tội lỗi thì con hãy chăm sóc giữ gìn đứa con này. Đó là cách để Cải Ác, từng thiện. CON có nghị lực làm điều ấy không?

Tuyết ngược nhìn mẹ, bà ngồi nghiêm nghị, khuôn mặt phúc hậu, giọng nói như truyền lệnh, Tuyết cảm thấy như lời khấn nguyện đã thấu tai Đức Phật, và Ngài đang hiện thân qua lời mẹ, để phán bảo mọi điều. Tuyết cúi đầu nói giọng trang trọng:

- Con sẽ xin làm mọi việc để chuộc lại lỗi lầm của con. Con sẽ làm người Mẹ tận tụy với con mình.

- Vậy thì con phải tu thân. "Đặt con vào dạ, mạ phải đi tu" người xưa đã dặn như thế. Con có thể làm được như vậy không?

- Con sẽ xin làm mọi điều mà mẹ chỉ dẫn.

- Được rồi. Bây giờ con phải giữ gìn sức khỏe. Mẹ đã đun nước nóng rồi.

CON hãy vào tắm cho tỉnh táo lại.

- Vâng, mẹ ơi cho con về ở với mẹ nhé. Con không thể sống với Lâm được nữa.

- Được rồi. Con cứ về đây, đây là nhà của con. Mẹ đã làm sẵn di chúc, ngôi nhà này chia cho Huy tầng một với khu vườn phía bên phải, còn con ở tầng hai với khu vườn bên trái. Còn tầng ba là điện thờ mẹ sẽ ở đấy.

Tuyết ôm chầm lấy mẹ, lòng cô thanh thản trở lại. Chỉ có mẹ là lúc nào cũng chu tất lo lắng cho con cái mọi bề.

- Mẹ ơi, mẹ ở với con. Từ nay con chỉ ở với mẹ và đứa con sắp tới của con mà thôi. Trên đời này chẳng ai yêu con như mẹ.

Bà Xuân ôm con gái, vỗ về như cô bé cách đây ba mươi năm. Nhìn con đã ngou ngoai nỗi đau, bà nhẹ lòng.

- CON đi tắm đi, rồi ra ăn cơm với mẹ

* *

*

Tuyết về nhà Lâm để đem đồ đạc của mình đến nhà mẹ. Vào giờ trưa thế này, Lâm chẳng bao giờ ở nhà. Anh thường đi biển biệt từ sáng đến tận chiều tối. Nhiều lúc tới tận khuya mới về. bà giúp việc cũng đi vắng. Tuyết vào buồng mình lấy chiếc va li gác trên nóc tủ, phủ đầy bụi, đó là chiếc va li mà Tuyết đã mang đến đây từ nhà Hưng cách đây năm năm.

Cô soạn tất cả những quần áo do mình tự mua sắm. Còn những thứ Lâm mua tặng cô để lại hết. Cô mang đồ nữ trang và số tiền, vàng tiết kiệm được cho vào túi xách. Cô soạn toàn bộ sách của mình cho vào hai thùng gỗ lớn. Cô dắt chiếc Dream vào nhà xe khoá lại, đặt chìa khoá lên bàn Lâm để trả lại. Thứ đó do Lâm sắm cho, cô không lấy. Cô mang đi chiếc xe đạp mi ni của mình.

Cô viết xong bức thư vắn tắt, để trên bàn ngủ của Lâm, lấy lọ hoa chặn lại: " Rất cảm ơn Lâm về những ngày cư mang. Lâm đã đối xử với người đàn bà nhẹ dạ này hết sức chu đáo và tôn trọng. Bây giờ tôi trở về nhà mình và bắt đầu cuộc sống của chính mình - Xin để cho tôi yên, đừng nên gặp lại nữa. Như vậy tốt hơn !

Diễm Tuyết"

Tuyết gọi xích lô chở đồ đạc, còn mình đi xe đạp. Cô ra đi không hề ngoái lại căn nhà, mà có lúc cô tưởng đó là ngôi nhà hạnh phúc. Cô đạp xe thênh thang, hiểu được ý nghĩa của tự do, thoát khỏi ràng buộc, được trở về với chính mình. Chẳng còn phụ thuộc vào người đàn ông ngự trị ấy nữa.

Chẳng phải suốt ngày chờ đợi, chẳng phải nén chịu ghen tuông, chẳng phải vờ cười nói lấy lòng, chẳng còn sợ hãi bị người ta bỏ rơi. Chẳng phải nơm nớp lo già, lo nhan sắc tàn phai. Mình sẽ sống cho mình, và sẽ sống cho con mình. Đứa con do mình san sẻ xương máu thịt da, để được yêu thương hết lòng và được yêu lại chân thành như Quỳnh đã từng yêu mình.

Quỳnh ơi, con sẽ trở lại với mẹ nhé. Mẹ sẽ lại có con của mẹ. Mẹ sẽ lại được sống với con từ bé xíu cho đến lớn đến già...

Vừa về đến cổng, Tuyết đã nhìn thấy xe Lâm để ở sân, cô bảo bác xích lô chở đồ vào cửa phía bên trái, ở đó có cầu thang lên gác, còn mình thì dắt xe đạp vào cửa giữa. Cô để xe ở hành lang rồi bình thản hỏi:

- Lâm đến bao giờ thế ?

Lâm đang ngồi nói chuyện với bà Xuân, anh vội vã đứng dậy đón Tuyết:

- Sao Tuyết đi xe đạp. Xe máy đâu?

- À, xe máy để trong gara ở nhà Lâm. Tôi thích đi xe đạp. Anh đến làm gì thế?

Nghe giọng lạnh lùng của Tuyết, Lâm nghĩ là cô ấy đang đau buồn, anh nói giọng rầu rĩ:

- Tuyết ạ, tôi không ngờ lại có chuyện đau buồn ấy...

Tuyết cắt ngang:

- Chuyện ấy chẳng liên quan gì đến Lâm.

Bà Xuân thấy không khí nặng nề, bà đi vào nhà đến cửa bên trái để nhờ bác xích lô xách đồ đạc lên gác.

Lâm nắm lấy tay Tuyết, cô đề yên nhưng chẳng hề xúc động. Lâm nói giọng khàn đi vì xúc động:

- TUYẾT đừng nói thế. Tôi cũng rất quý Quỳnh. Và lại nó là con của TUYẾT cơ mà.

Thôi đủ rồi ! Tuyết cười khẩy, giật phắt tay ra, cô nói:

- Anh không thích con cái thì làm sao hiểu được nỗi đau của người mất con ?

Lâm sững sờ nhìn Tuyết. Chưa bao giờ Tuyết nói giọng như thế với Lâm.

Tuyết bao giờ cũng dịu nhẹ, sợ làm anh mất lòng.

- Tuyết, chúng mình sẽ sinh con, và chúng ta sẽ yêu nó.

Tuyết nhún vai, nhếch mép cười đau khổ:

- Anh định đền cho tôi đứa khác đấy hả? Chẳng gì có thể bù đắp được nỗi đau của tôi đâu. Và lại chính anh đã đánh mất hai đứa con của mình. Anh bắt tôi phải vứt bỏ chúng.

Lâm cảm thấy chói với, anh như người đang tự tin bước lên cầu, bỗng thấy hẫng chân và chói với giữa không gian:

- Tuyết tha lỗi cho tôi, tôi sẽ đi đăng ký kết hôn ngay hôm nay, và chúng ta sẽ có con.

Tuyết xua tay lắc đầu:

- Thôi đừng bốc đồng như thế ! Lúc này đang xúc động, thì nói hăng hái thế thôi. Tự do là thứ quý nhất của anh, đừng dại đánh mất đi.

- Tuyết ơi, tôi xin Tuyết hiểu cho tôi. Tôi rất muốn có con cái như mọi người. Tự do buông thả thế đủ rồi. Tôi muốn sống yên ấm hạnh phúc với TUYẾT.

Tuyết cau mày nhìn Lâm, cô không hiểu tại sao lòng mình ngượng ngất, nhìn anh ta cô thấy bộ mặt đẹp trai nhạt thêch. Tuyết thở dài chán ngán, cô nói:

- Tôi mừng thấy anh đã bắt đầu nghĩ chín chắn về cuộc sống. Nhưng anh nên tìm người khác. CÒN tôi, tôi đã mệt mỏi với người quá trẻ rồi. Cứ phải cố gắng để đừng già, tôi thấy mình không được sống thật với chính mình.

Lâm bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, Tuyết bỏ mình thật rồi !

Thật không thể tưởng tượng nổi. Vừa mới hôm trước Tuyết còn âu yếm nói với anh: " Lâm có bỏ Tuyết không ?" và anh đã nói một cách độ lượng: "

Nếu Tuyết không cản trở tự do của tôi, thì Tuyết có thể sống với tôi trọn đời". Thế mà hôm nay bỗng nhiên Tuyết lại xua đuổi anh, từ chối lời cầu hôn chính thức của anh. Anh nài nỉ:

- Tuyết đừng bỏ tôi. Tôi đã quen sống với Tuyết rồi. Chẳng ai hiểu tôi như

Tuyết, chẳng ai chiều tôi như Tuyết. Chúng ta đã gắn bó với nhau, tại sao lại phải xa nhau?

Tuyết cười nhẹ, cô nói giọng mỉa mai:

- Anh quen sống với tôi như đứa trẻ quen với u già ! Tôi phải nói thật với anh, tôi chán anh rồi, chán quá rồi !

Lâm thở dài, đến lúc này anh hiểu rằng chẳng thể nào cứu vãn được nữa.

Lâm nói lời cầu xin lần nữa:

- Tuyết hãy nghĩ lại. Hôm nay đang có chuyện đau buồn, mà tôi lại nói chuyện này với Tuyết quả là không đúng lúc. Chúng ta sẽ trở lại chuyện này sau khi tang lễ xong.

Tuyết lắc đầu, nói lạnh lùng:

- Không bao giờ nói lại chuyện này nữa, nếu anh còn muốn giữ tình bạn với tôi. Tôi đã dọn đồ đạc của tôi về đây rồi. Tôi hoàn trả lại anh tất cả những gì anh sắm cho tôi. Và tôi mang đi những gì tự tôi bỏ tiền mua sắm. Anh nên về kiểm tra lại nhà cửa xem có mất mát gì không. Đây, tôi trả lại anh chùm chìa khoá. Bây giờ tôi mệt lắm. Xin phép anh tôi đi nghỉ đây.

- TUYẾT đã dọn đi rồi ư? Sao lại thế, hãy thương tôi , làm sao tôi sống thiếu TUYẾT được?

- Làm sao, thì tùy anh !

Nói rồi Tuyết bỏ đi lên gác. Lòng TUYẾT nhẹ nhõm như vừa nhờ được cái răng sâu, bấy lâu cứ tiếc không dám nhổ đi, cứ mang nó, để nó hành hạ nhức nhối mãi.

Lâm đứng nhìn theo Tuyết, Tuyết lại trở thành cao xa vời vợi mà không thể nào với tay tới. Anh bỗng thấy mình thiết tha yêu nàng. Tình cảm ngưỡng mộ thần tượng sống dậy. Anh vừa đánh mất một vật quý giá mà bấy lâu nay anh đã được sở hữu và anh coi thường. Anh nhất định phải chiếm lại bằng được.

Bà Xuân nhìn thấy Lâm đứng như trời trồng giữa nhà, khuôn mặt tái dại đi. Bà không biết hai đứa đã nói gì với nhau, nhưng thấy Tuyết đi lên gác mỉm cười một mình, bà biết Tuyết đã dứt bỏ được mối tình của mình một cách thanh thản. Bà đi ra gặp Lâm:

- Anh Lâm đi về đây à?

Lâm nhìn bà Xuân trân trân rồi đến nắm lấy tay bà:

- Bác ơi, Tuyết bỏ con rồi. Con xin bác nói với Tuyết trở về với con. Con sẽ xin đăng ký kết hôn và cưới xin đàng hoàng. Bác ơi, bác nói giúp con.

Bà Xuân kéo ghế nói:

- Anh ngồi xuống đây, ta nói chuyện.

Lâm ngồi xuống ghế , van vỉ tiếp:

- Con có lỗi với Tuyết, con đã sống buông thả chẳng ra gì. Bây giờ con xin

hứa sẽ sống nghiêm túc, có trách nhiệm với gia đình. CHÚNG con sẽ có con cái. CON xin hứa với bác như vậy. Mong bác nói lại với Tuyết.

Bà Xuân thấy thương Lâm, bà nghĩ đến cái thai của con gái. Nếu Lâm chịu cưới xin, thì thế là tốt lắm. Dù sao con cái phải có bố, có mẹ mới sống tử tế được. Nhưng nhớ đến nét mặt thanh thản của Tuyết đi lên gác. Bà hiểu là Tuyết không yêu Lâm nữa. Và con gái bà đã không cho Lâm biết mình có thai. Nếu bỏ Lâm, TUYẾT cũng không có khả năng trở về với Hưng, Hưng đã có vợ có con. Liệu Tuyết có đủ bản lĩnh để sống một mình nuôi con được không? Bây giờ còn có bà, nhưng rồi bà trăm tuổi thì sao/ Cuộc đời đàn bà cô đơn đâu có dễ dàng gì. Nhưng mà sống với Lâm thì có hạnh phúc không? Bà chẳng thể nói điều gì với Lâm được:

- bây giờ anh nên về nghỉ đi. Thời gian vừa qua anh đã đánh mất tình yêu và lòng tin của Tuyết. Vì vậy bây giờ cũng cần có thời gian để cả hai người suy nghĩ lại về mình.

- Bác ơi. CON không thể sống thiếu Tuyết được. Bác nói với Tuyết giúp con.

- Thôi được rồi. Anh cứ về đi. Chẳng thể giải quyết được gì trong lúc này được đâu.

Lâm đứng dậy:

- Hàng ngày con sẽ đến thăm Tuyết được không ạ?

- Anh nên gọi điện trước xem nó có đồng ý không? Tốt nhất là đừng nên làm phiền nhau khi TUYẾT không muốn gặp.

Lâm ra về, dáng đi lúi thủi nom như cậu bé hồi nào đến chơi với Huy.

Cậu ta vẫn chưa hết tính trẻ con, chỉ thích đuổi bắt những gì chấp chới trước mắt. Còn đã vồ được rồi thì sẽ vồ nát ngay.

Trò đuổi bắt là trò chơi ưa thích của bọn con trai mà !

Bà nghĩ thế và tha thứ cho Lâm về những nỗi đau mất mát mà con gái bà phải gánh chịu.

Ấu là cái thói đàn ông là vậy !

Hoa và nước mắt

Chương 15

Hưng đóng kín cửa ngòai một mình trong phòng riêng, mặc cho Huy chỉ đạo mọi việc. Bên ngoài tấp nập ồn ào, khiêng vác lịch kịch, dưới bếp xoong nồi loảng xoảng.

Còn trong phòng vắng lặng âm âm như dưới mồ. Hưng ngồi ôm đầu cố gắng tĩnh trí để hiểu ra mọi điều. Hình như có chuyện gì đó rất nghiêm trọng

không thể cứu vãn nổi được nữa, nhưng là điều gì? Tuyết vừa ở đây, bây giờ lại đi đâu? Còn Quỳnh ở đâu? và cả ba nữa, ba vừa đến đây? Nhưng điều gì đã xảy ra? Tuyết đi rồi, còn Quỳnh với ba thì đang ở đây. Phải rồi đang ở đây, trong nhà này. À, vừa rồi công an đến đây làm gì nhỉ? Họ bảo tìm nguyên nhân về Quỳnh. Sao lại phải tìm nguyên nhân về nó?

Hung đứng bật dậy, anh đi sang phòng Quỳnh, bước đi lênh đênh như người mù, anh dò dẫm đến căn phòng phía Đông, rồi gọi theo thói quen:

" Quỳnh ơi, bố vào nhé". Anh mở cửa và thấy Tú đang đứng lặng cạnh giường Quỳnh. Tú đứng thẳng, nhìn đăm đăm vào cô gái, mặt tái xanh, hai dòng nước mắt tuôn trào, đôi môi giật giật run run.

Hung vào đứng bên cạnh, thở thốt kêu lên:

- Con tôi chết thật rồi ư?

Tú nắm lấy tay Hung, cậu nức nở nói:

- Chú ơi, cháu có lỗi với Quỳnh !

Hung nhìn sang giường bên cạnh thấy ông giáo cũng nằm lặng ngắt, anh thở thốt kêu lên:

- Ba ơi, thế là ba đã đi với cháu QUỲNH rồi !

Giờ đây, suốt từ tối qua đến giờ, lần đầu tiên Hung bật được tiếng khóc, tiếng khóc trầm trầm đứt đoạn, kéo gập người như cái cây bị đổ. Mái tóc xoà xuống, một mảng tóc bạc trắng lộ ra, trước đây đầu anh chưa hề có một sợi bạc nào. Nỗi đau được kìm nén, dồn dập tai họa đổ xuống, anh cố vùi tất cả suy nghĩ vào sâu trong tiềm thức để mà đứng vững, đối phó với công việc. Lúc này đây sự thật đã phơi bày, anh chẳng thể dối mình được nữa. Nỗi đau ứa tràn như đê vỡ, tất cả cuộc đời anh đã bị chìm ngập trắng xoá dưới dòng lũ của tai họa.

Hai người đàn ông, một già, một trẻ đứng tựa vào nhau, như hai cái cây giữa dòng xoáy. Nỗi đau khôn cùng, nhưng đã vỡ oà ra thì không còn nhức nhối hung dữ nữa, mà mệnh mông vô bờ.

Họ đứng như vậy, khóc không thành tiếng.

Cửa bật mở, Hung đi vào cùng với ba bác sĩ áo blouse trắng, một anh xách vali đựng dụng cụ y tế. Người tóc bạc, khuôn mặt đôn hậu nói giọng miền Trung đến bên Hung:

- Xin chia buồn cùng anh.

Huy giới thiệu:

- Anh Hung, em xin giới thiệu đây là giáo sư, bác sĩ Hoàng Minh, giám đốc bệnh viện công an, và đây là hai bác sĩ pháp y đến để khám cho cháu Quỳnh.

Hung cúi đầu chào lễ độ mà vô tri. Anh lặng lẽ đi ra.

Bác sĩ Hoàng Minh nhìn theo thở dài:

- Nỗi đau quá lớn ! Bác sĩ quay sang Huy bảo:
- Anh cho mời hai người vào làm chứng việc khám nghiệm.
- Tú từ nãy giờ đứng im, cậu lên tiếng:
- Cậu Huy, cháu ra mời cô giáo vào chứng kiến nhé.

Huy gật đầu:

- Phải đấy, cháu ra mời cô giáo vào, mời cả cô Kim nữa. Còn cháu ra xem các bạn dọn dẹp ra sao rồi. Cậu phải ở đây chứng kiế.

Hưng lão đảo đi về phòng, anh đến nằm vật ra ghế xích đu, nhắm mắt lại. Thế là Quỳnh đã chết thật rồi, và ba cũng đã chết rồi, những người thân yêu nhất đã ra đi mãi mãi. Trong căn nhà này, đã có một thời hạnh phúc biết bao. ... Hồi đó những căn nhà hai tầng nhỏ này mới xây xong và ưu tiên bán cho một số trí thức, văn nghệ sĩ, được mua theo phương thức trả dần. Hưng dọn đến đây khi Tuyết có thai. Và căn nhà bên cạnh, vợ ông họa sĩ Tôn Đức Việt cũng sắp sinh. Hai gia đình lập tức thân thiết với nhau, có lẽ do hoàn cảnh giống nhau giữa những cặp vợ chồng trí thức trẻ: cùng niềm vui hạnh phúc trong nhà mới, cùng chờ đợi đứa con đầu lòng. Sau này Hưng phá nhà cũ xây lên một toà biệt thự lớn. Còn ông Việt nghèo vẫn giữ nguyên căn hộ cũ kỹ xưa. Hai nhà ở cạnh nhau mà bên thì lộng lẫy, bên thì đơn sơ như gái quê đứng cạnh cô người mẫu thời thượng.

Việt Tú sinh trước Quỳnh ba tháng. hai đứa trẻ lớn lên bên nhau từ tấm bé ở vườn trẻ. Quỳnh bụ bẫm, còn Tú thì gầy nhưng rắn rỏi. Lên ba chúng cùng đi mẫu giáo. Sáng sáng ông dẫn cả hai đứa đến trường, rồi chiều đến ông lại đón chúng về. Những chiều chủ nhật, ngoài hiên khi nắng đã đổ dài ra tận hàng rào, trên bộ xa lông mây, ba ông cháu ngồi bên nhau. Lúc này hai đứa đã lên năm , Quỳnh kéo ghế sát vào ông, gục đầu trên đầu gối ông, còn Tú ngồi nghiêm trang đối diện, mắt nhìn chăm chăm vào ông nghe truyện cổ tích. " Ngày xưa ngày xưa ..." . Cả hai đứa trẻ lặng đi, theo bước những cô tiên trên sườn núi thoai thoải đầy hoa muôn sắc màu, rồi cỡi những đôi cánh trắng muốt treo trên cành cây, rồi nô đùa tắm dưới dòng suối trong vắt ...

- Thế chú tiều phu nấp ở đâu hả ông? Tú sốt ruột nhắc ông, câu chuyện này ông đã kể nhiều lần, chúng đã thuộc, nhưng vẫn đòi kể lại. Tú thích đoạn chú tiều phu ăn cắp đôi cánh của cô tiên út.

- À khoan đã nào, phải kể về các cô tiên đã chứ, cô tiên thứ nhất mặc áo hồng như cánh hoa, cô thứ hai mặc áo xanh như màu lá non, cô thứ ba mặc áo màu vàng như cánh bướm, còn cô út thì mặc áo màu ... màu gì nào ?

- Màu ánh trắng. Quỳnh hớn hờ kêu lên như thế.

- Màu ánh trắng óng ánh vàng, và trong suốt, khi cô bước đi, tấm áo quần quanh mình bay bay. Chú tiều phu cứ nhìn theo cô mãi, chú rón rén đi theo cô ra tận bờ suối, chú nấp sau tảng đá to, to lắm màu xám. Dưới tảng đá có

con cóc cụ ở đây từ lâu, lâu lắm, có lẽ từ khi có tảng đá này. COn cóc cụ kêu: " Khoọc khoọc , trốn đi ? " Nhưng chú tiểu phu chẳng nghe thấy gì, chú mãi nhìn theo ....

Tú hớn hờ nghe ông kể đến đoạn thú vị nhất, cậu bé chúm môi tròn mắt, chú khe khẽ kể tiếp:

- CHÚ tiểu phu bò len lén đến gần bụi cây, ngược mắt nhìn lên, đôi cánh treo cao quá, mà bụi cây thì đầy gai ...

Quỳnh búi tay chặt vào ông, cô bé rất hồi hộp, cả ba ông cháu như đang lo sợ cô tiên phát hiện họ đang ăn cắp đôi cánh của mình.

Bên kia hàng rào, mẹ Tú gọi:

- Tú ơi, về tắm nào, nước nguội hết rồi.

Cả ba ông cháu giật mình. Nàng tiên bay mất, Tú đứng sững sờ như chàng tiểu phu, rồi cậu bé vốn rất vâng lời, lủi thủi đi về nhà để tắm. Không phải tắm ở suối mà tắm trong chậu, mẹ kỳ cọ rất mạnh, rất đau, Tú cứ phải kêu " Ái ái !". Còn mẹ thì bảo: bắn quá ! bắn quá!

Quỳnh đứng bên này hàng rào kêu to để trêu chọc:

" Ê , con trai ở bắn, lợn con lợn con "

Mẹ Tuyết cầm tay Quỳnh dắt vào và bảo " Vào tắm, con bắn quá, như mèo con ấy" - Mẹ gội đầu cho Quỳnh, nước vào mắt cay xè, Quỳnh vùng vẫy ướm hết cả mẹ.

Ông đứng cạnh bật cười:

- Cô tiên út tắm ngoan cơ mà, cô ấy có hét như thế đâu ?

...

Hưng thở dài, chả hiểu sao những hình ảnh xa lắc xa lơ ấy sống lại, ngày đó anh coi những chuyện ấy thật buồn cười, chẳng có ý nghĩa gì. Hồi đó anh đang bắt đầu đi vào công việc kinh doanh, xã hội đã chuyển từ bao cấp sang cơ chế thị trường. Anh làm giám đốc một xí nghiệp điện tử. Công việc bận rộn đã đành, nhưng chính là anh bắt đầu cách suy nghĩ rất thiết thực. Mỗi giờ được tính toán bằng số lãi làm ra, các mối quan hệ được tính bằng lợi ích kinh tế, đầu óc phải luôn luôn tỉnh táo đối phó diễn biến thị trường. Niềm háo hức với cách làm việc mới, sự hồi hã và hiệu quả cao. ĐỒNG tiền trở thành thước đo giá trị: Giá trị của năng lực làm việc, và giá trị của mỗi con người.

Cách sống chất chiu từng đồng, lối sống được đánh giá là thanh bạch, bỗng trở lên dè tiện. Cách sống hào hoa phóng khoáng nhanh chóng trở thành thói quen, và tâm hồn bắt đầu khô cứng nguội lạnh từ lúc nào anh không hề nhận biết.

Nhiều lần đi làm về, anh thấy Tuyết ngồi thẫn thờ nhìn sương chiều phủ bạc cây cỏ, tiếng nhạc buồn nhẹ nhàng trong căn phòng âm u không bật điện, anh bước vào nói oang oang:

- Sao không bật đèn, tiết kiệm ư? Rồi anh bật đèn sáng choang tất cả các phòng, ngoài cửa sổ bỗng tối đen, tiếng nhạc lẫn trong tiếng bước chân lộp cộp. Tuyết đứng ngơ ngác như vừa tan giấc chiêm bao đẹp. Hưng cười vui vẻ:

- Sao em ngồi ngủ gật ư? Chờ anh về chậm quá phải không ? Bận quá không sao dứt ra được.

Tuyết dịu dàng nói:

- Anh vào tắm đi, nước nóng sẵn rồi . Em đi dọn cơm đây, chắc ông và QUỳnh đói lắm rồi đây.

Những ngày ấy gia đình thật đầm ấm, vậy mà mình đâu có hiểu giá trị của hạnh phúc. Tuyết cô đơn lặng lẽ chịu đựng sự phân chân tự mãn của mình.

Con người làm ra tiền tưởng rằng mình đã ban phát hạnh phúc cho mọi người, hoá ra mình đã dẫm đạp lên tâm hồn lung linh của người thân.

Ngày ấy, QUỳnh và Tú bắt đầu vào học lớp một. Buổi sáng hôm mừng 4-9 cả nhà rộn rã như Tết. Ông sắp xếp lại cặp cho QUỳnh, có hai quyển vở, một cái bút máy, một cái bút chì, mà ông cứ thử mãi xem mực có chảy đều không? Rồi bỏ vào thêm cái thước, cục tẩy. Còn mẹ Tuyết thì là quần áo cho QUỳnh, bộ đồng phục sơ mi trắng, váy xanh xếp nếp to, đôi giày bata trắng. QUỳnh ngồi ăn sáng mà hồi hộp đến nỗi nuốt không vào, cứ nhâm nhi mãi cốc sữa, em cầm cái bánh mì lắc đầu:

- Con no lắm , chẳng muốn ăn.

Hưng nghiêm mặt bảo:

- ĂN đi, lớn rồi còn nhõng nhẽo !

QUỳnh bẻ một miếng bánh mì bỏ vào cốc sữa, rồi len lén giấu cái bánh mì dưới ngăn bàn.

Khi QUỳnh đã mặc bộ đồng phục vào, áo hơi rộng, váy hơi dài, nhưng nom cô bé chừng chạc hẳn lên. QUỳnh xách cặp đến trước ông chào:

- Ông ơi, cháu đi học đây. Chữ học QUỳnh nhấn mạnh. Bởi vì bây giờ là lớp một, học chữ hẳn hoi chứ có phải như khi còn là mẫu giáo đâu. QUỳnh định xuống chào bố thì Hưng đã xuống ô tô đi làm tự lúc nào. Anh lật đặt quên cả chào cô con gái lần đầu tiên vào lớp một. Bây giờ học Trường Trung Vương xa, ông không đưa QUỳnh đi được nữa, mẹ sẽ đèo xemáy đưa cả hai đứa đến trường.

Tú cũng mặc đồng phục, áo trắng , quần sọc xanh, vai đeo cặp, vẫn thấy QUỳnh xách cặp ở tay, Tú bảo:

- QUỳnh đeo cặp vào chứ.

Cô Tuyết bảo:

- Không, QUỳnh đưa cặp mẹ để vào giỏ xe. QUỳnh ngồi sau ôm mẹ cho chặt. Tú ngồi sau QUỳnh, ôm QUỳnh nhé. Nhớ cả hai phải giữ cho chắc đấy.

Bố mẹ Tú cũng đứng tiền ở cổng. Hai bác Đức Việt ôm hôn cả hai đứa rồi nói bằng giọng miền Nam:

- Học giỏi nghe !

Hai đứa đưa tay vẫy vẫy ông và hai bác Việt. Xe rồ máy phóng đi, hai đứa vội ôm chặt lấy lưng mẹ.

Hung còn nhớ hồi học cấp I, Quỳnh còn học giỏi hơn Tú. Hôm nào về Quỳnh cũng khoe:

- Tập viết của con được điểm 8. Còn Tú chỉ điểm sáu thôi. Cô giáo bảo chữ Tú như giun bò.

Có hôm QUỳnh lại vui mừng hơn hờ bảo:

- Tú với con đều được điểm 10 toán.

Cho đến lớp 4 , QUỳnh vẫn học giỏi, Tú và Quỳnh thay nhau đứng nhất nhì lớp.

Tuyết thường bảo với Hung:

- Đi họp phụ huynh, mình cũng tự hào vì có đứa con học giỏi lại ngoan. Khi nào hội trường, QUỳnh cũng được chọn làm học sinh tiêu biểu lên đọc lời chúc mừng đây.

Hung cười, anh nói đầy tự đắc:

- DÒNG họ Mạc tất nhiên là phải học giỏi thôi.

Kiều ngạo quá đây ! Tuyết cười mỉm.

Con gái mình đâu phải đầu óc tầm tối, nhưng mà hoàn cảnh khôn khổ như thế, những người thân thiết nhất đều bỏ nó mà đi, trong căn nhà vắng vẻ này với một người bố khốn nạn như mình, một cái máy chữ chẳng phải là người. Mà con bé thì sống tình cảm, tâm hồn nó dịu dàng nhạy cảm như thế. Làm sao nó có thể học hành được, vậy mà mình đã đánh mắng nó dữ dằn như thế. Tội nghiệp con tôi ! Tại sao mình không đón ông nội về với nó? Tại sao nhỉ? Tại nó chẳng bảo gì với mình cả, hay là có bảo mà mình không chú ý? Nhưng cái chính là thâm tâm mình ngại sống với ông già. Ông thật hiền hậu, nhưng cách sống quá thanh bạch, cách nghĩ quá trong sạch, khiến mình cứ cảm thấy mình luôn luôn có lỗi. Mình không chịu nổi tâm hồn thơ mộng của ông già, nhất là lòng thương người quá bao dung của ông.

...

Lần ấy trong xí nghiệp mà Hung làm giám đốc , xảy ra tình trạng ăn cắp linh kiện điện tử, anh quyết định phải thi hành kỉ luật thật nặng những kẻ lấy cắp. Bộ phận bảo vệ đã bắt được cô Kiệm, một nữ công nhân có chồng đi tù vì tội lái xe cán chết người. Cô ta đã ăn cắp và dấu đồ ăn cắp vào cái túi, khâu hai lớp đáy.

Giám đốc đã quyết định đuổi việc.

Ông giáo Thư thấy một người đàn bà gầy tong teo, mặt xanh tái, đội một cái nón rách, tay dắt hai đứa trẻ, đứa lên mười, đứa lên năm đứng trước cổng.

Ông giáo Thư thấy một người đàn bà gầy tong teo, mặt xanh tái, đội một cái nón rách, tay dắt hai đứa bé, đứa lên 10, đứa lên 5 đứng trước cổng. Ông vội vào nhà xúc bát gạo, và lục túi lấy mấy tờ bạc hai trăm đưa ra cổng cho mẹ con người ăn xin. Nhưng khi ông đưa cho, chị ta lắc đầu không nhận mà chỉ khóc. Ông hỏi: vì sao lại đứng đây mà khóc ? CHị ta đã kể hoàn cảnh của mình và chắp hai tay lạy:

- Cụ ơi, cụ thương mẹ con con. chồng đi tù mà một mình con nuôi hai đứa con chẳng đủ ăn, lấy gì để đi thăm nuôi chồng. Lần ấy nhân có người bạn hứa sẽ đèo xe máy đi thăm anh ấy bị giam tận Thái Nguyên. CON trót dại ăn cắp để kiếm ít tiền mua quà cho anh ấy. CỤ ơi, cụ thương mẹ con con, nay giám đốc đuổi việc thì chúng con chỉ biết ôm nhau nhảy xuống sông mà chết thôi.

Cụ giáo lục ví có mấy nghìn đem cho hết rồi hứa:

- Thôi cô đưa các con về nhà đi, tôi sẽ nói lại với giám đốc.

Tối đó ông giáo Thư vào phòng con trai, ông kể lại chuyện gặp ba mẹ con cô Kiêm, công nhân bị đuổi việc, và bây giờ cả nhà sắp chết đói. Ông nói:

- Hưng, ba hiểu con giữ nguyên tắc quản lý. Nhưng con phải hiểu con người. Nguyên tắc nào cũng không thể nào hơn lòng nhân đạo. Ba yêu cầu con nhận lại cô ấy vào làm việc. Nếu không con sẽ phạm tội giết người đấy.

- Không được, không bao giờ. Hưng kiên quyết lắc đầu.

- Ba xin con, hãy vì mấy đứa trẻ thơ mà tỏ ra rộng lượng. Con không thể đẩy họ vào con đường cùng, không chết cũng thành cầu bơ cầu bất, và họ sẽ trở thành kẻ phạm tội.

- KHÔNG được ba ạ. Con phải giữ kỷ cương. CON xin ba đừng can thiệp vào công việc của con.

- CÔNG việc của con thì con làm, ba chẳng can thiệp làm gì. Nhưng đạo đức làm người thì ba phải nhắc nhở con.

- Đạo đức của con là phải làm cho xí nghiệp phát đạt, công nhân giữ được phẩm chất trong sạch. Ba đưa đạo đức Khổng Tử vào để quản lý xí nghiệp hiện đại thì sẽ tan nát hết.

Ông giáo đứng dậy, ông nghiêm khắc nói:

- Lòng nhân đạo tồn tại muôn đời chừng nào còn có loài người. CON là loại người chỉ nhìn thấy tiền mà không nhìn thấy người. Ba chẳng còn gì để nói với con nữa.

Ông giáo đi ra khỏi phòng, lưng còng lại như gánh nặng cuộc đời bỗng trĩu xuống. Sau cuộc nói chuyện ấy, ông giáo luôn tránh mặt con trai, ông không

muốn nói chuyện với Hưng nữa.

Còn Hưng vẫn giữ nguyên quyết định của mình, đuổi việc cô công nhân ăn cắp và sau đó quên hẳn chuyện ấy.

Mấy năm sau Hưng gặp một mù điên đi ngoài đường miệng lảm nhảm: "

Thằng giám đốc Hưng độc ác, nó giết con tôi, nó bỏ tù con tôi. Tao nguyên rửa nó phải khôn đôn! ". Hưng ngạc nhiên đến gần nhìn xem và nhận ra đó là cô công nhân bị đuổi việc. Anh sững sờ, lạnh gáy, mồ hôi lạnh toát ướt sống lưng.

Ngày hôm sau anh cử người đi điều tra và biết được: Khi bị đuổi việc, chị ấy phải đi bán rau nhưng đứa trẻ bị ốm không có thuốc đã chết. Đứa lớn bỏ học rồi đi ăn cắp và bị bắt. Thế là bố đi tù chưa về, con đã vào trại cải tạo. Người mẹ phát điên.

Hưng không dám nói chuyện ấy với cha, anh lảng lảng tìm cách xin cho người chồng chị Kiệm và con trai được ra tù, rồi Hưng nhận anh ta vào xí nghiệp của mình cho vào tổ sửa chữa xe, và cho đứa con đi học nghề. Nhưng cái gia đình ấy đã tan vỡ. Chị vợ phải vào trại điên, bệnh tình quá nặng khó có thể phục hồi được. Nỗi ân hận ấy đè nặng lương tâm anh. Anh hiểu cha mình đã đúng. Và vì vậy anh càng ngại ở gần cha. Anh muốn mình thoải mái trong các quyết đoán của mình. Thời đại ngày nay cần quyết đoán mới giành thắng lợi trong cạnh tranh được.

Anh tránh cha như tránh sự phán xét của lương tâm, như anh chàng người gồ Pinôkioo tránh con dế lương tâm.

Anh ngồi ôm đầu, nhớ lại mọi điều và đau đớn thì thầm với hương hồn người cha: " Ba ơi, con thật sai lầm: mất ba, mất Quỳnh và Tuyết cũng mất nốt. "

Anh chợt nghe bên tai tiếng lảm nhảm của bà điên: " ... Tao nguyên rửa thằng giám đốc Hưng phải khôn đôn".

Người mẹ ấy đã chịu nỗi đau mất tất cả: mất chồng, mất con, và mất cả bản thân nữa.

Anh cũng đang trải qua nỗi đau ấy và tự nhiên anh cảm thấy giá mất trí đi, thì lúc này đỡ khổ hơn.

Lời nguyên của người mẹ đau khổ đã ứng nghiệm.

Hoa và nước mắt

Chương 16

Lâm phóng xe máy về nhà, mở cửa bước vào, trông nhà vẫn y nguyên không khí ấm áp của ngôi nhà có nữ chủ nhân. Sạch sẽ thoáng đãng, mấy bông hoa tươi trên bàn khách. Ở bàn làm việc của Lâm để sẵn chén chè sen. Phòng ngủ của Lâm, chăn đệm xếp phẳng lì, trắng tinh, đôi dép để ngay ngắn ở chân giường. Trước đây khi Tuyết chưa đến, mặc dù vẫn có bà giúp việc, nhưng sự giàu sang đầy tiện nghi cũng không tránh khỏi cảnh tùy tiện, tùy tiện.

Lúc này Tuyết đã ra đi, Lâm mới nhận ra điều đó. Lâm ngơ ngẩn đi lang thang trong nhà, rồi đến trước phòng Tuyết đẩy cửa bước vào. Căn phòng lạnh lẽo trông tẻ nhạt. Trên tường không còn bức ảnh chụp Tuyết khoả thân đẹp tuyệt trần. Trên giường chỉ còn trơ cái đệm. Bàn phấn chẳng còn những lọ kem đủ các màu hồng, vàng, trắng. Chẳng còn các loại nước hoa cao thấp đủ các kiểu ngộ nghĩnh. Chẳng còn một dãy những thỏi son các màu đậm nhạt khác nhau. Cái gương ba mặt phản chiếu nét mặt Lâm ngơ ngác thiếu não, muốn khóc mà chẳng ra nước mắt.

Mở tủ áo, chỉ còn một dãy mắc áo trơ ra như khung xương con quái vật. Lâm ngồi phịch xuống chiếc ghế nhỏ Tuyết vẫn ngồi để trang điểm. Ôm đầu nhắm mắt lại, lần đầu tiên anh cảm nhận được nỗi cô đơn thiếu vắng "Người đàn bà của mình". Trước đây anh nghĩ: đàn bà là cả một giới bao gồm nhiều người đẹp đem đến niềm vui cho mình. Anh thích tất cả bọn họ. Bây giờ đây, anh nhận ra vui chơi chỉ là trò giải trí. Còn đời sống đậm ảm cần có người đàn bà yêu thương mình thật lòng. Tuyết đã yêu anh chân thành nhường nào! Nàng hiểu anh tất cả mọi thói xấu, mọi sở thích và nàng mỉm cười độ lượng. Nàng dịu dàng lắng nghe những nỗi niềm buồn vui của anh: những lúc làm ăn thắng lợi, anh lao vào các cuộc chơi xả láng, các em trẻ đẹp ngon lành như trái táo chín vây quanh anh, và anh chơi bời thâu đêm suốt sáng. Anh quên hẳn Tuyết, nàng thắc thom lo âu chờ anh cũng suốt sáng trong cô đơn.

Nhưng những lúc thất bại, nàng lại ở bên anh, im lặng nghe anh kể lể sự tình, văng tục nữa. Nàng nhìn anh với đôi mắt thông cảm. Hoặc có khi chỉ nói vài câu thôi, anh cảm thấy dịu lòng có người để chia sẻ.

Bây giờ Tuyết đã ra đi, vì sao Tuyết lại bỏ mình không chút nào luyến tiếc? Mà Tuyết thì say mê anh đến thế kia mà? Sống với nhau đã năm năm, mà lần nào anh vào với nàng, nàng cũng thiết tha như lần đầu gặp nhau. Trong cánh tay ôm xiết của nàng, tiếng thủ thỉ ân tình, bàn tay dịu dàng mơn trớn thân thể anh, nàng đẹp và nồng nhiệt yêu đương. Anh biết nàng sống trọn vẹn cho anh.

Nhưng còn anh đã đối xử với nàng thế nào?

Một lần nằm bên nàng, sau khi đã thoả mãn, anh nói chuyện tầm phào:

- Đàn bà kẻ cũng lạ thật chỉ thích bám chặt lấy đàn ông. Ai đại dốt mà để các bà trối chặt thì coi như tù binh. Mà là loại tù chung thân không có giảm án!

Tuyết nhìn Lâm rồi nhích xa anh, hồi lâu nàng nói:

- Chỉ khác nhau chút xíu thôi!

- Khác thế nào? Lâm ngạc nhiên hỏi

- Tù thì bị người ta bắt giam. Còn đàn ông thì đi chinh phục đàn bà. Rồi sau đó tự xưng mình là tù binh!

Lâm đang muốn xúc phạm Tuyết, chẳng hiểu tại sao cứ sau mỗi lần ái ân, tình yêu lên đến tột đỉnh, thì anh lại cảm thấy có quyền chọc vào nỗi đau của nàng. Nàng coi tình yêu là thiêng liêng, còn anh muốn tỏ ra đối với nàng, anh cũng chỉ giải trí như mọi người đàn bà khác mà thôi. Anh nói:

- Mình luôn luôn đối phó với những mưu mẹo trối chặt của các nàng. Mình yêu tự do hơn đàn bà. Mình không thuộc về bất cứ một ai cả.

Tuyết nói dịu dàng:

- Điều đó dễ thôi anh ạ.

- Sao lại dễ được, phải vất vả tránh né, khôn ngoan lắm mới tránh khỏi mưu mẹo của các bà. Mà Tuyết là người đáng sợ nhất. Lạt mềm buộc chặt mà!

- Cái chính là có ai muốn buộc không?

Chạm đến tự ái một chút, Lâm tự hào là lắm đàn bà yêu mình, và anh cho đó là thước đo giá trị đàn ông.

- Ôi chỉ sơ hở tí xíu thôi là các bà đã trối nghiêng mình rồi. Nhất là Tuyết sẽ gô cổ mình đầu tiên.

Tuyết vẫn cười dịu nhẹ, cô nói đùa lại:

- Bắt được tù binh, rồi lại phải áp tải, phải canh gác, mệt lắm. Mình chẳng đại làm cái nghề cai ngục!

Lâm cười đắc chí, anh biết Tuyết đang đau đớn, Tuyết rất mong muốn anh thuộc về mình. Và mỗi lần trêu chọc vào nỗi đau ấy, anh lại thấy giá trị mình cao hơn một chút.

... Đến hôm nay anh mới nhận ra được một điều đơn giản mà Tuyết đã nói: có tất cả đàn bà dễ hơn là có riêng một người đàn bà của mình, đích thực của mình.

Vậy là mình đã mất Tuyết ! Nhưng Tuyết đã bắt đầu chán ghét mình từ lúc nào nhỉ ?

À, có lẽ từ hôm mình đưa một cô bé về nhà. Đó là một cô bồ nhí vừa tròn 18 tuổi mũm mĩm, tươi tắn và thích tiền. Lúc mình đeo cô bé đến cổng, vừa bước vào nhà thì gặp Tuyết. Cô bé chào: " Cháu chào cô ạ! "

Tuyết cười vui vẻ:

- Cháu đến chơi với chú Lâm ư ?

Cô bé lúng túng nhìn Lâm rồi nói:

- Vâng ạ!

Lâm bất ngờ vì giờ này mà TUYẾT lại ở nhà, đáng lẽ cô ta phải ở cơ quan. Nhưng cần quái gì, mình là người tự do cơ mà, mình muốn quan hệ với ai là tùy mình. Không được để cho cô ta có quyền quản lý mình. Sự tức giận vì bị bắt quả tang đưa bồ về nhà, cùng với sự ương ngạnh về quyền lực của mình. Lâm trâng tráo nói với cô bé:

- Em lên đây với anh !

Lâm quàng tay ôm eo đưa cô bé về phòng mình trên gác.

Tuyết đứng sững nhìn anh. Lâm hơi ân hận về thái độ quá đáng của mình.

Nhưng anh cảm giác là Tuyết sẽ càng quy lụy anh hơn để níu giữ anh. Và anh đã đóng chặt cửa phòng mình, vui đùa với cô gái suốt buổi chiều.

Khi tiễn cô gái ra về, đáng lẽ anh phải đèo cô ta về nhà, thì anh lại gọi xích lô, anh nói với cô bé:

- Em về một mình tốt hơn. Gia đình sẽ không nghi ngờ.

Thực ra thì hứng thú trong lòng anh xẹp xuống và anh ngại liên lụy. Anh đã cho cô ta số tiền lớn, đến nỗi cô ta cũng chẳng buồn bực vì thái độ thiếu tế nhị ấy.

Khi trở vào anh thấy TUYẾT đang say sưa đọc quyển tiểu thuyết : A woman of substance " bằng nguyên bản tiếng Anh. Thấy Lâm vào, TUYẾT hào hứng nói:

- Quyển này hay tuyệt !

Lâm ngạc nhiên thấy TUYẾT bình thản, chẳng ghen tuông gì, anh hỏi lại:

- Tác giả là ai đấy ?

- Nữ nhà văn Barbara Taylor Bardford

Lâm cảm thấy tự ái, vì Tuyết chẳng ghen, tức là cô chẳng yêu anh. ANh tìm cách kháy vào nỗi đau của Tuyết:

- Tiểu thuyết thì đều bịa cả. Chỉ có cuộc sống thực mới thú vị.

Tuyết gấp sách đứng dậy, cô nói:

- Vào ăn cơm đi. Mình đói lắm rồi! Tuyết xưng mình khi bực.

Trong bữa ăn anh quan sát thấy TUYẾT ăn ngon lành thực sự, và lại còn kể chuyện về quyển sách mà cô đang xem một cách hào hứng.

- Đó thực sự là " người đàn bà đích thực " chẳng cần phụ thuộc vào một người đàn ông nào. Tự mình xây dựng sự nghiệp lớn.

Lâm bực quá, cô ta lại dám lấy sách ra để chọc mình.

- Mình chỉ mong toàn thể đàn bà như vậy. Đàn ông đỡ phải mệt vì họ.

Tuyết bỗng đổi giọng, cô nói nghiêm trang:

- Lâm ạ, cậu tha hồ chơi bời nhưng nên tránh các cô bé. Đừng làm hại đời chúng nó.

Lâm cười to, đắc ý vì Tuyết đã tỏ ra ghen rồi:

- Làm hại ư? Làm lợi cho chúng nó thì có. Quá lợi cho nó là khác !

...

Phải ! kể từ hôm ấy Tuyết không nồng nhiệt khi ân ái nữa. Tuy nhiên cô vẫn làm tình đầy say sưa. Chỉ khác là cô ấy ngoảnh mặt đi và không hôn mình. Cô ấy chán ngán sự phóng túng của mình. Nhưng có lẽ cô ấy ghét mình kể từ hôm mình kể chuyện gặp Quỳnh ở khách sạn cùng lũ bạn gái của nó cách đây mười ngày.

...

Tối hôm ấy ở khách sạn ra về, Lâm về ngay nhà chứ không phải đến gặp Tổng giám đốc như đã nói với chúng bạn. Tuyết đã về phòng riêng, nàng mặc chiếc áo ngủ lụa trắng đứng trước gương quần những búp tóc. Hai cánh tay trần vươn lên trên mái tóc đen huyền. Thân thể nàng mảnh dẻ vươn lên óng ả như một cành lan. Ánh đèn dịu dịu toả sáng chảy tràn trên làn áo mỏng làm nổi lên vàng ngực tròn đầy và cặp chân dài. Nàng đẹp như huyền thoại. Lâm rón rén lại gần ôm choàng lấy nàng, định hôn nhưng nàng ngoảnh mặt đi, và luôn ra khỏi tay anh. Nàng hỏi đầy ngạc nhiên:

- ANh lại quá chén phải không ?

- Đã kịp uống đâu thì về ngay đây

- Có chuyện gì vậy?

Lâm lại ôm Tuyết kéo đến giường , anh thăm thì:

- TUYẾT đẹp quá, mình ít gặp được người đàn bà nào đẹp hoàn hảo như vậy.

Tuyết đẩy Lâm ra xa, cô nhìn anh chăm chăm:

- Sao hôm nay anh lạ lắm, có chuyện gì vậy ?

Lâm vẫn sấn vào Tuyết và cả hai lại quên mất mọi sự đời. Họ lại say sưa đắm mình vào niềm hoan lạc. Lâm trong giờ phút ấy, anh yêu Tuyết một cách thành tâm. Câu nói của Quỳnh " Ông phản bội mẹ tôi, tôi sẽ không tha cho ông đâu" đã kích thích anh, và anh muốn bằng hành động để chứng minh cho lời nói vừa thanh minh với Quỳnh lúc nãy.

Khi hai người đã thanh thản nằm bên nhau, TUYẾT hỏi:

- Lâm nói đi, có chuyện gì vậy?

Lâm thở dài nói:

- Mình mới gặp Quỳnh. Con bé đẹp lạ lùng, giống hệt TUYẾT hồi lần đầu mình gặp, lúc đó Tuyết đang đứng ở sân phơi quần áo, còn mình đứng ở dưới đưa giúp áo để Tuyết đứng trên ghế phơi lên đây...

Lâm say sưa nhắc lại kỷ niệm, không hề chú ý Tuyết mở to mắt kinh hoàng. Ra thế! Anh ta háo hức với mình vì hình ảnh con bé Quỳnh kích thích anh ta. Tuyết ghen ngào hỏi:

- Anh gặp QUỳnh ở đâu? Nó nói gì với anh?

- Gặp ở khách sạn ...

Tuyết ngồi dậy , mặt tái ngắt. Nàng nhớ đến cô bé gái đã lên phòng Lâm.

CÔ bé ấy chỉ hơn Quỳnh vài tuổi thôi. Trời ơi con tôi! Tuyết lo sợ hỏi:

- Quỳnh đến khách sạn làm gì?

Lâm vẫn không chú ý đến thái độ của Tuyết, anh đang hồi tưởng cảnh gặp lại Quỳnh:

- Quỳnh đến với bốn cô bạn gái, chúng nó tìm mình để cảnh cáo về việc mình bỏ bịch lung tung , bỏ rơi TUYẾT...

Tuyết nằm xuống xích ra xa Lâm, chấp tay sau gáy , mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà, nàng không chú ý đến những lời kể đều đều của Lâm. Trong đầu nàng chỉ còn nghĩ đến con gái: con gái tôi vẫn còn theo dõi cuộc sống của tôi, và bảo vệ hạnh phúc cho tôi. Vậy mà tôi thì bỏ nó đi biệt 5 năm trời. Một người mẹ tồi tệ.

Khi Lâm kể đến câu nói của Quỳnh và lũ bạn:

- Mấy đứa bạn gái nó bảo mình: " MẸ Quỳnh khổ lắm rồi, chú không được bỏ cô ấy" còn Quỳnh thì mắng vào mặt mình " Tôi căm thù ông, căm thù những tên đàn ông đều cáng như ông". Mình đã hứa với nó sẽ không bao giờ bỏ Tuyết ...

Nước mắt Tuyết chảy tràn ướt má, nhưng cô nuốt nỗi đau vào trong lòng. Cô lặng lẽ chùi nước mắt bằng cách úp mặt vào gối. Rồi ngẩng mặt lên nói bình thản:

- Hứa với nó thế để làm gì? Vậy là mất tự do đấy .

Lâm im lặng, anh phân vân tự hỏi mình: Hứa với Quỳnh như vậy là đúng hay sai? Nhưng anh nhớ đến khuôn mặt đẹp như thiên thần của cô bé, đôi mắt sáng như có lửa, anh lẩm bầm:

- CON bé đẹp quá. Đẹp như Tuyết cách đây 20 năm.

Tuyết cau mày, giọng cô trầm xuống:

- Anh đừng đụng vào nó. Tôi sẽ giết anh đấy!

Lâm nhếch mép cười:

- Tuyết ghen cả với con gái ư?

Tuyết ngồi dậy nhìn thẳng vào mặt Lâm nói:

- Đã từ lâu lắm rồi tôi chẳng cảm thấy mình ghen, vì tôi chẳng còn yêu anh nữa. Nhưng anh đụng vào con gái tôi thì tôi sẽ giết anh đấy. Anh cần phải hiểu thế nào là lòng căm thù của người mẹ khi con mình bị xúc phạm.

Lâm hiểu Tuyết nói thật. Nhưng mà anh chẳng hề có ý nghĩ đen tối xấu xa nào. QUỳnh chỉ gọi lên cho anh một kỷ niệm đẹp về TUYẾT thôi.

Tuyết bảo với Lâm:

- Anh về phòng đi.

- Tuyết đuổi mình đấy à? Lâm ngạc nhiên hỏi vậy.

Xưa nay mỗi lúc anh định về phòng bao giờ Tuyết cũng ôm chặt anh, hôn anh, tìm cách níu giữ thêm ít phút cạnh nhau. Còn anh lúc nào cũng tìm cách chuồn càng nhanh càng tốt. Bởi vì có thể điện thoại ai đó sẽ gọi đến hẹn hò.

- Lâm về đi, mình muốn thanh thản một mình.

Lâm đứng dậy ngập ngừng, định cúi hôn Tuyết nhưng nàng quay mặt vào phía trong.

Và kể từ hôm đó, Tuyết thường khoá trái cửa, từ chối việc anh vào phòng. Nàng bảo mệt mỏi, chẳng có hứng thú gì. CÓ lẽ nàng ghê tởm anh ...

Lâm thấy lòng mình suy sụp vì thất vọng, vì cô đơn. Thế là nàng đã cảm thấy chán ngán ta từ lâu, nàng cố níu giữ lòng mình để gần gũi ta, thức dậy tình cảm chân chính trong ta, vậy mà ta, một thằng đàn ông hóm hỉnh thật ngu ngốc chẳng nhận ra điều gì hết. Ta đã đánh mất nàng tiên hạ cánh xuống với ta, và nàng đã bay về với thiên giới của nàng.

Chẳng hiểu tại sao vào giờ phút này đáng lẽ anh phải nổi giận về sự bỏ đi tùy tiện của nàng, thì anh lại bỗng nhận ra tội lỗi của mình, lại nuôi tiếc người đàn bà đã lớn tuổi, mà khi vui đùa giữa đám các Em trẻ trung nhí nhảnh anh thường gọi nàng bằng cái từ miệt thị " Mụ già của tôi ". Anh thất thủ bước về phòng mình, ngồi xuống giường, chợt thấy trên bàn ngủ bức thư của Tuyết để lại cùng với chiếc chìa khoá chiếc xe Dream, chiếc đồng hồ bằng vàng, rồi cả chiếc nhẫn kim cương. Những tặng vật có giá trị cao mà anh đã tặng nàng nhân dịp sinh nhật hàng năm, nàng đều trả lại. Ta đã trở thành vô nghĩa đối với nàng, bởi vì ta đã sống một cách vô tình, ta chà đạp lên tình yêu để tìm lạc thú.

Lâm nhìn quanh căn nhà vắng vẻ, ban nãy nàng đã bảo với ta điều gì nhỉ? Lâm cố nhớ lại và mang máng hình như: " Tôi mệt mỏi phải sống với người quá trẻ, anh nên tìm người khác ... ". Tìm ai? Những người đàn bà đến với mình họ cũng sống buông thả như mình, còn cô nào muốn gắn bó với mình đều chỉ vì tiền. Nếu mình có thất cơ lỡ vận thì liệu các cô ấy có cùng sống chết với mình không?

Lâm gục đầu, hai tay ôm mặt, nước mắt lúc này mới tuôn trào chảy qua kẽ tay, không phải nước mắt đau khổ ân hận, mà là nước mắt của kẻ vốn đầy tự mãn, nay bỗng nhận ra mình là kẻ bị bỏ rơi thảm hại.

Hồi lâu, khi lòng đã lắng xuống, Lâm sức nhớ đến nghĩa vụ của mình đối với Tổng giám đốc. Anh đứng bật dậy lẩm bẩm: Trời ơi quên mất, phải đến nhà anh Hưng để lo liệu tang ma chứ. Lâm vào phòng tắm, dội nước ào ào để lấy lại thăng bằng tâm trí. Rồi thay quần áo , phóng xe đến nhà Hưng.

Khi Lâm đến nơi đã thấy bác Mão (ông đại tá công an làm thường trực gác

cổng cơ quan) đang điều khiển một toán anh em cơ quan đi dọn dẹp, khiêng vác, căng rạp... cùng với các em học sinh bạn Quỳnh.

Lâm đến cạnh bác Mão hỏi: " Tôi cần phải làm gì hở bác? " Lúc này bác trở thành chỉ huy. Bác ta nhìn Lâm từ đầu đến chân rồi hỏi:

- Anh ở cơ quan mới đến đây ư ?

- Không, họp xong tôi có chút việc phải chạy, bây giờ mới đến được.

Bác Mão nghiêm trang dặn dò:

- Lúc này anh là người đứng đầu cơ quan, anh phải thay mặt cơ quan đến chia buồn với anh Hưng. Thật đau lòng quá, trong hai ngày hai cái tang lớn...

- Sao lại hai cái tang ?

ÔNG Mão cau mày nhìn Lâm trách móc:

- Ô hay ! Thế anh chưa biết tin cụ giáo Thư, bố anh Hưng cũng vừa mất hôm nay ư?

Lâm đứng sững, mặt tái đi:

- Trời ơi! Sao lại thế được ?

Bác Mão lắc đầu tỏ ra đau buồn không thể lường nổi:

- Thật khổ cho anh Hưng, anh ấy như người mất hồn, cứ ngồi như hoá đá trong phòng, chẳng nói chẳng rằng mà cũng chẳng khóc nổi nữa. Bây giờ anh phải đứng ra tổ chức tang lễ. Cơ quan phải chi phí mọi khoản, sau này tính sau. Chứ anh Hưng rồi ruột thế này chẳng còn đầu óc đâu mà lo liệu.

Lâm gật đầu:

- Cơ quan sẽ chi hết. Anh Hưng là người công đầu lập nên công ty liên doanh này. Chúng ta phải tỏ lòng kính trọng đầy đủ chứ. Bác lại còn bảo tính toán sau là thế nào?

Bác Mão tỏ ý bằng lòng lắm:

- Anh nghĩ rất phải. Thôi bây giờ anh vào với anh Hưng. Tôi còn phải lo sắp đặt phòng quản.

Lâm lật đật chạy vào nhà, phòng khách tuềnh toàng ngổn ngang những đồ vật linh tinh, mảnh ván, vải đỏ , búa đinh... Những bức tranh trên tường đã dờ xuống úp vào tường. Cảnh hỗn loạn như vừa trải qua cuộc chiến vậy.

Lâm mở cửa phòng bên cạnh, căn phòng tối mờ mờ, các cửa sổ đều kéo rèm che, điều hoà nhiệt độ chạy ở số cao nhất, trong phòng lạnh như mùa đông ngày đại hàn, trên hai chiếc giường có hai người đang nằm ngủ. Sao lại nằm ngủ trong phòng lạnh thế này ? Lâm định thần mở to mắt cố quen với ánh sáng nhạt nhoà trong phòng tối. Lát sau anh nhận ra cụ giáo Thư mặc bộ complê màu gi, thắt cà vạt đen, mái tóc bạc phơ xoa mềm mại trên trán, khuôn mặt hiền hoà thanh thản, hình như cụ sung sướng được cùng nằm cạnh cháu gái.

Giường bên cạnh, Quỳnh nằm duỗi dài, hai bàn tay đặt hờ trên bụng, vàng

ngực thanh trinh nổi lên dưới làn lụa vàng óng như ánh trăng. Khuôn mặt thiên thần, làn tóc óng ả chảy xoà trên gối. Một vành khăn trắng thắt ngang đầu, Quỳnh để tang ông.

Lâm đứng lặng ngắm nhìn, hai con người của thiên giới, đẹp đẽ trong trắng. Những con người lúc còn sống đem đến cho mọi người tình thương và lòng tin, và nay đã chết cả hai ông cháu đã thức dậy trong tâm hồn Lâm cái lương tâm mà anh đã bỏ quên tận đáy sâu tiềm thức.

Lâm đứng đó nước mắt chảy dài, anh nức nở: "Bác ơi, bác tha lỗi cho cháu, một kẻ thực dụng đã từng coi bác là loại cổ lỗ, gàn dở giữa cuộc đời. Bây giờ cháu hiểu, sống trên đời 75 năm mà bác không hề bị hoen ố vì danh, vì lợi. Sống được như bác thật thánh thiện. Còn cháu biết làm sao sống tử tế trong cuộc cạnh tranh này?"

Quỳnh ơi, chú có tội lỗi với cháu. Mười năm năm ngắn ngủi, cuộc đời cháu sạch trong thanh khiết như giọt mưa. Chú đã phá hoại hạnh phúc gia đình cháu. Cháu hãy trừng phạt chú đi. CHÚ hứa sẽ chuộc lại lỗi lầm với mẹ cháu...

Lâm nói thầm thì, lảm nhảm, anh sám hối theo cách của anh. Nhưng chính anh hiểu rằng ý nghĩ tốt đẹp ấy rồi sẽ bị thói quen sống buông thả cuốn đi. Nhưng dù sao đốm lửa của lương tâm đã le lói sáng thì con người ít nhất cũng giữ cho mình không tàn nhẫn, vì biết hối hận. Những giọt nước mắt ân hận thật quý giá biết chừng nào!

Huy ngồi cúi húi ghi các việc cần phải làm. Đầu óc anh bắt đầu rối tinh lên.

Ai cũng tìm gặp anh để hỏi mọi thứ việc. Từ việc phòng quản tổ chức thế nào, đến việc mai táng ở đâu, thậm chí cần làm mấy mâm cỗ? Ngay cả các bà bác, ông chú của Hưng cũng đến để hỏi ý kiến: "Chú bảo nên mặc đại tang theo lối thọ mai gia lễ, hay theo kiểu Châu Âu mặc toàn đồ đen?"

Hình như cứ khi công việc khó khăn, thì chẳng ai tranh giành đồ kỵ gì về các chức "trưởng ban tổ chức" này. Dù Huy là người ngoài họ, và còn quá trẻ. Huy đang ngồi đăm chiêu để ngẫm nghĩ về quy trình diễn biến tang lễ thì Việt Tú vào, cậu bé đến bên cạnh nói nhỏ:

- Cậu Huy ơi, chú Lâm đến đây.

- Sao? Nó đến bao giờ? Cái thằng này thò mặt đến đây làm gì cơ chứ? Huy nói sỗ sàng vừa thân mật vừa bức bối.

- CHÚ ấy đang đứng trong phòng Quỳnh.

Huy đứng dậy, Tú rụt rè hỏi:

- Chú ơi, thiếu tre căng rạp, cần mua mà chúng cháu chẳng có tiền.

Huy lúng túng rồi bảo:

- Cháu vào chỗ bác Hưng, bảo bác ấy đưa cho nhé.

Huy đi vào phòng Quỳnh, thấy Lâm đang đứng, nước mắt đầm đìa má, cậu bỗng thấy thương Lâm. Nó vẫn là đứa bạn tốt. Ngày xưa thân nhau lắm,

thậm chí bạn bè gọi hai đứa là Pêđê. Nhưng từ khi Lâm và Tuyết sống chung với nhau, thì Huy không thèm nhìn mặt thằng bạn ấy nữa.

Lâm nắm chặt tay Huy:

- Huy ơi, mình có tội lớn với gia đình cậu. Quỳnh chết có lỗi của mình. Và vì Quỳnh mất đi mà ông cũng đi theo. Trời ơi, những con người tốt đẹp biết bao! Họ không thể sống với bọn thực dụng như mình, họ phải bỏ đi khỏi cuộc đời này...

HUY nói giọng lạnh lùng mà quyết đoán:

- Thôi, suốt mướt thế đủ rồi. Tội của mày to lắm, sám hối sau. Bây giờ ra đây bàn việc cùng với tao. Một mình tao không đương nổi.

Lâm đi theo Huy sang phòng bên cạnh cùng ngồi xuống, Huy bảo với Lâm:

- Trước hết là trong nhà hiện nay hết cả tiền, mà ông Hưng thì như người mất hồn không thể bắt ông ấy xoay tiền vào lúc này được. Mày thay mặt cơ quan ứng ra đây cho tao mấy triệu, chi phí xong tao sẽ bảo ông Hưng thanh toán sòng phẳng cho cơ quan, được chứ?

- Xong ngay! Năm triệu đủ chưa? Lát nữa tao sẽ đưa tiền mặt đến. Thiếu nữa cứ bảo.

- Thế là một việc. Còn việc thứ hai là mày đi lo cho xe tang và ô tô. Phải hai xe tang, một xe đen và một xe trắng. Và ba cái ô tô ca loại bốn mươi lăm chỗ ngồi. Đưa về tận quê Vĩnh Phú cơ đấy.

- Xong ! Gì nữa ?

- Việc thứ ba, mày phải cùng với một ông trong họ về Vĩnh Phú, gặp xã để xin đất mai táng. Họ Mạc này là họ lớn của xã, họ nể lắm. Nhưng mày có ô tô riêng, lại đại diện cơ quan giàu có, họ sẽ càng chu đáo cho mình hơn. Phải đi ô tô đấy nhé, ở thôn quê người ta trọng người đi ô tô.

Lâm lúng túng bảo:

- Người khác đi được không? Tao còn lo chạy xe tang cơ mà?

- Việc xe tang mày cử người khác, còn việc lo đất mai táng quan trọng lắm, phải có mày đi mới xong. À mà phải mời ông thầy địa lý để xem hướng đất cho tốt. Vậy mười hai giờ mày mang xe đến đây, sẽ có cả ông chú của ông Hưng và thầy địa lý cùng đi.. Việc này vất vả đấy. Đêm nay mày phải ở lại để thảo luận với địa phương và cùng thầy địa lý đi tìm hướng mộ. Mày phải mang tiền đi, mỗ lợn chiêu đãi làng quê và cán bộ xã. Nhớ chu tất nghe chưa? Nhất là ông thầy địa lý mày phải kính trọng và biệt đãi thật hậu hĩ, thì mới mong được hướng đất tốt. Nhà này bị trùng tang thế này là gay go đấy. Mày nên hiểu thế mà tìm mọi cách để lão thầy địa lý chọn đất thật hợp. Sáng mai tổ chức đào huyệt, rồi ở đấy chờ đến chiều ....

Huy nói một hồi không cho Lâm kịp nói lại câu nào. Huy cần đẩy Lâm đi khỏi đây, không cho lảng vảng giữa họ hàng và lũ học trò. Bởi vì ai cũng cho chính Lâm là kẻ phá hoại gia đình này.

Lâm đứng dậy uể oải, anh ta chẳng thích việc này nhưng biết chẳng thể cãi lại với thằng bạn này được, nó đã muốn gì là ép kỳ được. Lâm toan đi thì Huy nói:

- Trưa nay mang tiền đến nhé. Năm triệu: mày giữ một triệu để về quê lo việc. Một triệu đưa cho người nào thuê xe tang và ô tô, còn 3 triệu đưa cho tao lo mọi việc ở đây.

- Ủ, nhưng phải một giờ chiều mới đi được chứ, mười hai giờ thì xoay sao kịp?

- Được rồi. Đúng mười ba giờ xe qua đây đón nhé! Thôi cậu đi đi.

Huy nhìn theo Lâm, chính là cái thằng Lâm xinh như " Tiên đồng theo hầu tiên ông" trong tranh của Tàu, vậy mà bây giờ cao lớn bệ vệ như ông chủ tư bản, trong các phim Hồng Kông: Đẹp và Đẹp !

Cái thằng thật lạ, trong nó bao giờ cũng chứa đựng hai con người thật trái ngược.

Hồi hai đứa đang học cấp hai, học đều giỏi, luôn luôn thay nhau đứng nhất nhì lớp. Hồi đó Huy gầy, da ngăm ngăm, còn Lâm phổng phao, da trắng hồng.

Nó là một học trò giỏi, được các thầy cô yêu quý lắm, nhưng ra ngoài thì nghịch tai ác. Trong lớp có mấy cô học sinh hay làm đom, mà Lâm thì rất ghét bọn con gái, nó gọi họ là " lũ bảng nhăng".

Trong trường có một cái rãnh thoát nước, trên lát những tấm đan xi măng, trong đó có một tấm bập bênh, khi dẫm lên thường làm bắn nước bắn tung toé.

Hôm ấy nhân ngày lễ, các cô gái diện áo trắng rất đẹp, đi vào lú lú trò chuyện. Lâm chờ bọn nó đi qua, cậu ta nhảy lên tấm đan, nước cống đen ngòm bắn tung toé bắn hết áo chúng nó, còn Lâm cũng bắn từ đầu đến chân.

Lâm giả vờ nhăn nhó:

- Tai họa chưa, tớ bắn hết rồi đây này !

Lũ con gái tức quá, nhưng thấy Lâm còn bắn hơn nên chẳng làm gì được, lại còn rủ Lâm đi gột rửa chỗ bắn.

Thế nhưng Lâm lại kính trọng yêu quý chị Tuyết như một thần tượng. Nó thường lấy Tuyết làm thước đo cho mọi sự tốt đẹp của phụ nữ: " Diễm viên X đẹp gần bằng chị Tuyết". " Mẹ tao hiền như chị Tuyết" ... " CÔ tao tốt lắm nhé, tốt như chị TUYẾT"...

Còn Huy thì bảo:

- CHị Tuyết chẳng tốt như mày nghĩ đâu. Tao không thích chị ấy, được mẹ chiều nên ích kỷ lắm.

Huy không thích cái lối nghịch ác của Lâm, nhưng nó là thằng bạn biết giúp đỡ mọi người tận tình khi người ta gặp hoạn nạn. Và đặc biệt là tính nói thật

của nó, rất thật.

Khi chị Tuyết đến ở với Lâm, Huy cảm giận nó quá, anh liền tìm Lâm chửi rửa thậm tệ rồi bảo:

- Tao không ngờ mày lại xông vào nhà tao để phá hoại. Cái tính độc ác của mày luôn luôn làm khổ mọi người. Mày có biết là không chỉ mình chị Tuyết khổ khổ vì mày mà mẹ tao còn khổ sở đến chừng nào. Con bé Quỳnh trở thành mồ côi, và anh Hưng nữa, anh ấy quý mày thế, sao mày làm hại người ta? Tao thâm thù mày. Từ nay tao coi mày là kẻ thù.

Lâm mặt mày tái nhợt, cậu ta rên rỉ:

- Tao thề với mày là tao không định phá hoại. Tao yêu quý mọi người trong gia đình mày còn hơn yêu anh chị em ruột của tao. Chẳng hiểu làm sao mà sự thề lại xoay ra tai hại thế này!

Hoa và nước mắt

Chương 17

- Lại làm bộ ngờ ngác như hồi mày làm bản áo lũ con gái chứ gì? Tao thừa biết cái tính đều của mày. Ngay từ bé mày đã hay chơi ác với mọi người.

Lâm khổ sở van nài:

- Không phải thế. Lúc bé là nghịch thôi. Còn bây giờ tao không hề có ý định xấu xa nào, tao xin mày ...

- Thôi đủ rồi. Đừng bao giờ nhìn mặt tao nữa.

Huy nói vậy rồi bỏ đi. Từ bấy đến nay đã năm năm rồi, bây giờ mới gặp lại. Nó vẫn là thằng Lâm hay giúp đỡ mọi người tận tình, đã hứa điều gì là làm đến nơi đến chốn.

Huy đang miên man nghĩ về thằng bạn cũ thì cửa xích mở, ông chú của Hưng, cụ Nghiên bước vào vẻ mặt đầy nghiêm trọng:

- Này anh Huy, anh định xếp đặt phòng quán như thế nào?

Huy vội nói ngay chuyện vừa bàn với Lâm ban nãy:

- À may quá, cháu xin báo với bác là lát nữa sẽ có ô tô đến đón bác với thầy địa lý về quê để lo việc đất mai táng. Tiền nong thu xếp xong rồi, cơ quan sẽ ứng tạm chi. Bác cứ tùy việc cần chi cứ chi, miễn sao mọi việc tốt đẹp.

Ông Nghiên nét mặt dịu đi, gật gù:

- Thế thì tốt lắm. Chi phí phải vài trăm ngàn đấy, chẳng thể ít hơn. Cũng phải trả thuốc, lại còn chi cho thầy địa lý nữa, tiền ăn rồi tiền bồi dưỡng....

- Bác không lo. Cậu Lâm sẽ đi cùng bác...

- Sao ? Cái thằng quynh rũ vợ thằng Hưng ấy à?

Ông Nghiên cau mày giận dữ: Tôi không đi với thằng ấy.

- Thừa bác, việc nào đi việc ấy ạ, đừng nên chấp nệ thế. Bây giờ Lâm là đại diện cho cơ quan anh Hưng, đứng ra chi phí mọi khoản. Anh ấy lát nữa sẽ ứng dã triệu trước để tổ chức tang lễ. Riêng về quê cũng phải mang một triệu.

Nghe đến khoản tiền to thế, ông Nghiên cũng nguôi bớt cơn giận. Ông hỏi sang chuyện khác:

- Anh định quàn như thế nào, tôi thấy họ kê hai cái giá song song ở phòng khách. Thế định cho hai ông cháu nằm ngang nhau trong cùng một phòng hay sao? Đâu có cái lệ ngang ngược thế được?

- Dạ, Huy lúng túng. Anh bất ngờ về ý kiến đó. Thừa bác vậy thì nên làm thế nào cho phải lễ ạ ?

Ông Nghiên hắng giọng giảng giải:

- Ông Thư là bậc thượng thọ, trưởng chi họ Mạc chúng tôi. Ai ai cũng nể trọng, mọi người phải khấu đầu lễ bái khi ông ấy quy tiên. Còn con bé Quỳnh, là cháu gái, lại chết bất đắc kỳ tử lúc tuổi chưa thành niên. Thế là đại bất hiếu. Theo tục lệ thì thì không ai viếng những cái chết như vậy. Thế mà anh lại để cùng một phòng, xếp đặt ngang nhau, các anh định bắt chúng tôi phải lạy vái cả nó nữa à ?

Huy hoảng quá, quả là không phải chuyện coi thường được, anh đứng dậy nói:

- Thừa bác, chúng ta sang bàn với anh Hưng.

Ông Nghiên cau gắt một cách nóng nảy bất ngờ:

- Anh sang mà bàn với nó. Tôi vừa bàn với nó, nó lại còn quát tôi: " Ai không thương tiếc con tôi thì xin đừng đến". Anh bảo nó nói vậy có nghe được không? Xảy cha còn chú ít nhất nó cũng phải nể tôi chứ, lại dám hỗn hào như thế!

Huy vội vàng an ủi ông già:

- Thừa bác, anh Hưng đang đau khổ quá. Một lúc gánh chịu hai cái tang như đau đớn như thế này, ai mà chẳng mất thăng bằng. Bác thông cảm cho.

- Thì tôi cũng nghĩ thế, nên tôi mới không bỏ về mà vào bàn với anh. Thôi anh liệu sang mà bàn với nó. Tôi về nhà chuẩn bị để chiều đi về Vĩnh Phú..

- Đúng một giờ chiều xe đến đây đón bác đấy.

- Vâng. Chúng tôi cảm ơn anh quá, anh trẻ người mà thật chu tất mọi bề.

Ông Nghiên lù khù đi ra, hài lòng vì ý kiến mình được tiếp nhận một cách trân trọng.

Huy đi sang phòng Hưng, lòng áy náy chẳng biết nên thuyết phục sao cho anh ấy bằng lòng quàn hai ông cháu hai nơi ?

Hưng ngồi trầm ngâm trước bàn giấy. Hai mắt nhìn vô hồn vào tấm lịch bàn.

Huy bước vào ngồi xuống ghế trước mặt Hưng, anh cũng chẳng nói gì. Huy

đành nói trước:

- Anh Hưng, cái phòng khách chật quá, không thể quàn cả hai áo quan ở đây được, không còn lối để người viếng đi vòng quanh ...
- Ông Nghiên sang bảo với cậu không cho con Quỳnh nằm cạnh ông nó phải không? Hưng dần giọng gay gắt hỏi vậy, anh nói tiếp đầy phần nộ:
- Ông ấy bảo con Quỳnh bất hiếu, cướp công cha mẹ không đáng để mọi người lễ nó. Chính người lớn chúng tôi đây mới là kẻ có tội với nó. Sao lại dám gọi nó là bất hiếu được? Ai không yêu thương con tôi xin đừng đến. Tôi phải đứng túc trực cạnh linh cữu cả hai người: cha tôi và con tôi. Cậu xếp đặt thế nào là tùy cậu. Họ không đi vòng quanh thì đừng. Tôi không đồng ý đặt hai ông cháu xa nhau.

Huy hoang mang, chẳng biết nên bàn thế nào cho phải. Anh thông cảm với tình cảm của Hưng, anh cần phải đứng cạnh cả hai người. Nhưng dù sao cũng phải bàn cho ra nhẽ.

- Anh cùng ra đây với em. Hai anh em mình phải nhìn thực địa mà bàn. Không thể để khách ùn tắc được. Anh nên nhớ ông rất đông học trò, bây giờ nhiều người đã là cán bộ cao cấp. Anh cũng đông bạn bè, còn khách hàng nữa. Và Quỳnh thì bạn bè nó cũng đông. Cả người lớn, trẻ con chen nhau vào cái phòng khách mười bảy mét vuông này sao được?
- Hai người ra phòng khách đứng ngắm một hồi, quả là phòng có hẹp, nhưng cũng không thể để hai áo quan hai phòng. Bởi vì như thế người viếng phải đi cả hai phòng thì càng ùn tắc hơn. Cuối cùng Huy đề xuất:

- Thôi đành dỡ hết cánh cửa ra cho thoáng, bỏ cả bốn cánh ra thì mặt tiền sẽ rộng. Để hai áo quan cùng một phòng cũng được, hai giá để hoa riêng hai bên. Người viếng chỉ đứng ở hiên để lễ không đi vòng quanh. Vừa đỡ thì giờ, vừa khỏi chật chội.

Hưng gật đầu bằng lòng, anh lại đi vào phòng riêng. Huy đến cạnh bà bác, chị ruột ông Thư, nãy giờ vẫn ngồi yên lắng nghe. Huy thưa:

- Thưa bác, chẳng thể để riêng hai ông cháu hai nơi được. Nhưng để cách xa nhau, ai lễ bên ông xong thì chỉ sang phía cháu Quỳnh đứng nghiêm thôi. Như vậy cũng chẳng phạm gì đến lễ giáo đâu ạ.

Bà bác cười hiền hậu:

- Anh nói phải. Thời nay ai lại câu nệ như ông Nghiên bao giờ. Về mặt tình cảm thì ai cũng xót thương cả hai ông cháu. Chú cứ xếp đặt như vậy là được. Lát nữa ông Nghiên đến, tôi sẽ bảo cho. Anh cứ yên tâm.

Huy đi vòng quanh nhà xem xét mọi sự xếp đặt ra sao. ANh ngạc nhiên thấy Thiên Thanh, cô ta đứng thì thầm nhỏ to với một số các chị em họ hàng ở ngoài sân.. Thấy Huy đến gần, cô ta im bật, ngoảnh mặt đi phía khác. HUY nhận thấy mọi người nhìn anh với vẻ xa lạ. Anh bỏ đi với một cảm giác áy

náy, hình như đang có điều gì âm ỉ khó chịu về sự có mặt của anh tại đây. Lòng anh bỗng chùng xuống chán nản. Mọi sự nỗ lực hăng hái làm việc quên mình từ hôm qua đến nay thật vô duyên. Anh xông vào một việc không phải của mình.

Huy trở vào nhà ngồi phịch xuống ghế, cảm thấy mệt mỏi vô hạn. Anh nhớ là mình đã thức liền từ đêm qua đến hôm nay, và bây giờ đã quá trưa mà chưa ăn uống gì.

Nhưng anh không đói, không buồn ngủ, chỉ không muốn làm gì nữa hết, vứt bỏ mặc cho gia đình họ làm với nhau. Tại sao người ta chẳng ai mó tay vào việc gì cả, mà khi người ta đã gánh vác hộ cho tất cả mọi việc khó khăn thì họ lại nhiều sự cơ chứ ?

Anh đang ngồi bần thần suy tính nên ở hay nên bỏ về, thì Tú vào. Mặt cậu bé tái mét, cậu ngồi xuống cạnh Huy, môi run run chực oà khóc:

- Cậu ơi, người ta bảo ...

- Bảo gì ? Tại sao cháu lại hoảng hốt thế ?

Tú lắc đầu không nói được, cậu ảm ức khóc.

Huy ngồi sát bên Tú dỗ dành:

- Nói đi cháu. Có chuyện gì thế ?

Tú cố gắng nén khóc, cậu nói:

- CÔ Thanh bảo Quỳnh chữa hoang nên sợ quá mà tự tử. Bây giờ các bạn cháu cứ xôn xao cả lên . Họ nhìn cháu , như muốn kết tội cháu. Cháu thề với cậu, cháu ...

- Thôi, cháu chẳng phải thề gì hết. QUỳnh hoàn toàn trong sáng. Đã có giấy khám nghiệm chứng nhận điều đó, cháu cứ an tâm. Mặc kệ kẻ xấu bại đặt, rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ. Bây giờ cậu cháu ta đi ăn, rồi về ngủ một giấc. Cậu mệt quá, mà cháu cũng vậy. Phải nghỉ thôi.

- Nhưng mà ai sẽ giúp bác Hưng chỉ đạo mọi việc ?

- Cậu cháu ta vào nói với bác Hưng, rồi bác ấy sẽ phân công người khác.

Hai cậu cháu Huy vào phòng Hưng, anh ấy đang ngồi đờ đẫn như cái xác không hồn. Huy nói:

- anh Hưng, em mệt quá, suốt đêm qua em và Tú không ngủ. Bây giờ đứng ko vững nữa, em và Tú phải về nghỉ một lát. Mọi việc cơ bản đã xong. Anh cử bác Mão điều khiển tiếp mọi việc. Mà bác ấy lớn tuổi làm Hộ tang mới đúng tư cách anh ạ.

Hưng lúc này mới bừng tỉnh. Anh nhận ra mình đã trút mọi việc cho Huy.

ANH nắm tay Huy nói:

- Anh cảm ơn Huy lắm. EM đã giúp anh những việc lớn nhất. Cháu Tú cũng vậy, bác biết ơn cháu lắm. Bây giờ hai cậu cháu phải về nghỉ không thì ốm mất.

- Anh Hưng. Huy ngập ngừng muốn nói mà ngại, có vấn đề tế nhị này cần anh lưu ý.

- Việc gì thế mà cậu cứ đắn đo ?

- Chị Thanh vừa đến. Chị ấy đang nói điều gì đó không hay cho Quỳnh.

Mọi người đang xôn xao, anh nên gặp chị ấy hỏi cho ra nhẽ kéo phiền.

Hưng đứng bật dậy, trợn mắt giận dữ hỏi:

- Tại sao cô ta lại về đây ? Vừa sáng nay đã đưa cô ta đến nhà chị Ngọc rồi cơ mà ?

- Em không biết. Thôi chúng em về đây.

- Ừ cậu về đi. Lúc nào khoẻ lại đến đây giúp anh nhé.

- Vâng, sáng mai em và Tú lại đến dự lễ tang.

Hưng hăm hăm đi ra sân sau tìm Thanh.

Hưng lại trở về với dáng vẻ ông chủ đầy quyền uy và độc đoán của gia đình.

Một ông chủ có tiền, có quyền và luôn tự tin ở sự quyết đoán của mình.

Bé Thịnh ăn bột xong lăn kên ra ngủ, Thanh lúc này mới cảm thấy đói ngấu. CÔ vừa ăn xôi gà, vừa ngẫm nghĩ mọi chuyện. Có lẽ lúc này cả họ hàng đang tụ tập ở nhà,, và đang đàm luận về cái chết của Quỳnh. Nhất định là họ đang nguyên rửa mình: Mụ di ghẻ độc ác, giết chết con chồng. Chứ sao nữa? Bao giờ mà thiên hạ chẳng trút mọi tội nợ lên đầu người vợ lẽ. Mấy đời bánh đúc có xương. Mấy đời di ghẻ mà thương con chồng.

Mình phải đến để thanh minh, đừng để gia đình họ thành kiến.

Càng nghĩ Thanh càng bồn chồn, phải về nhà ngay, có lâu giờ nào là giờ ấy mình bị nguyên rửa. Thanh thu dọn bát đĩa, rồi vào phòng chị Ngọc nói:

- CHị ơi, cháu Thịnh ngủ rồi. Thằng bé này ngủ lâu lắm, chị trông hộ em một lát. Em chạy về nhà lấy mấy thứ áo xống cần thiết, lúc nãy vội quá em quên.

Ngọc đang ngồi máy băng tang, chị nói nhẹ nhàng:

- Ừ em về nhanh lên nhé. Chiều nay chị phải đến đây lo cỗ cúng.

- Vâng em sẽ về ngay. Vả lại em cũng phải có mặt trước họ hàng, nếu không người ta sẽ bảo dẫu trưởng mà bỏ đi biên biệt khi nhà có đại tang.

- Ừ, em nói đúng đấy. Nhưng em chỉ có mặt gọi là cho phải phép thôi. Còn thì phải về mà chăm sóc con.

- Vâng, em đi ừ chốc lát thôi.

Thanh vội vã mặc chiếc áo đen vào, rồi mượn xe đạp của chị Ngọc đạp về nhà. Vừa vào đến cổng đã gặp mấy cô em họ con ông chú của Hưng, mấy cô lườm Thanh không chào hỏi gì, vờ lảng xãng dọn dẹp, coi như không hề biết có bà chị đến cạnh. Đám học sinh xì xầm: mụ Idêma đấy , tởm chưa ! (Nhân vật di ghẻ trong phim Người giàu cũng khóc)

Thanh chết lặng, cúi gằm mặt dắt xe vào nhà cất. CÔ ngẫm nghĩ nên làm

cách nào đánh tan dư luận ấy. Thật là oan cho Thanh. Thanh chẳng hề làm điều gì độc ác với Quỳnh cả.. Đúng là Thanh không yêu con chồng, nhưng Thanh đâu có làm gì để hãm hại cô bé ấy ?

Nước mắt trào ra vì uất ức, Thanh nấc lên đau khổ.

Một bà chị họ con bà bác của Hưng đi qua, thấy Thanh đứng khóc, chị THoa đến cạnh hỏi han:

- Mợ Hưng đấy à ? Sao lại đứng đấy mà khóc?

Thanh ôm chầm lấy chị Thoa nức nở:

- Em khổ lắm chị ơi. EM yêu Quỳnh như con gái mình. Vậy mà bây giờ mọi người lại nghĩ xấu về em.

Nghe tiếng khóc, Thoa mũi lòng thương hại:

- Chị không nghĩ xấu về em đâu. Nhưng cháu đã mất, thì mình nên nghĩ là mình đã có lỗi trong cư xử.

Thanh phản ứng khi nghe nói mình cần nhận lỗi:

- Em chẳng hề có lỗi gì hết. Nếu có, là chỉ vì em nuông chiều nó quá nên nó hư mà em không biết. Chị biết không ? QUỳnh chữa hoang nên hoảng sợ mà tự tử ...

Chị THoa giật mình tròn mắt hỏi:

- Thật không ? Sao mợ biết mà chẳng nói cho bố nó biết, để liệu mà giải quyết. Thời nay chuyện ấy đâu có gì là ghê gớm, đến nỗi huỷ hoại đời mình?

Thanh ảo não nói:

- Em lúc đầu cũng không để ý, chỉ thấy nó cứ ôm vát vương, bỏ cơm. Em tưởng là ốm thường thôi. Rồi chẳng thấy nó giặt hành kinh. Em định hỏi thẳng nó, nhưng nó cứ tránh mặt em. Bây giờ cơ sự xảy ra thế này, em mới biết sự thể là như vậy.

Thế là chị Thoa đi ra sân, chỉ một lát sau tất cả các bà, các chị em họ đều xúm quanh Thanh hỏi han. Họ tỏ vẻ thân thiện tin cậy Thanh lắm, mỗi người thêm một ý nhận xét.

- Con Quỳnh là cái nết giống mẹ nó, đẹp mà lẳng lơ.

- Tôi cũng nhận thấy cái Quỳnh dạo này ốm xanh xao thật.

- Chắc là với cái thằng oắt con bạn thân của nó chứ gì? Trẻ con thời nay ghê gớm thật, mới có mười lăm tuổi đầu !

- Bây giờ cả xã hội sa đoạ, ông già trẻ con đều hư !

- Có con gái đẹp trong nhà như chứa thuốc nổ. Nó làm sụp đổ cả nhà. Ông chết cũng vì nó làm nhục ô danh dòng họ.

* *

*

Thế là chỉ loáng sau câu chuyện truyền tai nhau, mọi người đều xì xào chuyện Quỳnh chữa hoang.

Thanh Châu nghe chuyện, cô vội vàng túm lấy Tú kéo ra chỗ vắng bảo:

- Này Tú, hoá ra cái Quỳnh tự tử vì nó chữa hoang. Có phải tại cậu không ? Tú như bị sét đánh vào đầu. Cậu ta tái mặt hỏi:

- Ai bảo như thế? Đồ vu oan độc ác !

Châu cười đắc ý:

- Thôi đừng chối nữa. Nó đẹp thế thì Đường Tăng cũng đồ, chứ chẳng phải cậu mà vững được !

Tú nghiến răng quát giận dữ:

- Châu cũng độc ác như mụ THANH !

Nói rồi Tú chạy vào phòng tìm cậu Huy để trút nỗi đau bị lăng nhục ấy.

* *

*

Hung đứng ở ngưỡng cửa đưa mắt nhìn Thanh đang nhỏ to kể lể giữa đám đàn bà con gái. Nhìn người đàn bà mặt lưỡi cày, đôi mắt cứ nhìn nghiêng, và đôi môi cong lên, " chẳng hiểu tại sao mà mình lại rước một con mụ có cái mặt xảo quyệt ấy làm vợ được ? ". Hung thầm nghĩ, lòng sôi lên giận dữ khi thấy những bộ mặt háo hức lắng nghe, vẻ tò mò hứng thú, thỉnh thoảng lại nói để vào theo lời kể của cô ta.

Hung đến gần cái đám đang xúm xít đàm luận ấy, anh gọi:

- Cô Thanh !

Thanh giật mình hoảng sợ nhìn Hung, cô lắp bắp:

- Em về xem có việc gì để cùng làm, chẳng lẽ dâu trưởng mà bỏ mặc mọi việc nhà cho người khác.

Hung cau mày, nhưng vẫn giữ giọng ôn hoà giữa đám đông:

- CÔ vào phòng tôi, có chuyện cần bàn về tang lễ.

- Vâng em vào ngay.

Hung nặng nề bước vào phòng, Thanh rụt rè bước theo sau, cô khép nép ngồi xuống ghế. Còn Hung vẫn đứng, anh hát hàm hỏi:

- Cô về đây làm gì ?

- Em về xem có việc gì thì làm giúp ? CHẳng lẽ bỏ mặc ...

Hung quát lên khi nghe Thanh nhắc lại câu nói ấy:

- Không phải ! Cô đang nói gì với mọi người ?

- Em có nói gì đâu.

Hung đến bên bàn giấy, ngồi xuống ghế, lấy kính ra lau lau, rồi gằn giọng nói:

- Tại sao cô đi rêu rao nói xấu con gái tôi ?

Thanh cúi mặt: " À thì ra anh ta đã biết chuyện, thế thì ta cứ việc ném sự ô nhục này vào mặt anh ta. Đừng có mà lên mặt khinh ghét ta mãi". Thanh nghĩ vậy, nhưng cô ta vẫn lấy giọng dịu dàng nói:

- Em không nói gì xấu cả, em chỉ nói sự thật.
  - Sự thật nào?
  - Anh ạ. Quỳnh có thai nên nó sợ quá mà tự tử.
- Hung đứng bật dậy, mặt tái xanh , anh gầm lên:
- Căn cứ vào đâu mà cô nói như thế?

Thanh lại kể lể như kẻ với mọi người rồi cô nói:

- EM nói xấu con mình mà làm gì, em thương nó như con gái mình. Anh biết đấy, em chăm sóc lo lắng cho nó như thế nào. Chẳng qua là nó dại dột, lại đúng lúc em sinh cu Thịnh nên chẳng quan tâm chú ý đến nó. Khôn ba năm dại một giờ. Em chỉ ân hận là giá em biết trước mà can ngăn thì đâu đến nông nổi này. Bây giờ khi đã đổ vỡ thế này em mới nghiệm ra mọi nhẽ ... Hung không chịu nổi cái lối dông dài, cách nói của các bà nhà quê này, thêm nữa cái giọng vờ vịt tình cảm, càng làm anh điên tiết:

- Tại sao cô không nói với tôi, mà lại đi rêu rao khắp mọi người? Cô định làm nhục gia đình này phải không ?

Thanh hoảng quá, cô lú cả lưỡi :

- Em định đến để nói với anh về việc ấy, thì chị Thoa gặp em mắng vào mặt : " ĐỒ di ghẻ độc ác !". Thế nên em phải thưa với chị mọi chuyện để chị ấy đừng nghĩ oan cho em. Thế là các cô khác xúm vào hỏi han, em không nói không được.

- Cô chẳng thật thà, sao ban nãy lại bảo là về để làm lụng giúp mọi người ? Chính cô về với mục đích rêu rao chuyện này để thanh minh cho mình.

hung nói vậy, nhưng lòng anh đã tin vào lời của Thanh. Đàn bà họ tinh trong chuyện này lắm. Mà con bé xinh đẹp thế kia, không ai dậy dỗ nó thì làm sao mà tự bảo vệ được ? Anh nói giọng trầm đục đầy oán hận:

- Cô thâm độc lắm, cô bỏ mặc con bé , không hề bảo ban cho nó những điều con gái cần giữ gìn. CÔ cố tình để nó hư hỏng, rồi bây giờ đi bêu xấu nó

Thanh bàng hoàng trước lời kết án của chồng. Cô định thanh minh cho mình, hoá ra mình lại có tội nặng hơn. Cô bung mặt khóc rung rức. Hung chẳng hề quan tâm,, anh ngồi trầm ngâm: Thế ra những thằng đàn ông mà mình tin yêu, đều xông vào nhà để làm hại mình. Một thằng Lâm thông minh giỏi giang thế, đã cướp mất Tuyết của mình. Nay lại là thằng Tú ngoan ngoãn, học hành xuất sắc, đã phá hoại đời con gái mình. Biết tin ai bây giờ ? Giống đàn ông vừa tử tế, vừa đều cáng !

Không hiểu sao khi nghĩ về Lâm, về Tú, Hưng không cảm thấy một nỗi oán hận hay căm ghét nào. Anh chỉ thấy lạ lùng là những con người ấy họ cũng yêu quý anh, tôn trọng anh nữa. Thế mà họ lại vẫn làm hại đời anh ? Sự phá hoại lẫn nhau hình như chẳng phải là chủ đích, mà guồng quay cuộc đời cứ nghiền nát lẫn nhau ?

Hưng nhìn Thanh đang khóc tức tưởi. Cô ta đang đau khổ. Cô ta cũng không định làm hại Quỳnh, mà cũng chẳng có ý bôi nhọ Quỳnh. Vậy mà hành động của cô ta mới độc ác làm sao ? Bây giờ thì tất cả mọi người đến đưa tang con ta không thương tiếc nó nữa, mà họ sẽ khinh bỉ nó . Khổ thân con gái tôi !

Sống đã chẳng được yêu thương, chết đi chẳng ai thương xót. Sao mà số mệnh của nó oan nghiệt đến thế ?

Anh bất giác bật lên câu nói :

- Cô thật độc ác. Cô bỏ mặc con tôi lúc còn sống, cô dẫm đạp lên con tôi khi nó đã chết !

Thanh quỳ sụp xuống đất, chắp tay cầu khẩn:

- Em trăm ngàn lần, xin anh thương em. Em không có tội. Em không định nói xấu con gái anh, nhưng em hoảng sợ mọi người khinh ghét , nên em đã trót nói ra chuyện ấy với mọi người. Em không bao giờ dám dẫm đạp lên danh dự của Quỳnh. Anh tha lỗi cho em. Anh ơi anh, em khổ quá !

Hưng mỉm lòng thương. Kể ra cô ta cũng chẳng phải là người xấu xa. Đó là bản năng tự vệ thôi. Ngay cả cái cung cách đối xử của cô ta đối với Quỳnh cũng rất bản năng. Lúc trước cô ta yêu Quỳnh, đó là bản năng người đàn bà luống tuổi khát khao làm mẹ.

Sau này khi cô ta đã có con, thì bản năng bảo vệ quyền lợi của con mình đã khiến cô ta ghét Quỳnh.

Sống theo bản năng là loại người thiếu văn hoá. Mà trách sao được, cô ta lớn lên như cỏ cây hoang dã ở đồng quê. Ta cũng đừng nên làm khổ cô ấy nữa. Phải có tình thương.

Cửa bật mở, Kim bước vào dáng điệu nóng nảy:

- Chị Thanh, chị sao lại ăn nói vô trách nhiệm như thế ?

Thanh ngẩng phắt lên, vẻ mặt từ đau khổ trở lên dữ dằn:

- Cô Kim, cô không có quyền ăn nói như vậy với tôi. Dù sao tôi cũng là vợ anh Hưng.

Kim cười khẩy, chẳng hề để ý gì đến Hưng, cô nói :

- Chị là vợ anh Hưng, mà chị đi nói xấu con anh Hưng. Chị bịa đặt như vậy mà không sợ xúc phạm oan hồn người đã khuất à ?

Hưng thấy Kim nói năng hơi thô bạo, Hưng can ngăn :

- Kim đừng nói như vậy. Chị Thanh không có ý bịa đặt điều gì đâu. Có thể ý kiến chị ấy là có căn cứ.

Kim cầm tờ biên bản khám nghiệm được photocopi đặt lên bàn trước mặt Hưng, rồi cô rút lên :

- Anh cứ xem đi. Người ta vu oan cho con mình, mà còn cứ bênh chằm chặp. Quỳnh còn nguyên màng trinh.

Thanh bật ngay dậy, tay run run cầm lên xem , môi mím lại. Còn Hưng nhìn cô ta chăm chăm như muốn nuốt sống.

Thanh đặt tờ giấy xuống, hàm răng nghiến bạnh quai hàm, mắt trừng trừng. Khuôn mặt cô biến dạng như mặt phù thủy. Lát sau cô bật thét lên:

- Các người bịa đặt ra cái tờ giấy này . Các người có Tiền thì mua chuộc ai mà chẳng được. Mấy lão bác sĩ này ghi láo. Tôi không tin.

Hưng chột thờ dài, không hiểu sao lúc này anh lại thấy nhẹ nhõm, anh nói giọng trở nên điềm tĩnh :

- Nào hai cô ngồi xuống, ta cùng nói chuyện bình tĩnh xem sự thể ra sao ?

Kim cố gắng trấn tĩnh, nén nổi tức giận đang cuộn lên:

- Khám nghiệm cho Quỳnh, các bác sĩ lập xong biên bản thì về. Em đi photocopy, làm mấy bản để lưu. Vừa về đến đây thì nghe mọi người xôn xao cả lên, họ bảo chị Thanh nói là Quỳnh chữa hoang. Em tức quá nên vào đây để nói với anh, thì gặp ngay chị ấy ở đây. Em bực quá nên nói quá lời. Nhưng dù sao thì chị Thanh cũng rất hồ đồ khi đi nói xấu cháu Quỳnh.

Thanh cố nén bực tức, cô nói hùng hồn như bảo vệ luận án:

- Tôi không tin bản khám nghiệm ấy. Bây giờ giấy tờ có gì mà chẳng bịa ra được ? Các người che dấu tội của Quỳnh để bảo vệ danh dự cho gia đình, nhưng các người có biết như vậy là trút mọi tội lỗi vào đầu tôi ? Cái thân làm vợ kẻ nhục nhã như thế. Ai cũng chửi tôi là " đồ dì ghê độc ác ". Cả anh nữa, anh Hưng cũng nguyên rửa tôi như vậy. Tôi phải làm sáng rõ chuyện này. Tôi phải tự bảo vệ danh dự của mình ...

Hưng sốt ruột cắt ngang :

- Nói ngắn thôi. Bây giờ cô muốn gì ?

- Tôi đề nghị khám lại, có sự chứng kiến của tôi .

- Thật quá quắt ! Hưng kêu lên bất bình.

Nhưng Kim thì kiên quyết:

- Được, đồng ý thì khám lại. Tôi là bác sĩ, tôi sẽ thao tác nhưng phải mời thêm chị Thao , mấy cô em con chú Nghiên nữa và cô giáo vào chứng kiến lại.

Hưng nói:

- Nhưng phải có điều kiện này : Nếu cô Thanh bịa đặt cho con tôi thì tôi sẽ ly hôn. Cô phải ra khỏi nhà này ngay lập tức.

Thanh sững người, cô hoảng sợ thật sự:

- Khám là để làm sáng tỏ việc của Quỳnh. Tại sao anh lại đưa việc bỏ tôi vào đây ?

- Bởi vì cô nói rằng việc này để bảo toàn danh dự cho cô cơ mà ? Con tôi đã có biên bản hợp pháp bảo đảm rồi. Việc khám lại là do cô đòi hỏi, vậy phải có điều kiện.

Thanh không còn cách nào lùi được nữa, đành nói :

- Tôi yêu cầu khám lại để xác minh dự đoán của tôi đúng hay sai. Chẳng việc gì tôi phải nhận điều kiện.

Được cứ khám. Kim quả quyết hành động. Hai người phụ nữ đã đi ra. Hưng ngồi lại, chưa hết bàng hoàng vì mọi chuyện vừa xảy ra. Cô Thanh là người thế nào. Một mục phù thủy biến hoá khôn lường ? Chẳng phải thế, cô ta không đủ thông minh và tài năng để biến hoá. Cô ta chỉ hành động để bảo vệ thân mình mà thôi. Không thể sống với loại người như thế được. Cô ta không có tình cảm, cô ta chỉ có bản năng tự vệ.

Chút tình thương đối với Thanh tan đi như khói giữa trận gió.

Thanh phân vân bước theo Kim. Có nên bắt khám lại không nhỉ ? Anh ta đã dọa sẽ ly hôn nếu mình bịa đặt. Như vậy tức là anh ấy tin điều mình nói.

Anh ấy sợ sự thật được khẳng định, nên mới dọa mình thế.

Còn Kim, chắc chắn cô ta nói thật. Nếu không sao cô ta dám cho mình chứng kiến. Vậy là Quỳnh vẫn còn trinh tiết thật. Nếu cả họ hàng chứng kiến, thì mình sẽ là kẻ vu oan giáng hoạ. Chẳng thà cứ để nhập nhoạng, dù sao mình cũng còn có cách để nói lại được, đỡ mất mặt hơn.

Kim ra mời chị Thoa, ba cô em họ con chú Nghiên, cô giáo và mời thêm cả bác Mão nữa.

Kim mời tất cả mọi người ngồi xuống , rồi nghiêm trang nói:

- Thưa bác Mão và các chị. Đáng lẽ em không dám làm phiền mọi người như thế này. Nhưng vì việc cần thiết xin cho em trình bày. Việc Quỳnh tự tử chết đã có nhiều dư luận khác nhau. Bởi vậy công an đã đến khám nghiệm tử thi làm giám định pháp y. Biên bản đây: Các bác sĩ khẳng định Quỳnh tự tử chứ không phải bị ám hại, không có thương tích, không có chất độc trong dạ dày. Phổi có nước tràn đầy. Lý do tự tử chưa thể kết luận, nhưng không phải vì lầm lỡ tình ái, bởi Quỳnh còn nguyên màng trinh. Em xin đưa mọi người xem bản biên bản này.

Tất cả đồng tình, chuyền tay nhau xem tờ biên bản.

Kim nói tiếp:

- Nhưng vì chị Thanh không tin tờ biên bản này, chị nghĩ rằng Quỳnh có hoang thai, mà gia đình che giấu nên mua chuộc bác sĩ, để họ không ghi sự thật. Vì vậy em mời tất cả các bác, các chị vào chứng kiến, em sẽ khám lại,

để minh oan cho Quỳnh. Không được để người đã khuất chịu tiếng xấu được.

Cô giáo đứng dậy phần nọ nói:

- - Tôi là người chứng kiến bác sĩ khám nghiệm. Tôi xin đảm bảo mắt tôi nhìn thấy sự thật. Không ai có quyền phủ nhận một việc làm quang minh chính đại được. Chị Thanh không những vu oan cho Quỳnh mà còn vu oan cho tất cả các bác sĩ và chúng tôi nữa. Kẻ vu oan là phạm pháp đấy.

Cô giáo là người mô phạm, cô không thể tha thứ cho sự xúc phạm của Thanh. Thanh nhìn cô giáo lòng căm tức nghĩ: " Nó là bạn học cũ của mình, vậy mà bây giờ lại cư xử rất đều với mình. Nó bao giờ cũng đố kỵ với mình. Ngày trước thì học tốt hơn mình nên không được giữ lại trường học cao học mà phải về dạy phổ thông. Bây giờ thì lấy chồng nghèo hơn mình. Sự đố kỵ bao giờ cũng tìm cách làm hại nhau". Nghĩ thế, nhưng Thanh bắt đầu lo sợ. Cô im lặng.

Chị Thoa xúc động thương Quỳnh, chị khóc hu hu rồi kể lể:

- Khổ cho cháu tôi chưa ! Người ta bịa đặt vu vạ đặt điều như vậy mà không sợ trời chu đất diệt. Bây giờ lại còn đòi đem ra mà khám lại, dằn vặt thân xác. Cháu tôi, chết đi mà chẳng được yên thân...

Các cô em họ lại xôn xao bàn tán hăng hái chẳng kém gì lúc nãy vào hùa với Thanh nói xấu Quỳnh, bây giờ lại nguyên rửa Thanh và ca ngợi Quỳnh như Thánh nữ. Bác Mão bối rối nhìn cảnh tượng ồn ã ấy. Trong lúc nhà đang có đại tang mà lại diễn ra cái cảnh cãi vã này thì thật chẳng ra làm sao. Bác đứng dậy từ tốn nói:

- Thưa các bác, các chị. Tôi nghĩ mỗi người đều có quyền suy nghĩ về nguyên nhân cái chết bất đắc kỳ tử, bởi vì đó là điều bất thường. Nay đã có bản giám định pháp y. Thế là đã rõ những điều nghĩ sai. Vậy bây giờ nếu chị Thanh đã nhận ra là mình đã nhầm trong dự đoán, và thấp nén hương xin với vong hồn cháu Quỳnh tha lỗi cho, thế là mọi việc sẽ êm đẹp. Việc gì phải khám đi , khám lại, vừa phiền phức lại vừa xúc phạm với người đã khuất. Thanh đứng bật dậy, cô thầm nghĩ có lẽ họ muốn che giấu sự thật, nên bắt cô phải nhận mình vu oan, mình cảm thấy những nhận xét của mình là chính xác, nhất định không mắc mưu của họ. Bọn họ là lũ tham tiền, chắc là được phong bì đầy cộm nên ra sức bao che.

Thanh nói đồng dục:

- Đàng nào thì mọi người cũng bảo tôi là vu oan cho con gái chồng. Tôi xin thề là tôi nói sự thật. Tôi đề nghị cứ khám lại, tất cả mọi người sẽ chứng kiến. Nếu không chịu khám lại tức là các người sợ sự thật.

Bác Mão thở dài. Còn những cô con gái thì hớn hở vì họ tò mò muốn xem

thử cái màng trinh ấy như thế nào ? Nhưng thâm tâm ai cũng khó chịu với lời đề nghị của Thanh.

Tất cả mọi người kéo nhau vào phòng Quỳnh. CÔ Kim mặc áo blouse và đeo găng tay cao su vào. Lần lượt từng người đến xem.

Cuối cùng đến lượt Thanh. CÔ ta quan sát rất kỹ lưỡng rồi nói, giọng lạc đi vì thất vọng: " TÔI ĐÃ NHẦM ".

Mọi người đi ra khỏi phòng, Thanh tần ngần đứng lại nhìn Quỳnh lẩm bẩm: " Quỳnh tha lỗi cho cô ". Thanh hiểu là Quỳnh có thể tha lỗi cho cô, nhưng chồng cô thì không bao giờ tha thứ cho cô về việc này. Mà đó mới là điều đáng sợ ! Thanh đi vào phòng Hưng, anh đang ngồi viết tóm tắt tiểu sử của bố. Cuộc đời cụ giáo Thư đang thức dậy trong lòng anh những tình cảm nhân hậu bao dung.

Thanh đứng cạnh rụt rè không dám đánh tiếng:

Hưng ngẩng đầu lên hỏi giọng bình thản:

- Thế nào ?

- Em đã nhầm. Xin anh tha lỗi cho em .

Hưng thở phào nhẹ nhõm. Anh không chỉ lo cho con gái bị nhục, mà anh còn sợ mình nghĩ oan cho Tú. Cậu bé gần như một nửa của Quỳnh để lại trên đời này. Nếu mà anh phải ghét Tú, thì chẳng còn lại tí gì của Quỳnh ở cuộc đời này nữa.

Bởi thế mà giọng anh lúc này thật dịu dàng:

- Thôi được rồi. CÔ về trông con đi, đi lâu quá rồi đấy.

Thanh thấy Hưng tỏ ra độ lượng, cô liêu cầu xin:

- Anh tha thứ cho em. Lòng ích kỷ nhỏ nhen khiến em mù quáng. em làm hại danh dự của Quỳnh và xúc phạm đến gia đình ta ...

Hưng khó chịu, nhưng thấy cô ấy nói chân thành, anh bảo:

- Thôi cô về đi. Thăng bé đói rồi đấy. Tôi đang bận lắm.

- Anh nói đi, anh có tha lỗi cho em không ? Thì em mới yên tâm mà về.

- Lỗi của cô chẳng ai có thể tha thứ được. Nhưng gia đình tôi bao giờ cũng độ lượng với người biết lỗi. Mọi chuyện bàn sau.

Thanh tần ngần bước ra, rồi lúi lũi dắt xe lạng lẽ ra về chẳng chào ai. Vừa đạp xe cô vừa ngẫm nghĩ làm cách nào để giữ được Hưng, không để anh ấy ly hôn với mình.

Cô chợt thấy buồn nôn, và rất mừng rỡ: hình như mình lại ốm nghén ? Con mới bảy tháng mà mẹ lại nghén rồi, thật là mắn như gà. Đúng, đã hai tháng nay mình mất kinh, nhưng cứ nghĩ đang cho con bú nên kinh nguyệt thất thường. Thật là trời Phật cứu mình. Để thêm đứa nữa là lại thêm sợi dây buộc chặt tình chồng vợ.

Cô ta cười rạng rỡ !

Hoa và nước mắt

Chương 18

Bà Xuân giúp ông xích lô mang đồ đạc lên gác. Bà dành phòng mình cho Tuyết, bà dọn sang phòng ông, căn phòng vẫn để trống từ khi ông ấy mất đi. còn cái phòng nhỏ chín mét vuông, xưa kia là buồng Tuyết, nay bà sẽ dọn dẹp lại, làm phòng trẻ khi Tuyết sinh con. Bà đã tính toán mọi bề đâu ra đấy cả rồi.

Nghĩ thế, lòng bà rộn ràng một niềm hân hoan. Được chuẩn bị một cuộc sống mới cho con gái, dù đó là hậu quả của sự tan vỡ những hai lần, bà vẫn thấy lòng mình ấm lại. Mẹ con, bà cháu lại quây quần với nhau, lại đầm ấm trong tình yêu thương. Bà nghiệm ra trong cõi đời này người ta cứ bôn ba đi tìm hạnh phúc, nhưng hình như không ai hiểu hạnh phúc là cái thứ gì, cứ tìm, tìm mãi, rồi lại thấy không phải, lại tìm. Cứ như là " Lá diêu bông vậy ". Làm gì có thứ lá đó ? vậy mà bây giờ cứ mỗi lần nghe bài hát ấy, lòng ai cũng xôn xao nỗi niềm nuôi tiếc hạnh phúc mơ hồ. bà cũng thế, bảy mươi tuổi rồi, mà bà cũng có một chiếc lá diêu bông của mình, chiếc lá của mộng mơ đã qua.

Bà ngồi thờ ngẫm nghĩ, rút cuộc hạnh phúc của con gái mình là lại trở về sống yên bình trong lòng mẹ. Nhưng nếu chưa từng khốn khổ trong cuộc tìm kiếm ấy, thì làm gì nó cảm nhận được niềm hạnh phúc bên người mẹ và đứa con sắp tới của mình?

Bà đứng dậy dọn dẹp, phải để giá thờ Phật lại cho nó, sáng nay bà đã thấy nó quỳ lạy trước đức Phật.

Bà sẽ làm cái giá thờ khác ở phòng mình. Tuy đã lập điện thờ trên gác, nhưng phòng ngủ vẫn phải có Ngai để tâm niệm trước lúc đi ngủ mỗi đêm.

Bà kính cẩn phủ bụi tượng Phật Bà quan âm và bát hương thì chợt thấy mấy quyển sổ nhỏ. Cái gì thế nhỉ? Bà lật vội mấy trang: Trời ơi, nhật ký của Quỳnh ! Cháu gái tôi đã để lại nỗi lòng cho mẹ nó đây !

Bà mang xuống rồi vội vàng lấy kính ra toan đọc nhưng nghe tiếng bước chân con gái lên cầu thang, bà lại đem mấy quyển sổ cất vào tủ rồi đi ra, gặp Tuyết đang đi về phòng mình. Tuyết vừa bước đi, vừa mỉm cười, nét mặt thanh thản, bà bảo với con gái:

- Từ nay con ở phòng của mẹ

- Thế mẹ ở đâu ?

- Mẹ ở phòng bố con

Tuyết ôm lấy mẹ, gục đầu vào vai mẹ nói âu yếm:

- Cám ơn mẹ, chỉ sống với mẹ là con được sung sướng mà thôi, con nằm nghỉ một lúc mẹ nhé. Lúc nào con cũng buồn ngủ.

- Ừ con cứ ngủ đi, đàn bà ôm ghen bao giờ cũng thêm ngủ.

Bà Xuân đi xuống gặp Lâm. Dù sao bà cũng phải hỏi chuyện nó để hiểu được mọi điều về cuộc sống của con mình vừa qua. Cuộc nói chuyện với Lâm làm bà phân vân lắm. Nếu nó thành tâm muốn xây dựng gia đình với Tuyết thì sao lại từ chối ? Nhất là Tuyết đang có thai với nó. Bà đi vào phòng Tuyết, cô đang loay hoay xếp quần áo vào tủ. Cô quay sang nói với mẹ , giọng nũng nịu như cô bé Tuyết hồi nào:

- Được ở phòng này thích quá mẹ ạ, quên cả buồn ngủ.

- Mẹ cũng thích. Hai mẹ con lại ở gần nhau. Còn cái phòng của con lúc bé, ta sẽ để làm phòng trẻ. Con của con sẽ ở đây.

- Tuyết thật!

- Nay con, nếu Lâm nó muốn cưới xin đằng hoàng thì con nghĩ sao ? Dù thế nào chẳng nữa thì đứa bé vẫn cần có bố của nó.

Tuyết kéo mẹ cùng ngồi xuống giường rồi nói:

- Mẹ con mình cần nói chuyện với nhau về vấn đề này. Mẹ ạ, Lâm đã van nài con về chuyện ấy và con đã dứt khoát từ chối. Con đã nghĩ chuyện này

từ mấy năm nay, nhưng mà con yêu Lâm quá, không làm sao dứt ra được. Cách đây ba năm, con đã định xin lỗi anh Hưng để trở về, hồi ấy anh ấy chưa lấy vợ ...

Tuyết ghen ngào nuốt nước mắt nhớ lại cảnh Quỳnh bỏ chạy. Với dòng nhật ký Quỳnh ghi: Hôm nào con cũng ngóng chờ mẹ, mà mẹ không đến ... Bà Xuân ôn tồn bảo:

- Nếu ngày đó con trở về thì mọi chuyện tốt đẹp biết mấy.

- Nhưng con ngu quá ! Hôm con đến trường Quỳnh, định bảo xin bố nó cho phép con trở về nhà, thì con lại diện bộ cánh đi chiêu đãi. Quỳnh vừa thấy con là nó bỏ chạy. Thế nên con nghĩ Quỳnh khinh bỉ con, từ đó con không dám nghĩ đến chuyện trở về nữa. Sau này nhiều lần con định xin mẹ được trở về nhà, nhưng con sợ Huy. Nó đã có vợ con, tự nhiên bà chị lại về chiếm nhà, ảnh hưởng đến sự yên ấm của gia đình. Thế là con đành ở với Lâm.

- Sao con bảo con yêu lâm lắm?

- Con yêu Lâm thật mẹ ạ, nhưng đó là sự si mê tình ái, còn muốn sống với nhau thì cần phải có ý thức trách nhiệm với nhau nữa. Mà Lâm thì ưa phóng túng. Cậu ấy bảo là không thích bị ràng buộc. Nhiều lần con đã phải nạo thai vì cậu ấy không thích có trẻ con trong nhà. Mà con thì thích có con.

- Nhưng bây giờ nó ăn năn về lỗi sống ấy lắm. Nó lại muốn có con cái. Vậy con nghĩ sao ?

- Cậu ấy nói vậy thôi. Bỏ một lỗi sống quen thuộc không thể dễ dàng thể đâu. Mà cậu ấy kém con đến 5 tuổi, dù thế nào con cũng chẳng giữ được cậu ấy. Mẹ chẳng hiểu được tâm trạng khốn khổ của người đàn bà lo mình già hơn chồng. Mỗi lần một cô bạn trẻ đến nhà là con lại đau đớn nghĩ về tuổi tác của mình. Mẹ cũng chẳng hiểu nỗi khổ tâm khi yêu nhau say đắm, con và Lâm lúng túng chẳng biết gọi nhau thế nào cho phải. Không thể xưng em với người đàn ông mà mình yêu, thật là trớ trêu. Con chỉ ước ao giá chúng con bằng tuổi nhau, hoặc chỉ hơn kém độ một tuổi, thì con sẽ sống chết với Lâm. Ôi con yêu Lâm biết chừng nào !

Bà Xuân chẳng thể hiểu nỗi con gái, thế ra nó vẫn yêu Lâm, vậy mà nó kiên quyết bỏ cậu ta. Bà băn khoăn hỏi:

- Thế bây giờ con có còn yêu nó nữa không?

Tuyết lắc đầu chán nản:

- Bây giờ thì lòng con nguội lạnh rồi

- Sao vậy con?

- Lâm là người không biết yêu, cậu ấy chỉ đam mê thôi.

Bà Xuân thở dài, bà ngẫm về chồng bà trước kia cũng vậy thôi, mê hết cô này đến cô khác, nhưng vẫn yêu vợ quý con. Bỏ người tình chứ không thể bỏ vợ.

- Đàn ông thì ai mà chẳng thế, chấp họ làm gì?

Tuyết không biết nói sao để mẹ hiểu mình. Cô đành phải kể lại câu chuyện Lâm đã gặp Quỳnh, khi cô bé cùng các bạn đến tìm Lâm để cảnh cáo việc anh ta phản bội Tuyết. Tuyết nói với mẹ:

- Mẹ có biết không, cậu ta không hề buồn bực, ngượng ngịu gì khi bị trẻ con mắng vào mặt. Cậu ấy cứ như người bị hút mất hồn, cứ lảm bảm : Quỳnh đẹp quá, đẹp như Tuyết cách đây hai mươi năm ! Mẹ ơi, con bỗng nhiên ghê sợ cậu ấy. Nếu Quỳnh không chết, có khi cậu ta cũng chẳng tha. Đó là một người háo sắc đến đam mê . Loại người ấy nên để họ tự do như ong bướm. Con không thể chấp nhận một người chồng như vậy được. Con cũng không muốn con của con có người bố như thế.

Bà Xuân im lặng nhìn Tuyết hồi lâu, rồi bà hỏi:

- Con không cho Lâm biết mình sắp có con ư?

- Không bao giờ, đây là đứa con riêng của con. Con tự mình giành lấy nó. Nó sẽ mang họ Hoàng, họ của con. Mẹ cũng không được nói với Lâm điều ấy. Sau này con sẽ lùi ngày sinh của nó xuống năm tháng, và nói là con làm nhân tạo để có thai. Chỉ có như vậy thì ba mẹ con bà cháu mình mới sống yên ổn với nhau được. Con không muốn ai biết chuyện này, kể cả Huy.

- Con có ý định trở lại với Hưng không ?

Tuyết thở dài lắc đầu:

- Quỳnh chết rồi, con chẳng còn gì để trở về đây nữa. Hãy để cho gia đình Hưng yên ổn, cho con trai anh ấy được sống yên lành với bố mẹ nó.
- Con có còn thương Hưng không ?
- Con kính trọng và thương quý Hưng suốt đời, nhưng con không yêu anh ấy mẹ ạ .

Tuyết thất lòng nhớ lại những ngày sống với Hưng. Cuộc sống thật êm đềm mà buồn tẻ. Hai người thương quý nhau, nhưng lạc lõng rời rạc. Có lẽ đến một tuổi nào đó thì cuộc sống đó có thể êm đẹp đấy, lúc về già, khi mà lửa lòng đã lụi đi. Còn bây giờ đó là sự chịu đựng nhọc nhằn.

Tuyết thở dài nói với mẹ:

- Mẹ ạ, nếu đã không tìm thấy hạnh phúc trong tình yêu, thì nên tìm hạnh phúc trong thoải mái của tự do. Mẹ hiểu cho con, và bao dung đối với cuộc đời con mẹ nhé.

Bà Xuân vuốt tóc con gái, bà nói dịu dàng:

- Bao giờ mẹ cũng mong con sung sướng. Mẹ sẽ làm hết sức mình để đời con được tốt đẹp. Nhưng con nên nhớ là chỉ có tình thương mới tạo nên cuộc sống thanh thản. Kẻ ích kỷ chỉ hưởng thụ cho mình, thì dù có đầy đủ mọi bề vẫn khổn khổ !

Tuyết quàng tay ôm mẹ, dụi đầu vào vai mẹ:

- Con thâm thía điều đó mẹ ạ. Đã phải trả giá cả đời mình để hiểu được điều mà mẹ vẫn dạy con từ lúc còn thơ.

Tuyết thiu thiu ngủ, bà Xuân kéo chăn đắp cho con gái, khép cửa sổ che bớt ánh sáng rồi bà lấy mấy quyển sổ nhật ký của Quỳnh đem về phòng mình.

Suốt mấy ngày nay, lòng bà cứ khắc khoải: Tại sao Quỳnh lại tự tử ? Điều gì đã dập xuống cuộc đời như nụ hoa, vừa hé nở đã bị gãy nát vì trận mưa đá ?

Câu chuyện của con gái càng làm bà suy nghĩ. Cuộc đời bây giờ sôi động

quá, dữ dằn một cách tham lam. Họ chẳng vừa lòng với điều mình có được, cứ vượt lên và đâm đạp lẫn nhau, nghiền nát lẫn nhau, mà không biết mình làm điều ác.

Thằng Lâm chẳng phải là người xấu, nó yêu thương Tuyết nhưng nó thèm khát mọi người đẹp ở đời này, chẳng từ cả con gái của Tuyết. Nó không biết rằng càng giành giật người đẹp nhiều, thì mình càng sa đoạ xấu xa đi bấy nhiêu. Con gái mình ghê sợ nó là phải.

Bà vào phòng lấy kính, rồi đi lên Điện thờ, thắp ba nén hương, bà ngồi xuống, đặt sách lên kệ và lần dở từng trang. Những dòng chữ tròn trặn, những ý nghĩ hồn nhiên thơ dại. Cuộc sống của cháu bà đang trải dần, lung linh, thơm ngát và xám buồn như khói hương đang lan toả quanh bà.

Bà đọc nước mắt nhoà ướt kính, bà gỡ ra lau và thâm thì: Cháu tôi cô đơn quá, tội nghiệp !

(Còn tiếp)

Nguồn:

Người đăng:

Thời gian: 28/05/2007 11:12:32 CH